XX. évfolyam 33. szám

1964. augusztus 13

Ára: 1 forint

Ludas Matyi

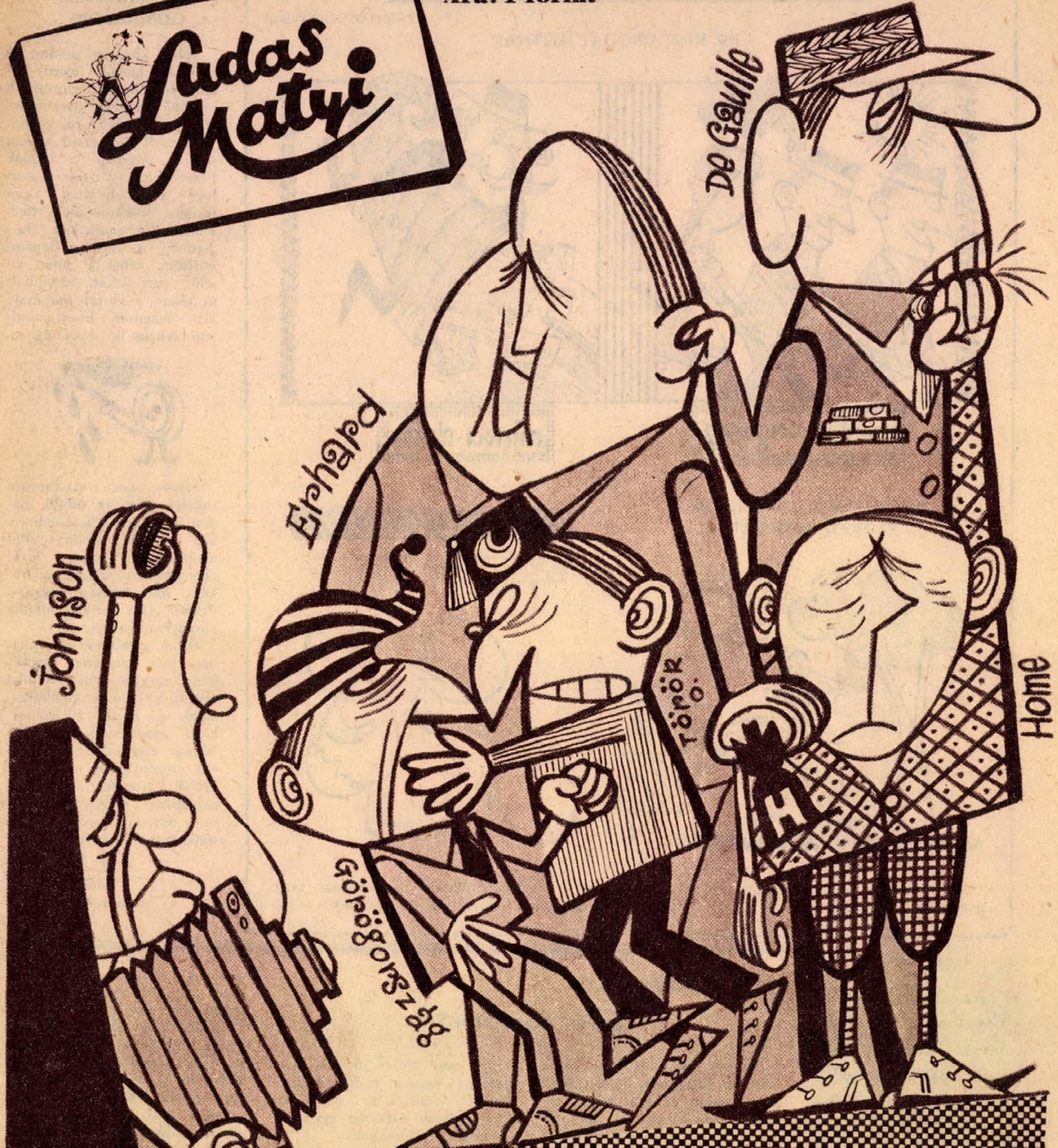
De Gaulle
Erhard
Johnson
Görögország
Törökország
Home
H

Fülöp György rajza

A NATO CSALÁD *Johnson:* **Barátságos arcot kérek!**

VÁSÁRI ELŐZETES

Fülöp György rajzai

TSZ-MINTAIRODÁT NYITNAK

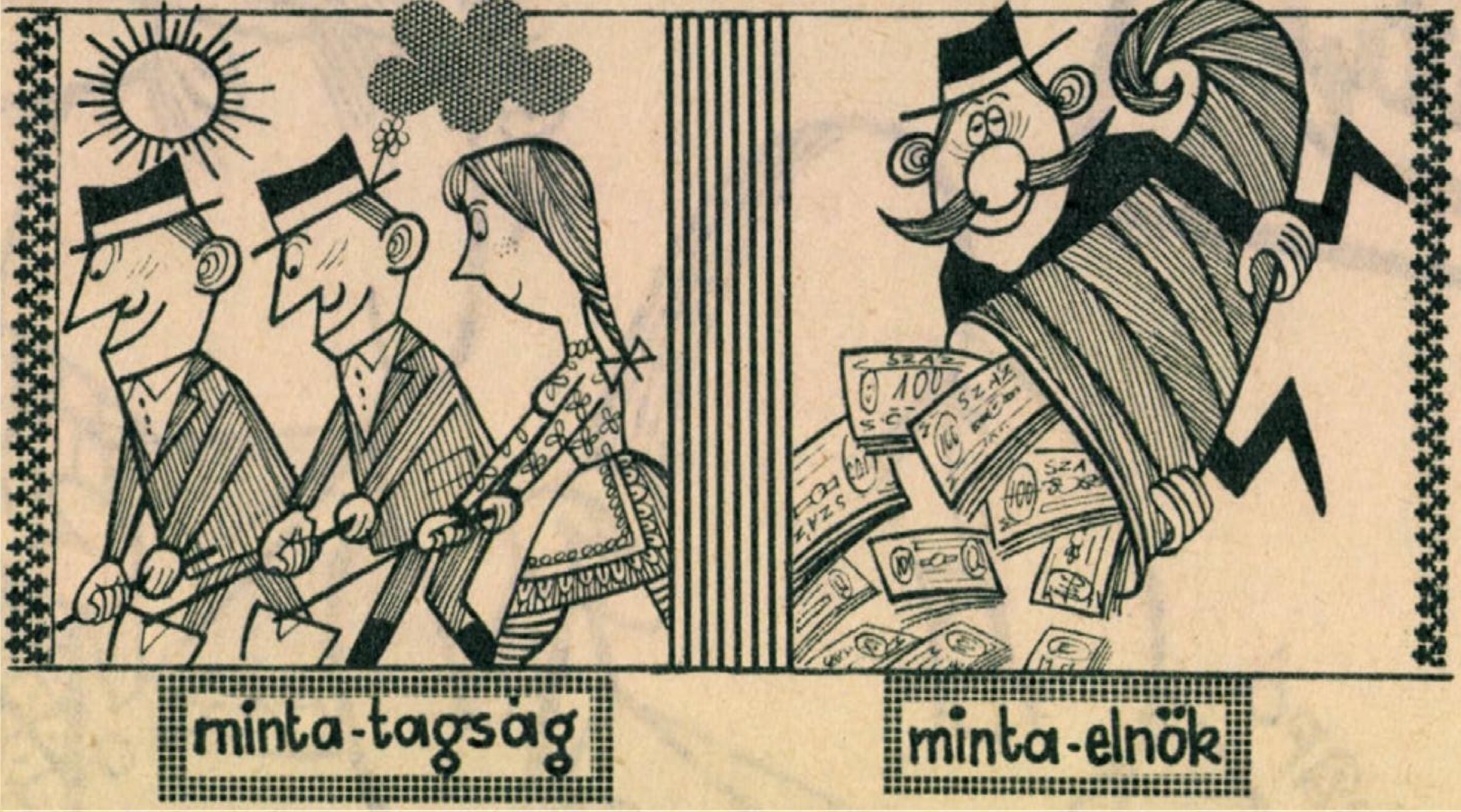

ELSŐ ÍZBEN RENDEZNEK ÉLŐVAD-BEMUTATÓT

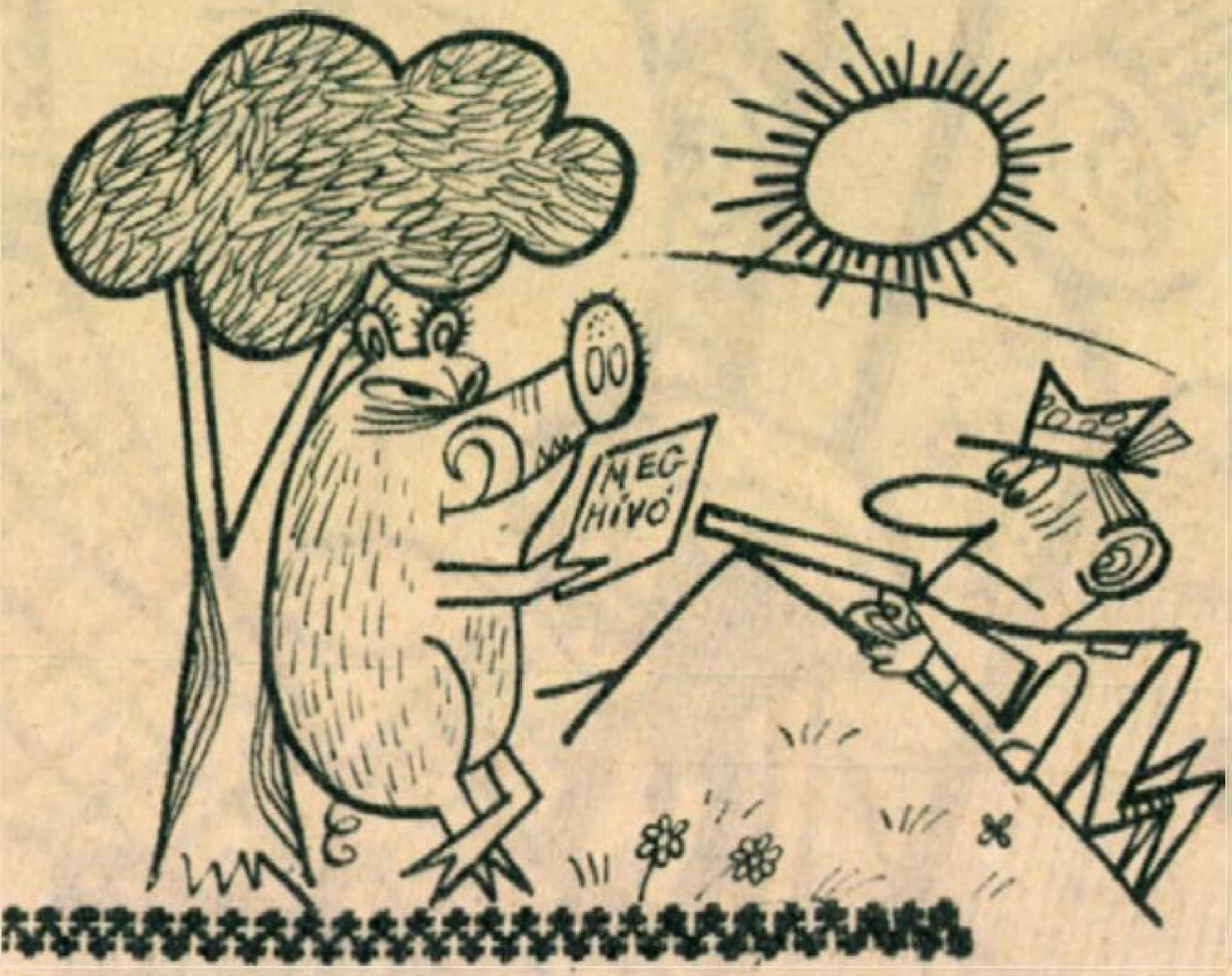

– Ne fáradjon, uram, hivatalos vagyok a Mezőgazdasági Kiállításra!

Japán szakértők ismertetik, hogyan kell megkülönböztetni a fiúcsirkét a lánytól.

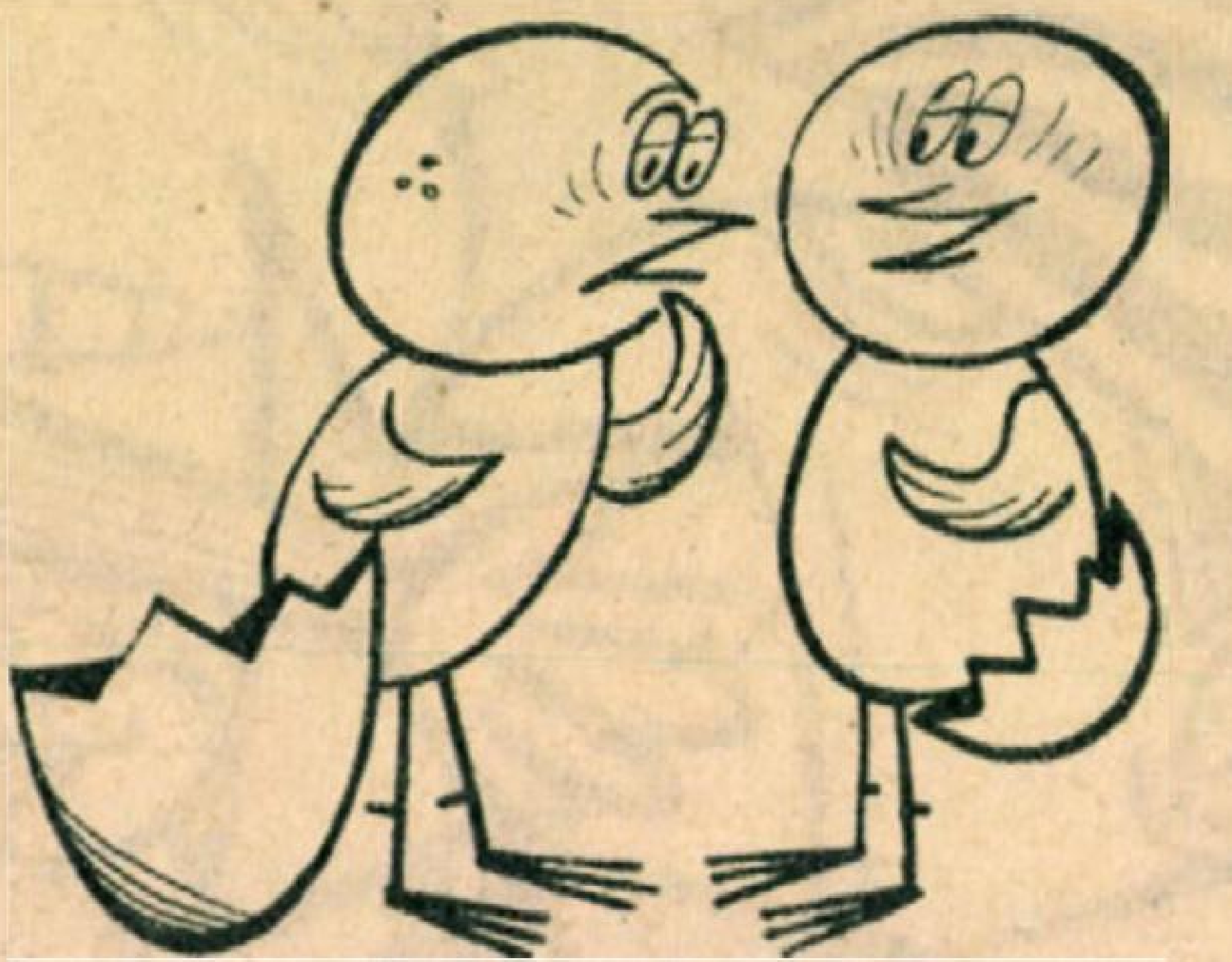

– Nemsokára bátran udvarolhatsz, mert megtudom: fiú vagyok-e vagy lány...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GIMBELEM, GOMBOLOM...

Július közepén, amikor az újonnan készült nyári ruhám főpróbáját tartottuk, a varrónő tizenegy darab díszgombot ajánlott rá, mondván: ettől kap majd egyéni sikket. Másnap a Deák Ferenc u. 17. szám alatt levő Röltex-boltban 24,20 forintos örökáron megvettem a sikkesítő gombokat. Harmadnap a varrónő begombosította velük a ruhán kijelölt parcellákat, legombolta tőlem a varrásdíjat, majd arra biztatott, hogy viseljem sokáig, jó egészségben.

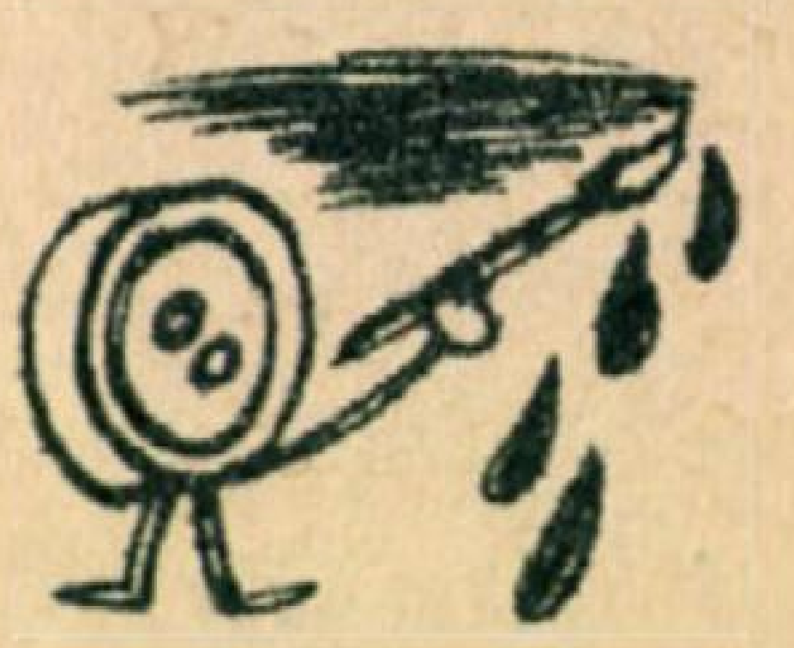

Sajnos, nem viselhettem sokáig, mert az ötödik napon a barna díszgombocskák néhány csepp esőtől megfürdetve, piros levet eresztettek a szürke új ruhára. Most azután olyan a drágám (250 forint), mintha bárányhimlője lenne.

Ha a gombgyár meós bábája már csecsemő korukban megfürösztötte volna ezeket a kártevő gombokat, akkor én most egy gálaruhával gazdagabb, ők pedig néhány ezer selejtgomb árával szegényebbek lennének. Dehát, istenkém, ki akar manapság szegényebb lenni?! És ki fizeti meg a tönkretett ruhámat?!

H. D.-né
Budapest,
Lenin körút 9-11.

VONAT-STOP

Az ausztráliai Sydney–Broken Hill expressz kénytelen volt nyílt pályán megállni, mert egy férfi feküdt a síneken. Amikor a vonat megállt, a férfi felkelt, s felszállt a vonatra mint egyszerű utas. Amikor letartóztatták, méltatlankodva jelentette ki:

– Tudomásom szerint a vonat közlekedési eszköz, és arra való, hogy utasokat szállítson!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KEDVES DOKTORNŐ!

Ezúton értesítem, hogy Beáta utónevű kislányom július 28-án este lázasan és fájó hassal érkezett haza a napközi táborból. E tényt a nyilvánosság előtt közölhetem csak Önnel, tekintve, hogy nem tudtam rendelőjében – a Péterffy Sándor utcai rendelőintézet gyermekgyógyászatán – kieszközölni a gyermek személyes megvizsgálását. Ön és munkatársai ugyanis az adott időpontban – 18 óra 52 perckor – már civilben voltak, ennélfogva gyermekem megtekintésére vonatkozó szerény és szabályos kérelmemet egyöntetűen elutasították. A betegek kartotékait kezelő adminisztrátornő kijelentette, hogy ő *„ilyenkor már nem ír semmit"*, a nővér ránktámadt, hogy miért nem előbb jöttünk, Ön, személy szerint pedig határozottan eltanácsolt, mondván, hogy adjunk csak be egy kalmopirint a gyereknek.

Beismerem: helytelen volt részünkről az öltözködés és szépségápolás perceiben megzavarnunk kollektívájukat, s később meg is róttam kislányomat, amiért az Önök számára oly alkalmatlan időpontban lett rosszul. Szolgáljon mentségemre, hogy számtalan napihírt olvastam mostanában étel-, fagylalt- és gombamérgezésekről, s ennélfogva, szülői minőségemben aggódtam a gyerekért. Ön viszont nem aggódott érte, doktornő, orvosi és emberi minőségében sem aggódott, mely tény engem személyes okaimon túlmenően is elszomorít. Elszomorít, mert az Ön magatartása tagadhatatlan közömbösségre vall.

Lehet, hogy Ön nem szeret beteg kisgyerekkel bíbelődni este 7 óra tájban, de én abból indultam ki, hogy több millióan vannak olyanok ebben az országban, akik munkaidejük utolsó negyedórájában is teljesítik a kötelességüket, sőt, sokszor jóval azután is. Sajnos, a jelek szerint Ön nem tartozik e milliók közé.

Tudatom végül, hogy kislányom már jobban van, mivel torokgyulladása volt csupán. Diagnózisát és gyógyulását azonban nem Önnek, hanem egy másik fiatal doktornőnek köszönhetjük, a kórház gyermekosztályán, három emelettel, és sok-sok emberséggel följebb.

Remélve, hogy soraim elgondolkoztatják, maradok

a megérdemelt tisztelettel:

Kaposy Miklós

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ALAPOSAN FELVILÁGOSÍTOTTAK!

Rokonaink látogatására készülve, telefonon megérdeklődtem a Nyugati pályaudvari Ibusznál, mennyibe kerül egy menetjegy Marosvásárhelyre. Egy mély férfihang rövid tétovázás után azt mondotta: 80 forint, és letette a kagylót. Miután egyéb kérdeznivalóm is lett volna, felhívtam a Mártírok útjai Ibuszt is, ahol egy női hang 111 forintban állapította meg az útiköltséget. Amikor pedig személyesen kerestem fel a felvilágosító irodát a Nyugatiban, egy ifjú hölgy árjegyzéket vett elő, tételesen felsorolta, mi mindenből tevődik össze a menetjegy ára, majd papíron összeadta: 124 forint. Ezek után már meg se lepődtem, amikor a szemközti pénztárnál, hosszú sorállás után, egy marosvásárhelyi menetjegyért 113 forint 60 fillért fizettettek velem. De azért jó, hogy előzőleg felvilágosítottak...

Ádám Sándor
XIV., Ilosvai u. 38.

Veszettek részére

Vasvári Anna rajza

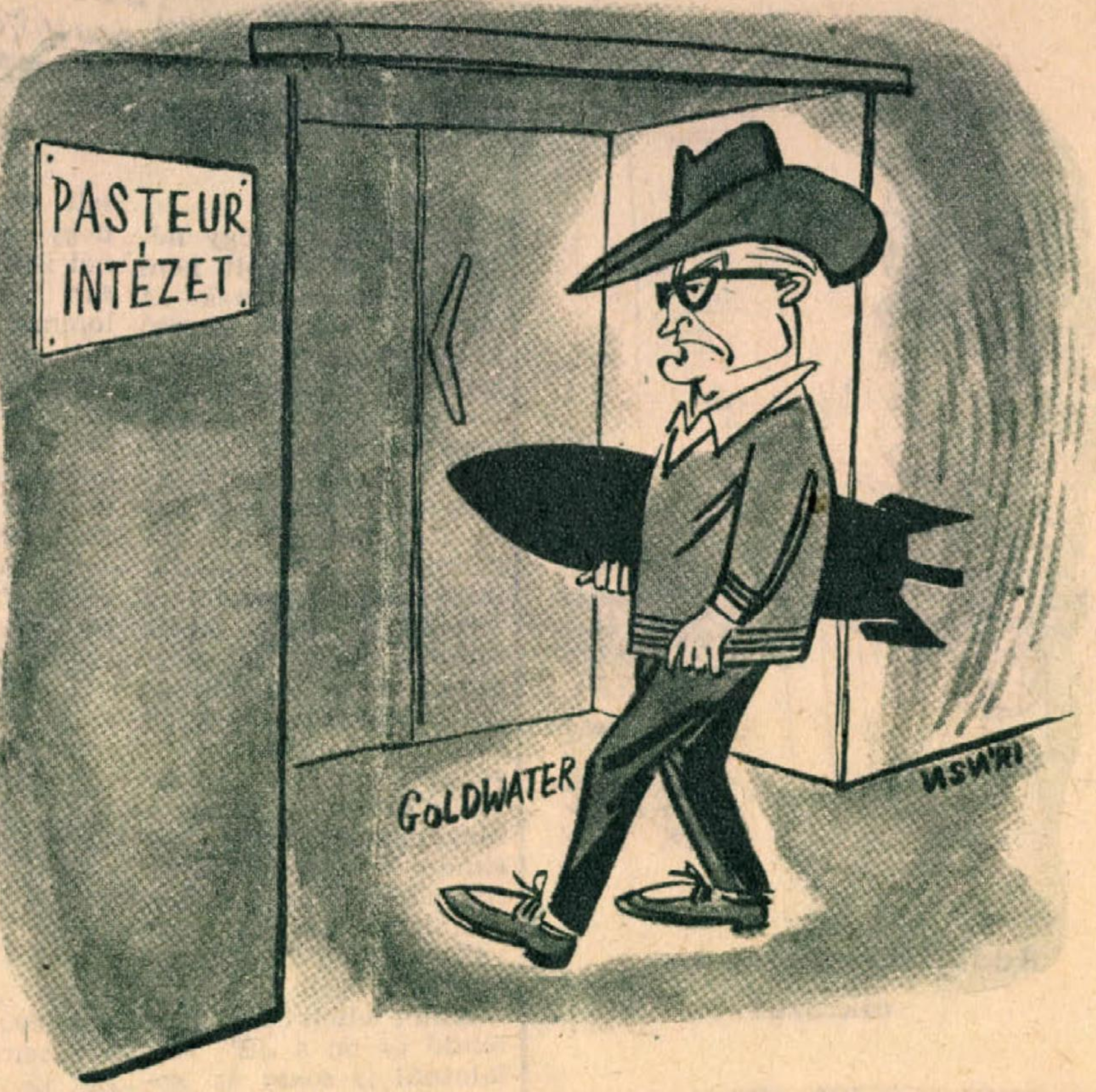

Megszólal a lelkiismeret

Valamelyik este megszólalt bennem a lelkiismeret:

— Jó estét kívánok!

— Jó estét! — mondtam zavartan. — Mit óhajt?...

— Panaszkodni szeretnék... Az utóbbi időben ugyanis gyakran emlegetnek engem az újságokban... Állandóan a lelkiismerettel van bajuk, és mindenre azt mondják, hogy az én ügyem, az én dolgom... Gyakran olvasok az újságokban ilyesmit: Mikor szólal meg a lelkiismeret X. főmérnökben, Y. igazgatóban, vagy Z. téesz-elnökben... Nem tagadom, a furdalás az én feladatom, és valóban sok függ tőlem... Mert ha én egyszer valakiben megszólalok... Olvasta Dosztojevszkijtől a Bűn és bűnhődést?... Nos, ott is én dolgoztam, én szólaltam meg Raszkolnyikovban, én furdaltam őt, méghozzá oroszul... Ugyanis több nyelven beszélek, perfekt... De most sokkal nehezebb dolgom van... Furdalnék én, kérem, hiszen azért vagyok lelkiismeret, megszólalnék én, hiszen imádok dumálni, de az utóbbi időben sohasem tudom, hogy kit furdaljak, kiben szólaljak meg...

— Ez régen nem volt... Akkor mindig pontosan tudtam, ha nem is mindig, de a legtöbb esetben, hogy ki a felelős ezért, vagy azért a mulasztásért, és akkor én rászálltam a pasasra, s addig beszéltem neki, addig maceráltam, amíg... Régi szép idők!... Volt, akinek addig beszéltem, amíg beleőrült... Nem, most nem fogok addig beszélni önnek... Nem akarom őrületbe kergetni, csak meg akarom mondani, el akarom panaszolni, hogy ez így nem megy tovább... Úgy szeretnék többet dolgozni... Remek síri hangom van, frászt lehet kapni tőle... Ha valakit furdalok, akkor sipítozó hangon, elnyújtott szavakkal azt mondom: „Lááááááátod, hogy mit csinááááááltál?!" Vagy: „Nem szééééééégyelled magaaaaaaad?" Nagyon hatásos, pláne, ha még zokogok is... Higgye el, uram, ha én egyszer elkezdek valakit furdalni, ha én egyszer megszólalok, ott biztos az eredmény... Régi békebeli lelkiismeret vagyok, prima minőség, a siker garantálva... Mondom, az újságok mindig engem reklamálnak, ha valami disznóság történik, de segíteni, azt nem tudnak nekem... Miért nem írják meg konkréten, pontosan, hogy kiben szólaljak meg, kit furdaljak?... Ez nagy segítség lenne nekem, mert most nekem kell nyomoznom... De hiába nyomozok, mindenki azt mondja, hogy ő nem felelős, ő nem tehet róla, ő nem bűnös... Hiába mondom ezerszer, hogy „Lááááááátod, hogy mit csinááááááltál?!" Vagy azt, hogy: „Nem szééééééégyelled magaaaaaad?!", az illető nem ijed meg... Bebizonyítja nekem, hogy ő utasításra cselekedett, hogy az ügyet engedélyezték, jónak találták, nagyon jónak találták, remeknek találták, helyeselték, sőt mi több, kezet csókoltak érte, talán még kitüntetést is kapott... Tessék mondani, ilyenkor mit csináljak, mit csináljon egy szegény, de lelkiismeretes lelkiismeret? Kiben szólaljak meg síri hangon, zokogva?... Bevallom őszintén: nem ismerem ki magam... A disznóság megtörtént, de én nem tudom, hogy kit furdaljak, mindenki pompásan dolgozott, a lehető legpompásabban, mindenki helytállt, túlteljesített, mindenki pontos volt, precíz volt, lelkiismeretes volt ésatöbbi, ésatöbbi... Ki érti ezt, kérdem én, ki érti ezt? Mert én nem...

— Én csak azt nem értem — feleltem ingerülten —, hogy miért pont engem szúrt ki, miért éppen bennem szólalt meg?

— Olyan egyedül vagyok — felelte elkeseredett hangon a lelkiismeret —, és úgy szeretek diskurálni...

— Na de ez mégiscsak furcsa, hogy késő este, bejelentés nélkül...

Abban a pillanatban a lelkiismeretem síri hangon, zokogva szólalt meg:

— Lááááááátod, hogy mit csináááááááááltál? Nem széééééééééégyelled magaaaauad?

De engem nem ijesztett meg. Tudtam, hogy csak unatkozik, szegény...

Mikes György

Szárazság

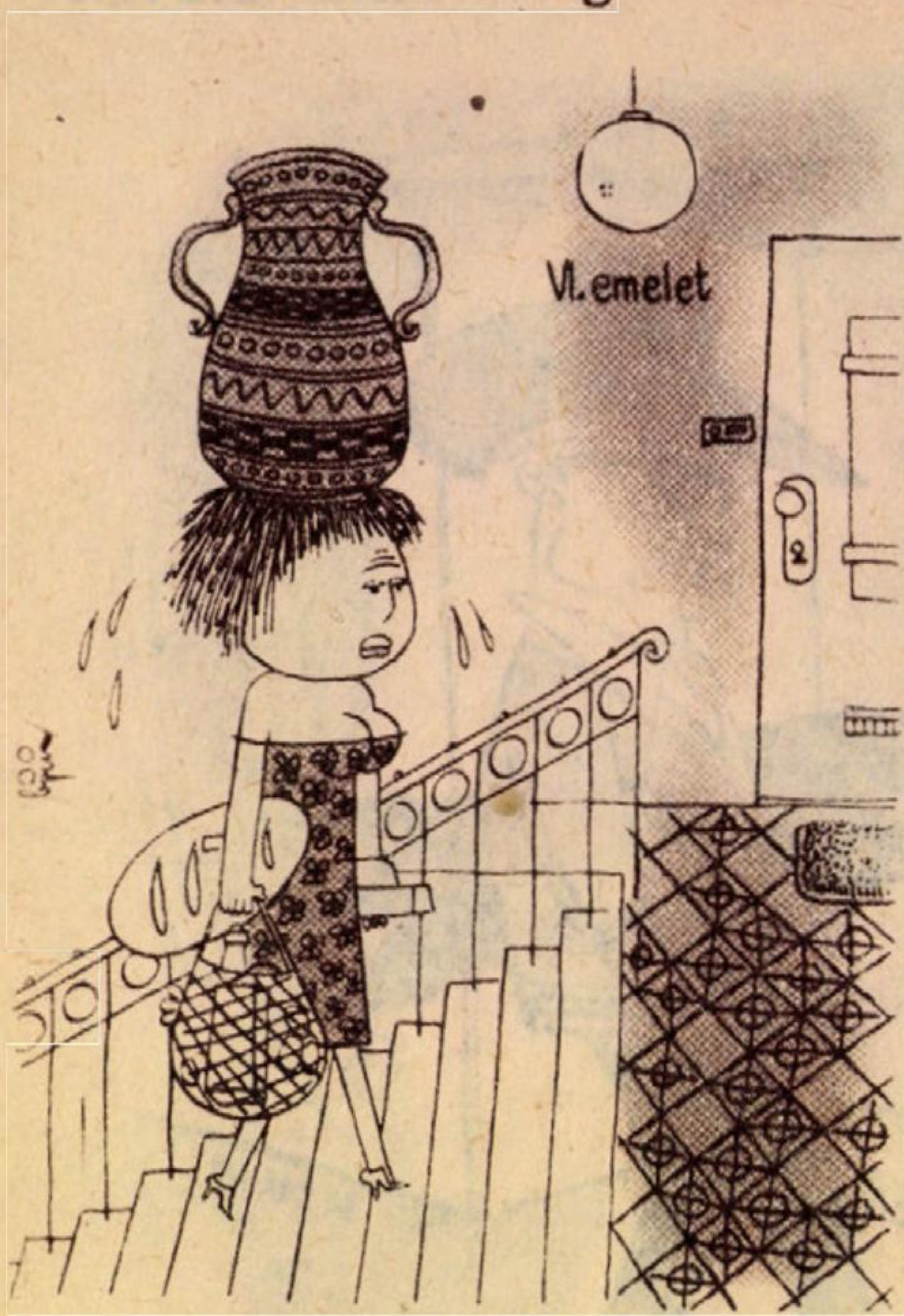

Addig is, amíg a leves elkészül...

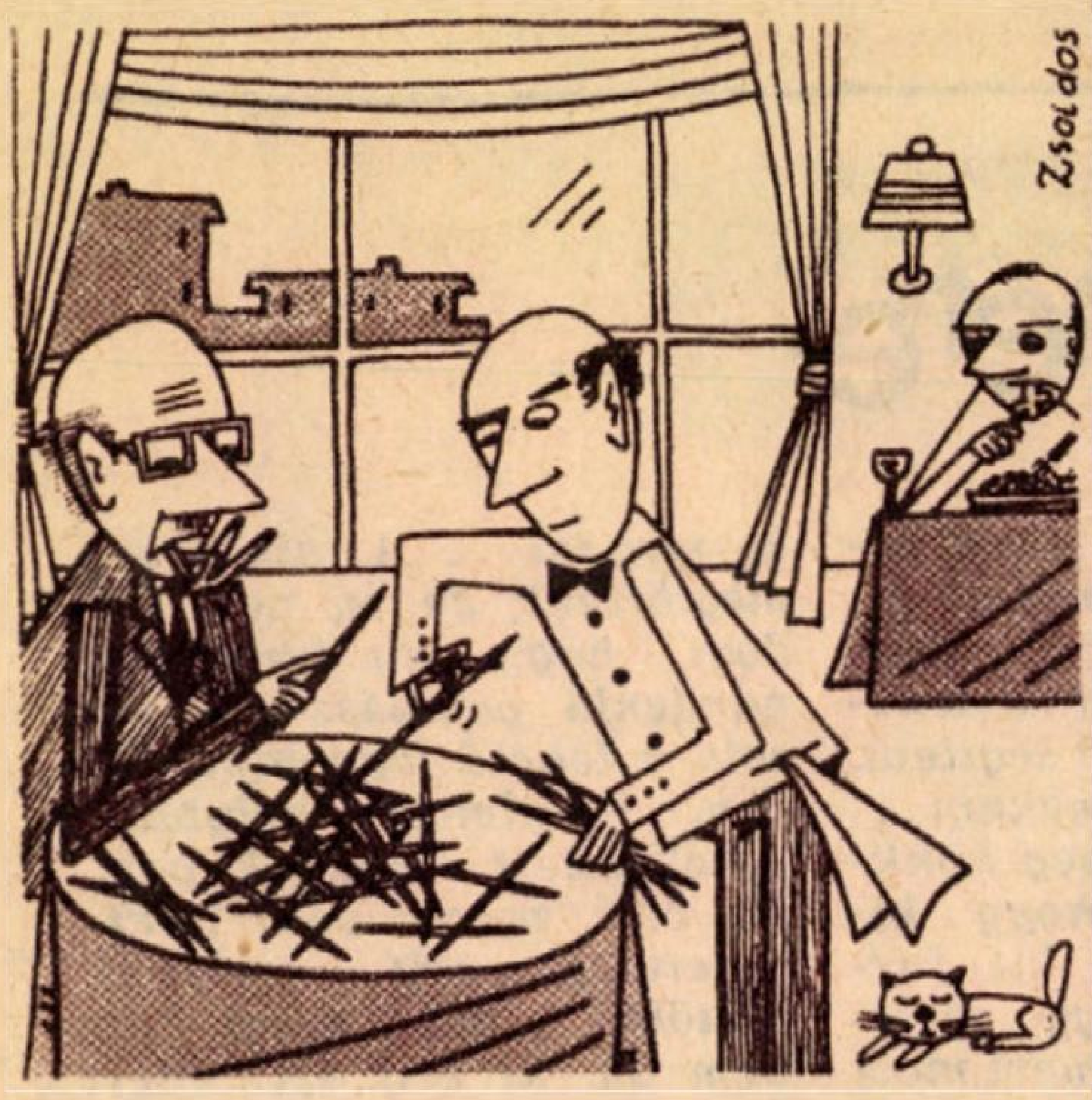

LEVÉL egy újszerű megoldásról

Főnök kartárs!

Ön elismeri, hogy néhány évvel ezelőtt nem ok nélkül helyezték át egy „A” vállalat vezető állásából egy „B” vállalat vezető állásába. Pillanatig sem tagadja, hogy sokat és sorozatosan hibázott, s képességeit meghaladta egy bonyolult hálózattal rendelkező „A” vállalat irányítása. Ön tehát nem vitatkozott, s azt kérte csupán, hogy a lényegesen kisebb kapacitású „B” vállalatnál hagyják meg azt a magasabb fizetését, amelyet az „A” vállalatnál élvezett. Meghagyták, mert így simán és zökkenőmentesen sikerült önt az „A” vállalattól és az „A” vállalatot öntől megszabadítani.

Ismét eltelt két esztendő és ön a „B” vállalatnál is sokat és sorozatosan hibázott. Önkritikusan elismerte, hogy képességeit meghaladja a „B” vállalat vezetése, tehát indokoltan helyezték át egy kisebb kapacitású „C” vállalat vezető állásába. Azt kérte csupán, hogy a „C” vállalatnál hagyják meg azt a magasabb fizetését, amelyet a „B” vállalatnál élvezett. Meghagyták, mert így simán és zökkenőmentesen sikerült öntől a „B” vállalatot és önt a „B” vállalattól megszabadítani.

Egy újabb esztendő telt el, amikor kitűnt, hogy ön a „C” vállalatnál is sokat és sorozatosan hibázott. Ez alkalommal is gondosan került minden vitát, keményen megbírálta a saját tevékenységét, és őszintén sajnálkozott, hogy nem győzi kellő tudással a „C” vállalat vezetését. Nem kételkedett annak jogosságában sem, hogy áthelyezése egy még kisebb kapacitású „D” vállalathoz nem ok nélkül való. Azt kérte csupán, hogy a „D” vállalatnál hagyják meg azt a magasabb fizetését, amelyet a „C” vállalatnál élvezett. Meghagyták, mert így simán és zökkenőmentesen sikerült a „C” vállalatot öntől és vicaverza megszabadítani.

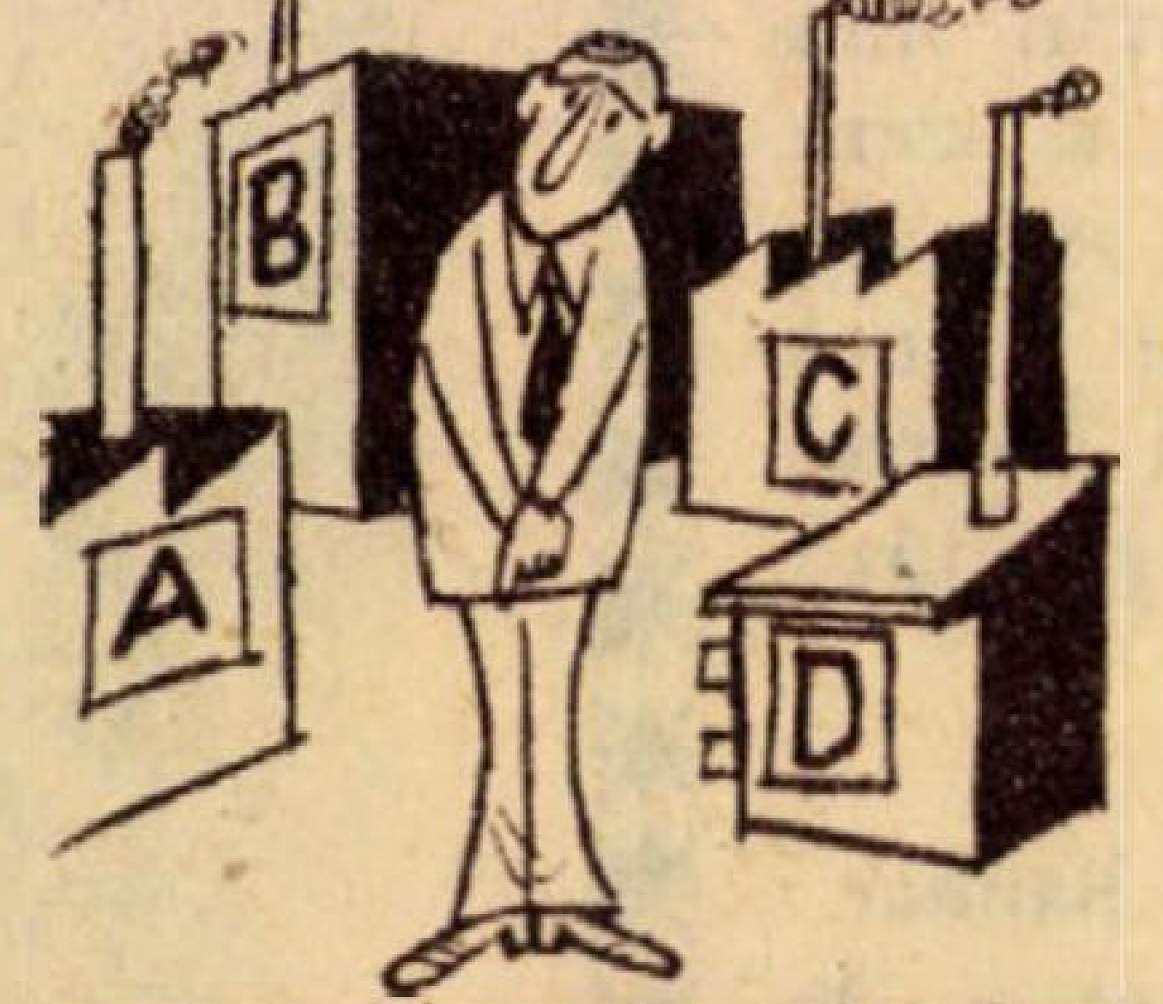

Most azért aggódik ön, hogy amióta átvette — az összevonások során időközben betűnélkülivé átalakított — „D” vállalat vezetését, egyre rosszabbodik a helyzet. Nem az ön helyzete, hanem a vállalaté! Szervezetlenül megy a munka, egyre kevesebb a bevétel s egyre több a kiadás. Nőttek a munkabérek, magasabb a túlórák száma, megduplázódott a selejt. Vagyis: önnek sikerült egy jó vállalatból rövid idő alatt egy ráfizetéses, rossz vállalatot csinálnia, és most tanácstalanul, kétségek között gyötrődik. Attól fél, hogy ennyi sikertelen próbálkozás után alacsonyabb munkakörbe helyezik.

Ne izguljon, nincs mitől félnie! Ha kiszámítják, hogy ön mennyi kárt okozott az államnak, akkor könnyen és közmegelégedésre megoldható a probléma. Egyszerűen továbbra is megadnák önnek a legmagasabb fizetést, de arra köteleznék, hogy munkaidő alatt kizárólag a lakásán tartózkodjék és ne avatkozzék a vállalat vezetésébe.

Jól járna ön is, mert ez a beosztás nem jelentene önnek túlzott szellemi megterhelést. S jól járna az állam is, mert megszabadulna attól a jelentős kártól, amely az ön munkásságával a jövőben érné. Természetesen nem kerülne sor alacsonyabb munkakörbe való helyezésére sem. Mert ha nálunk valaki valamiképp egyszer már íróasztalhoz jutott, addig kísérleteznek vele, amíg beválik...

Földes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és a bukósisak

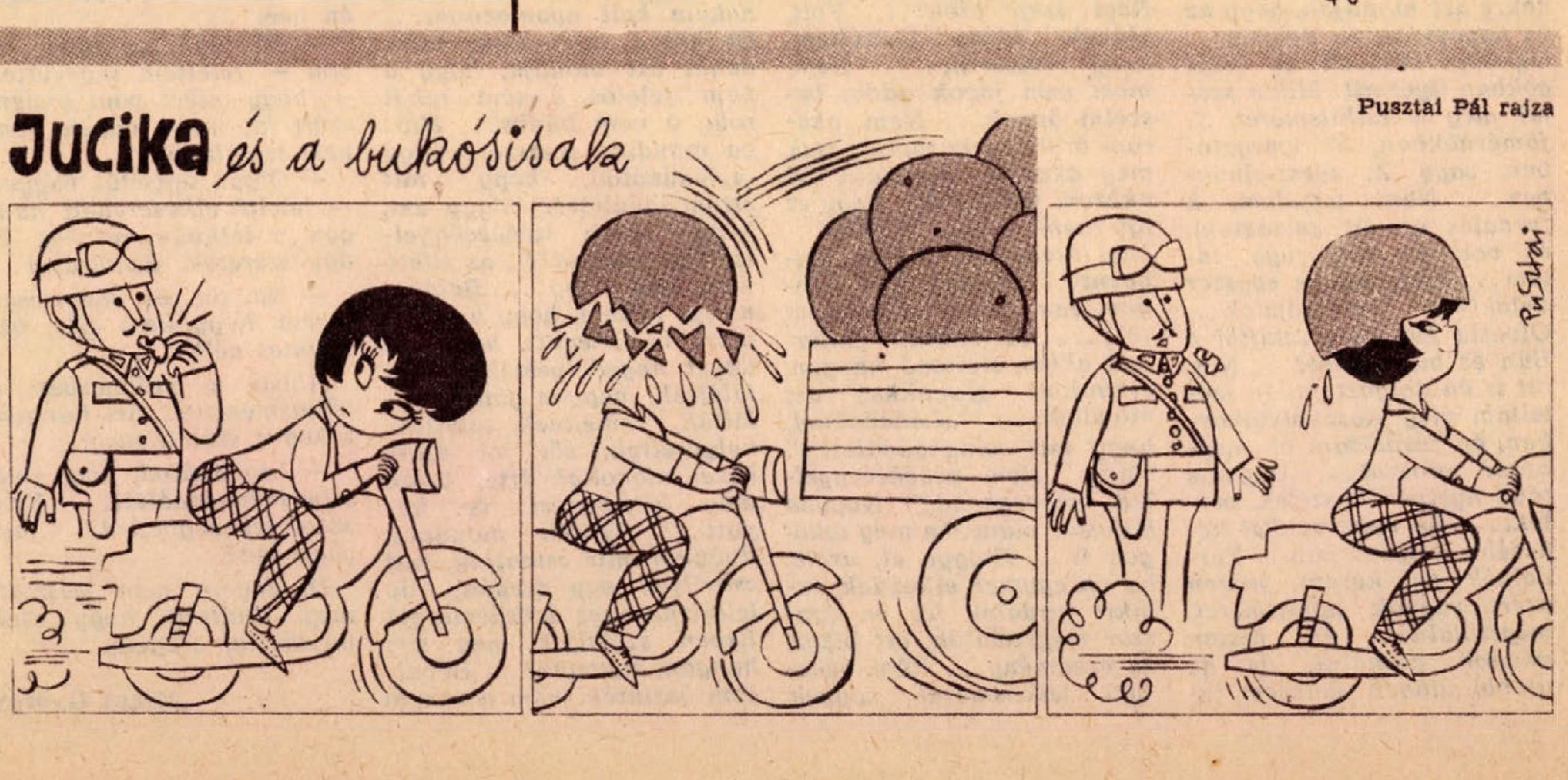

A pisze főnök

— Mondd igaz lelkedre — nézett mélyen a szemembe Kemecsei Feri —, milyen lényeges változást észlelsz a fizimiskámon?

— Hát, öreg fiú — mosolyogtam zavartan —, az évek szállnak, mint a percek. Te sem lettél fiatalabb...

— Ne tettesd magad! — csattant fel. — Nagyon jól tudod, hogy miről van szó! Milyen orrom volt nekem még a közelmúltban? Merész ívelésű, erős jellemet és gyengéd szívet sejtető — sasorr! És milyen az orrom jelenleg?

— Pisze — ismertem be kényszeredetten. — De elég jól áll. Valami baleset, vagy plasztikai műtét?

— Egyik sem. Kész biológiai rejtély! Egy reggel nézem magam a tükörben. Ej, de furcsa! Mintha idegen arc nézne vissza! Megszokott a homlok, a szem, a száj, de az orr! Azóta állandóan figyelem az orrom. Tudod, mi a zord igazság? Fokozatosan piszébb lesz! Napról napra! Óráról órára! Percről percre! Feltartóztathatatlanul!

— És az orvosok? — kérdeztem megrendülten. Ők mit szólnak ehhez?

— Semmit. Tehetetlenek. Kikérdeznek, megkopogtatnak, átvilágítanak, aztán megvonják a vállukat. Hasonló eset ugyanis még nem fordult elő az orvostudomány fennállása óta. Figyeld csak azt a nőt!

— Melyiket?

— Most ült le a falikar alatti asztalkához. A férje az osztályomon dolgozik. De az asszonyka — miként a mellékelt ábra mutatja — előszeretettel tölti idejét presszókban. No, majd én utána nézek a kisded játékainak.

Karórájára pillantott, bejegyzett valamit a noteszébe, azt a valamit kétszer aláhúzta, és csak azután fordult újra felém:

— Hol is tartottunk?

— Az orrodnál. Nem tudják megállapítani, hogy miért miniatürizálódik.

— Sajnos, nem. Pedig még a híres Kraut professzor is megvizsgált. Őt Kovácsné ajánlotta, a titkárnőm. Ennek a hölgyikének a dolgát is sürgősen tisztáznom kell. Két esztendeje vált el az urától, és — látszólag — senkivel se jár. De engem nem vezet félre! A belső revizorunkra gyanakszom, az elegáns Mokrira. Kovácsné mindig olyan kurtán-furcsán, olyan ridegen beszél vele. Feltehetően, mert van köztük valami...

— Mióta piszül az orrod? — tereltem vissza a beszélgetést az izgalmas témára.

— Két-három hónapja — felelte Feri. — Korpás, a helyettesem, akkortájt vett elektromos hajszárítót. Igaz, a felesége is dolgozik, de még az Otépére vásárolt konyhabútoruk részleteit sem törlesztették le teljesen. És Korpás tartásdíjat is fizet az első házasságából született Péterkéje után. Miért volt akkor olyan sürgős ez a hajszárító? Mi a véleményed?

— Az a véleményem — jelentettem ki megfontoltan —, hogy az orrod attól lesz egyre piszébb, mert olyan dolgokba ütöd bele, amelyekhez semmi közöd. A kis Beleznai is panaszkodott, hogy negyedéve, mióta osztályvezetőnek neveztek ki, a legfőbb gondod: munkatársaid intim ügyeinek nyomozgatása.

— A kis Beleznai? — villant fel Kemecsei Feri tekintete. — Tudod, mit csinál az a fickó vasárnap délutánonként? Kimegy a Városligetbe, és sakkozik a padon. Besötétedésig. Vadidegenekkel! Majd alaposabban kivizsgálom. Lehet, hogy ultizik is!

Kürti András

Szabadtéri előadás

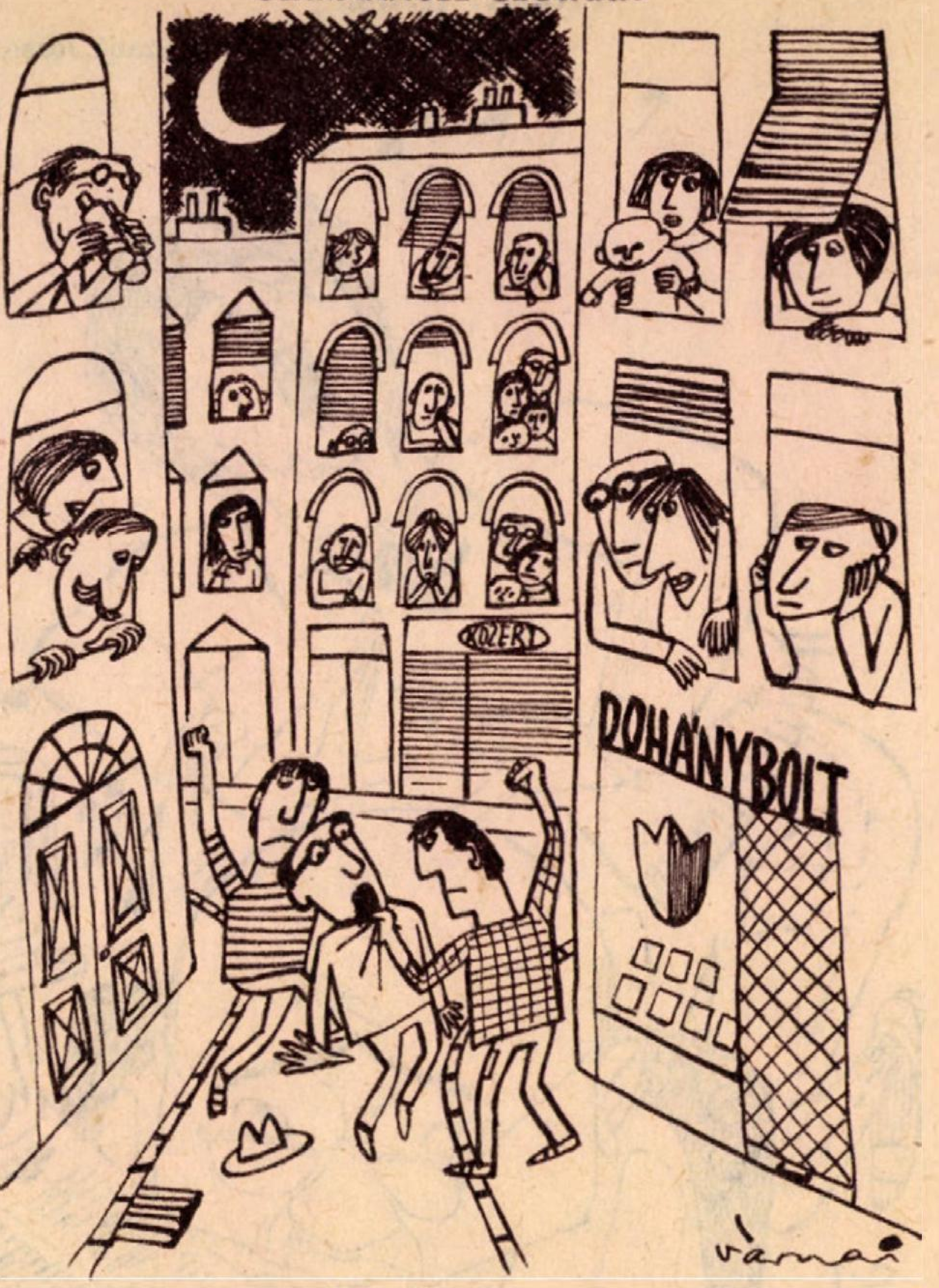

⁂

Sportszakértők

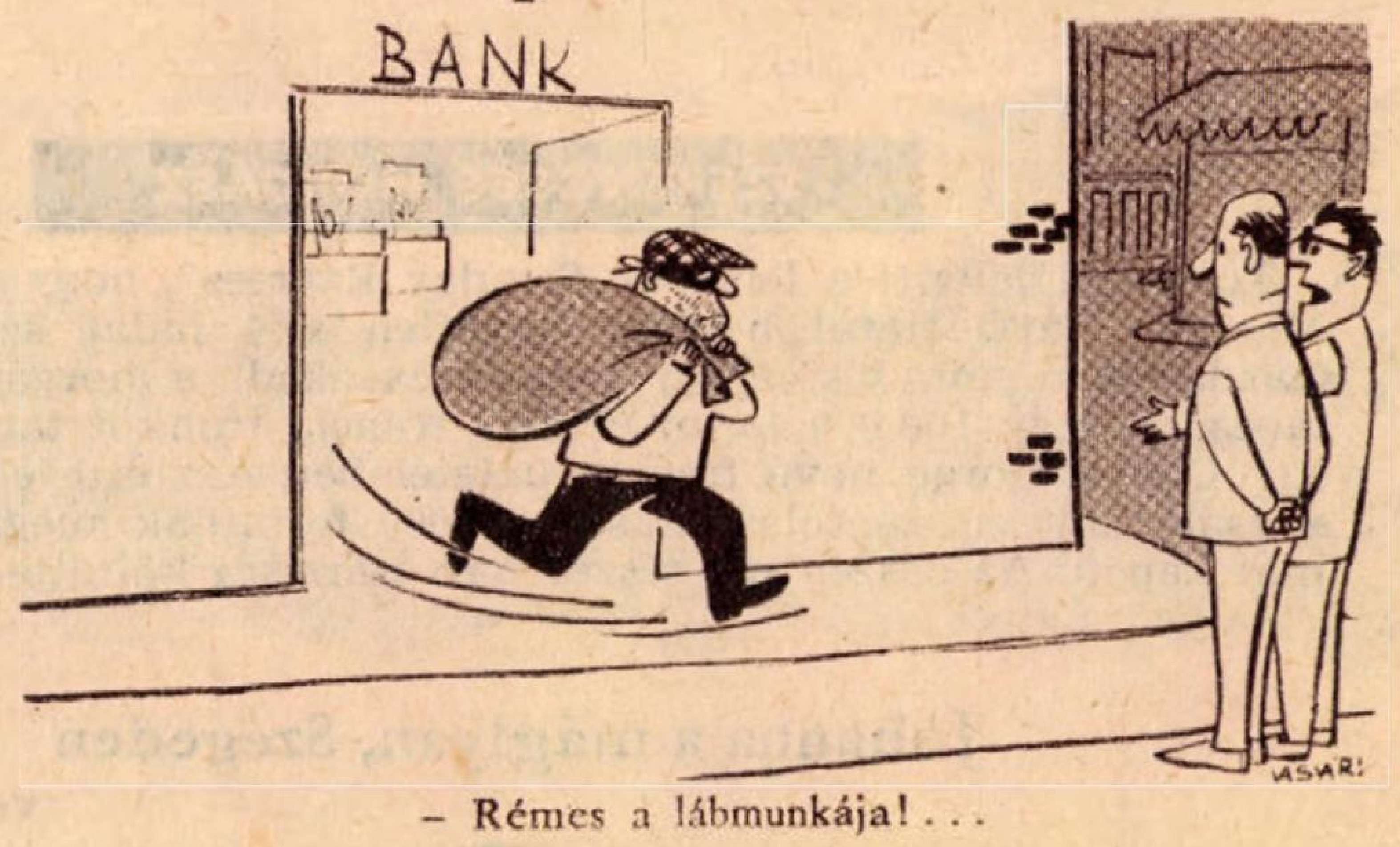

– Rémes a lábmunkája!...

⁂

Sokat van felnőttek között

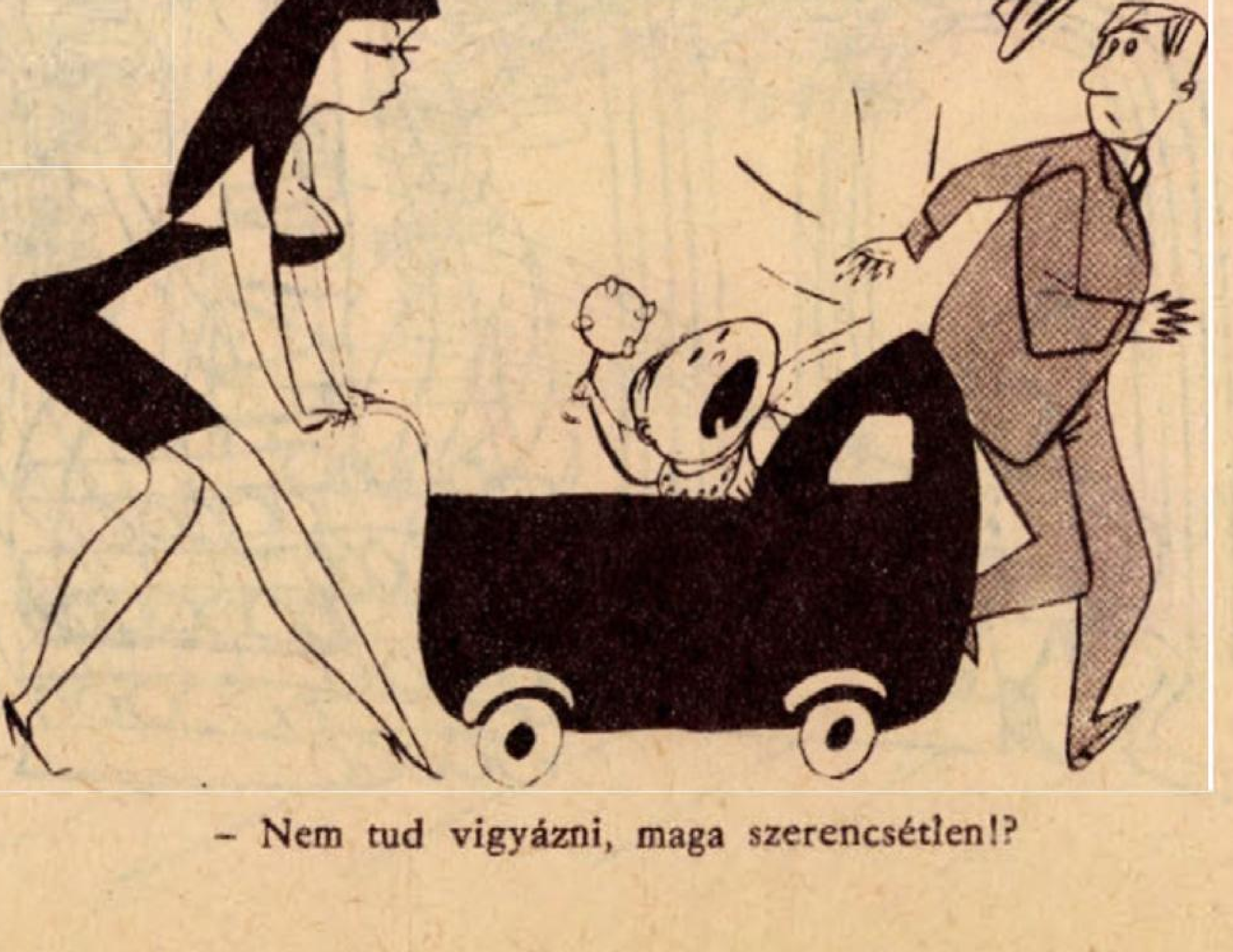

– Nem tud vigyázni, maga szerencsétlen!?

Vidám ifjúság

Szűr-Szabó József rajza

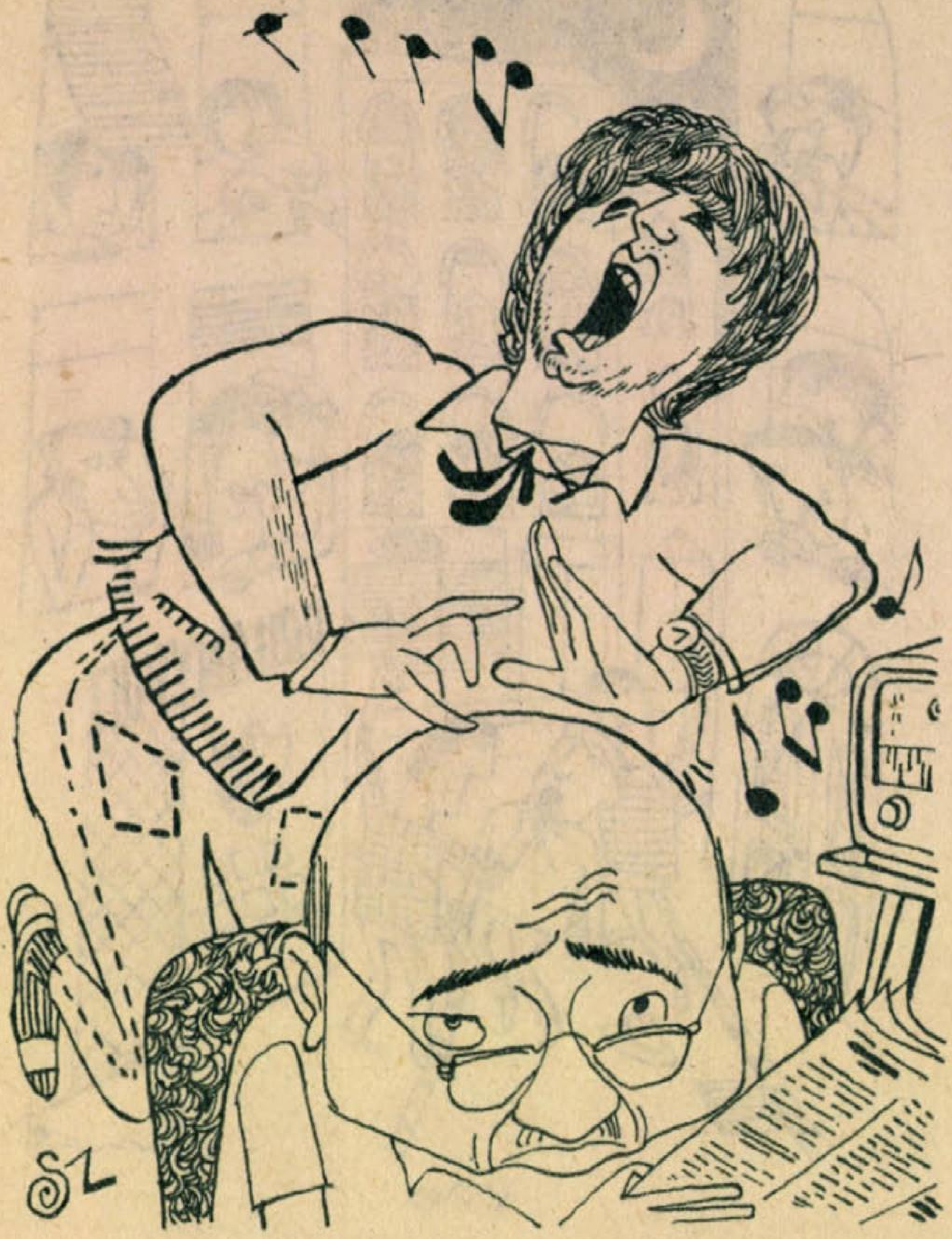

Háztűznéző, 1964

Mészáros András rajza

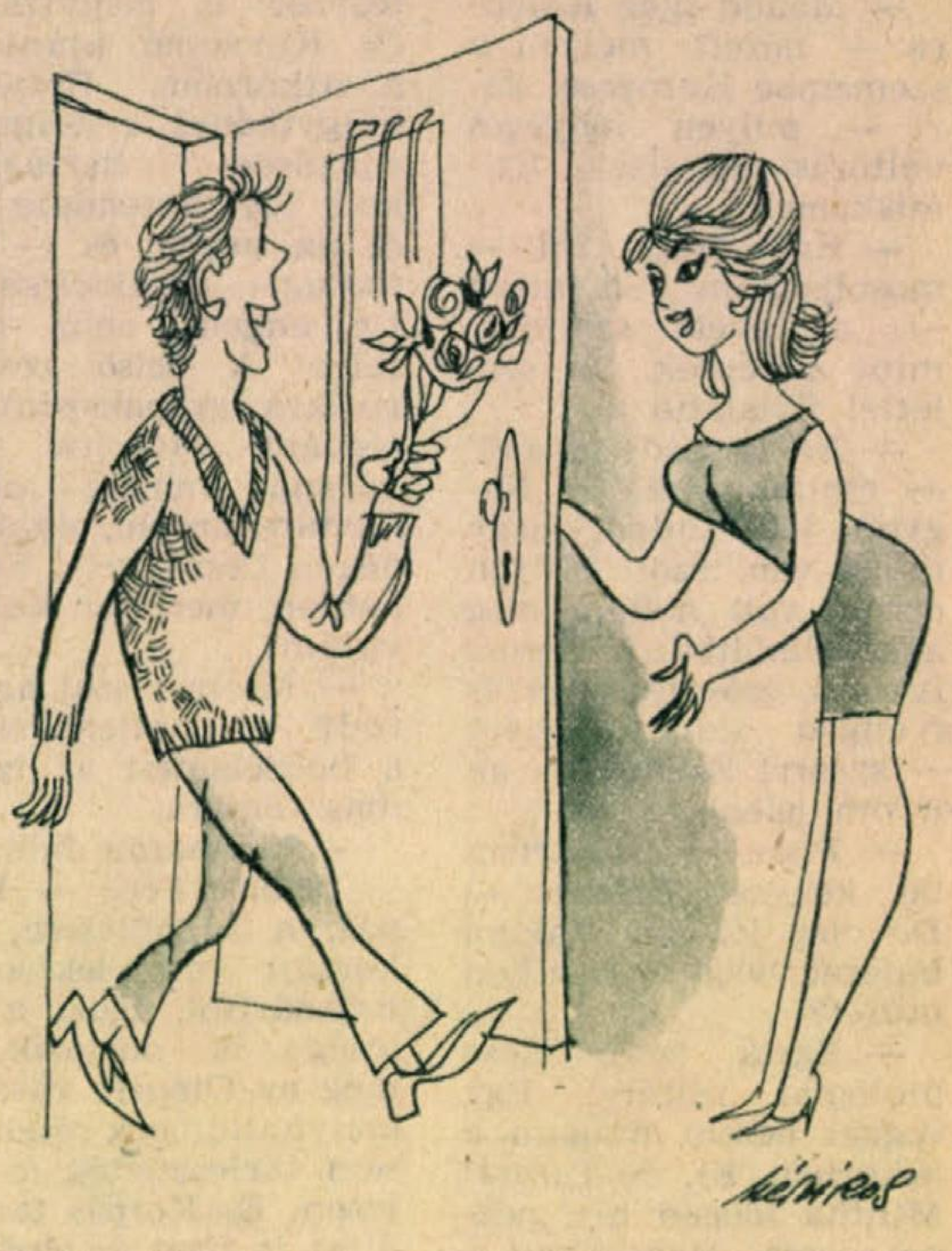

– Jöhetsz bátran! Anyuékat moziba küldtem!

SZERENCSÉS HORGÁSZ

Torinóból jelenti a londoni „Sunday Express", hogy egy Roberto Mastella nevű fiatal horgász egyetlen szál halat sem fogott a Garda-tóban, mindössze egy pénztárca akadt a horgára. A pénztárca mintegy 100 000 forint értékű francia frankot tartalmazott, s egy Claude Lorge nevű francia üzletember vesztette el. A horgász a zsákmány visszaszolgáltatásáért 7000 forintnak megfelelő jutalmat kapott. Az összeg egy részét halvásárlásra költötte.

Johanna a máglyán, Szegeden

Várnai György rajza

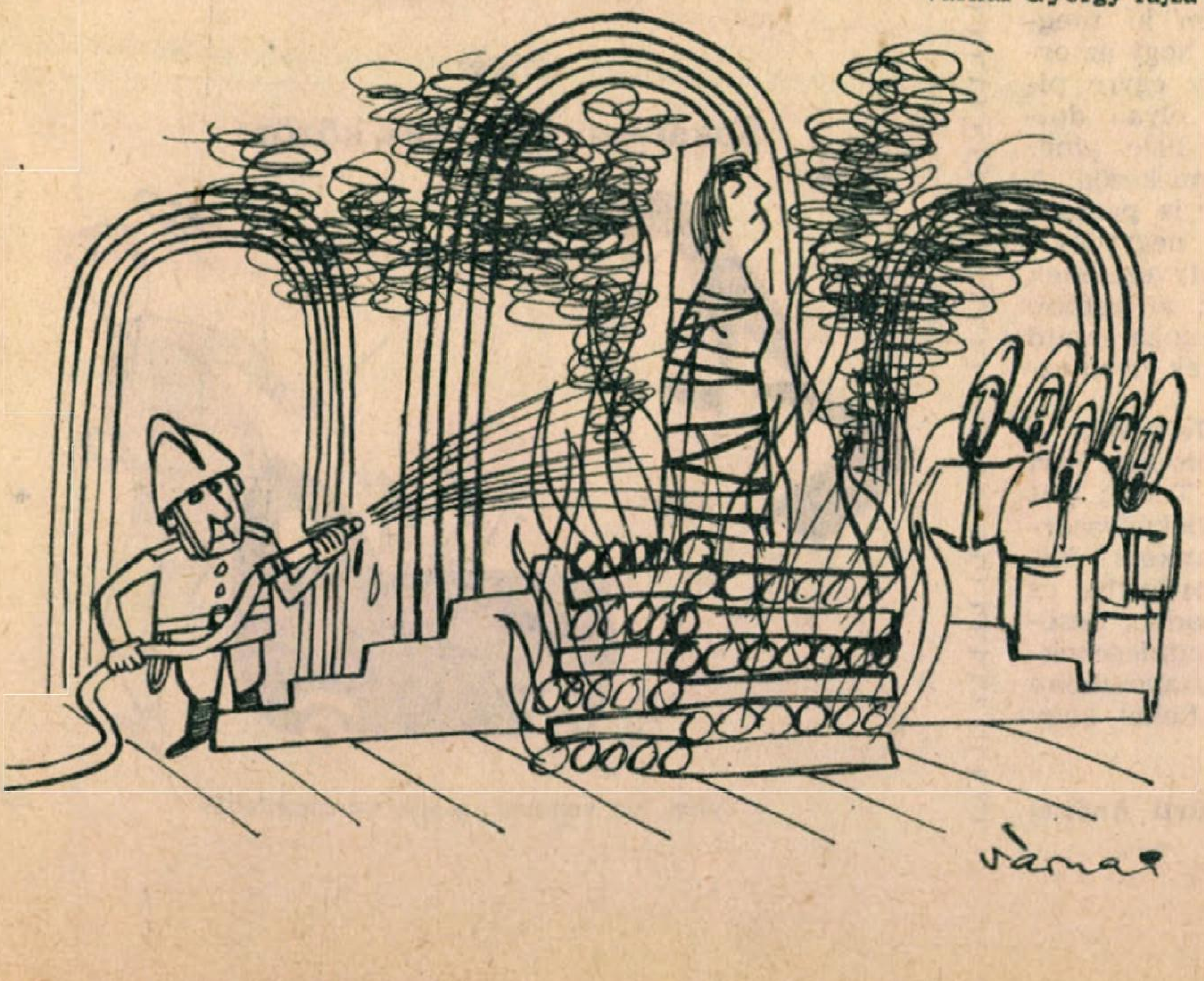

mit láttam a strandon?

Van a strandon tarka virág,
Korlát, nyújtó, hinta.
Van perec, sör, fagyi, s málna,
Piros, mint a tinta.

Van a strandon hangszóró is,
Mely egész nap ordít,
Vagy lemezt ad, — vagy keresi
Jutkát, Tomit, Zoltit.

Van a strandon színes ernyő,
Tán a földből bújt ki.
Árnyékában kanasztázás,
Sakk, römi és ulti.

Van a strandon divatrevü
Bikiniből, shortból.
Van, aki a strandfövenyen
Intenzíven horkol.

Van, aki a strandhomokra
Kitálal és kosztol.
Csirkecomb és rántottszelet
Les ki a dobozból.

Medence is van a strandon,
Csak vizét nem láttam.
Esküszöm, hogy egy-egy főre
Több víz jut a kádban!

K. Tóth Lenke

Szűr-Szabó József rajza

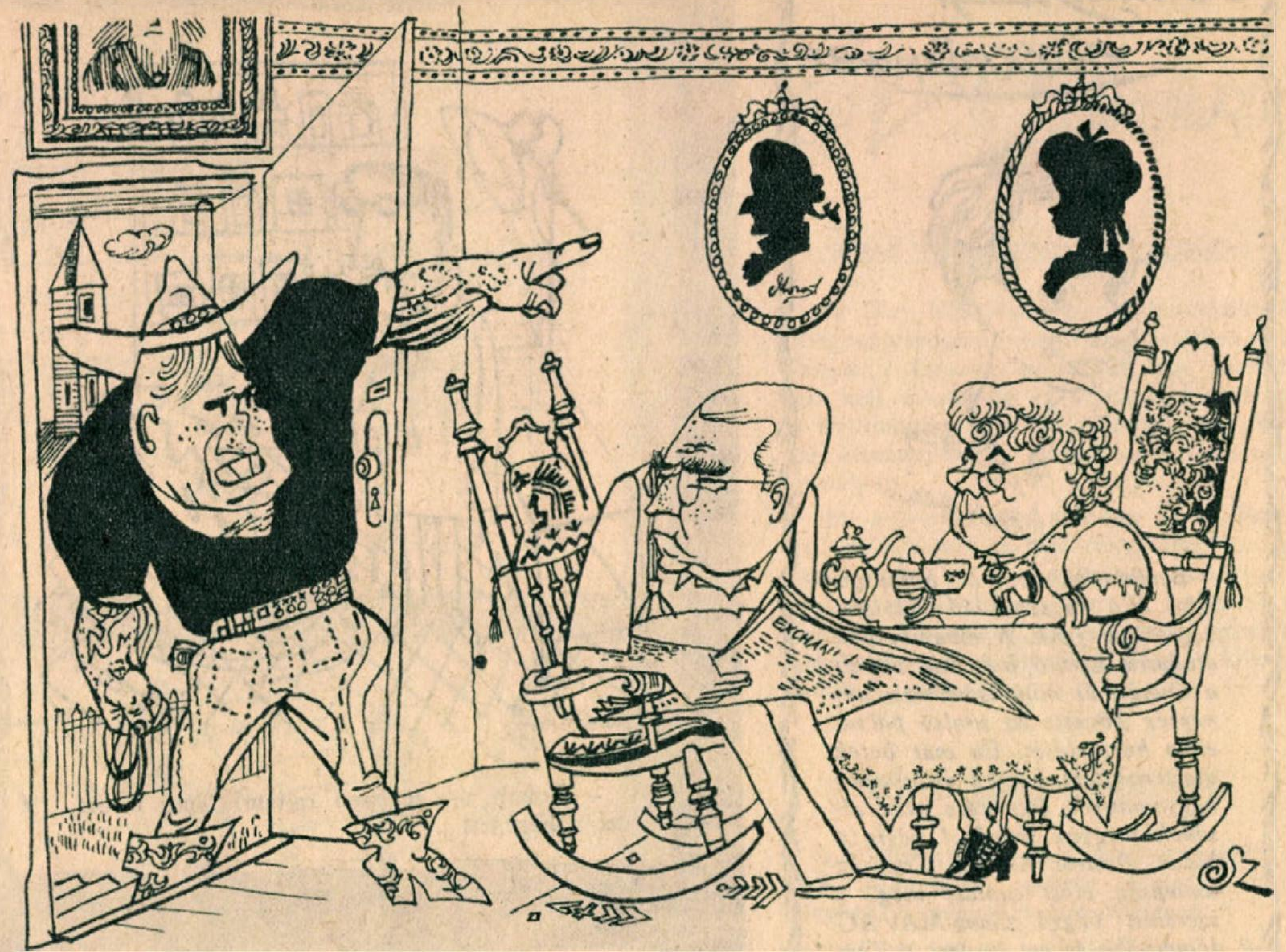

DÉL

– Ahá, maguk feketéket rejtegetnek!

Pesti tudósítónktól

Nem kellene újra lefordítani a régi remekműveket? A meglevő fordítások meglehetősen elavultak, s félő, hogy a mai fiatalság meg sem érti. Próbaképpen hozzáfogtam a „Bűn és bűnhődés" lefordításához. Már az első mondatok ízelítőt adnak fordításom korszerű voltáról:

„Július elején, egy állatian gőzös napon, még jóval durmolás előtt egy zöldfülű mandró jött le az utcára, ötödik emeleti kis kéglijéből, amelyet az sz-i lepratelepen bérelt. Oltári lassan szedte a léceit..."

Persze, biztosan lesznek majd, akik megtámadnak, amiért egy kicsit feldobom az eredeti szöveget!

*

Nehéz a színházi világban érvényesülni! Emiatt panaszkodik egy titkos drámaíró, noha csak annyi darabját adták vissza, amennyit megírt.

– Borzasztó, hogy nem tudok színrekerülni! – kesereg. – Mit csináljak?

– Nyiss egy saját színházat! – tanácsolja neki a barátja – Shakespeare is ezt csinálta.

Lám, hogy lesz valakiből világhírű drámaíró!

f. l.

Ábránd

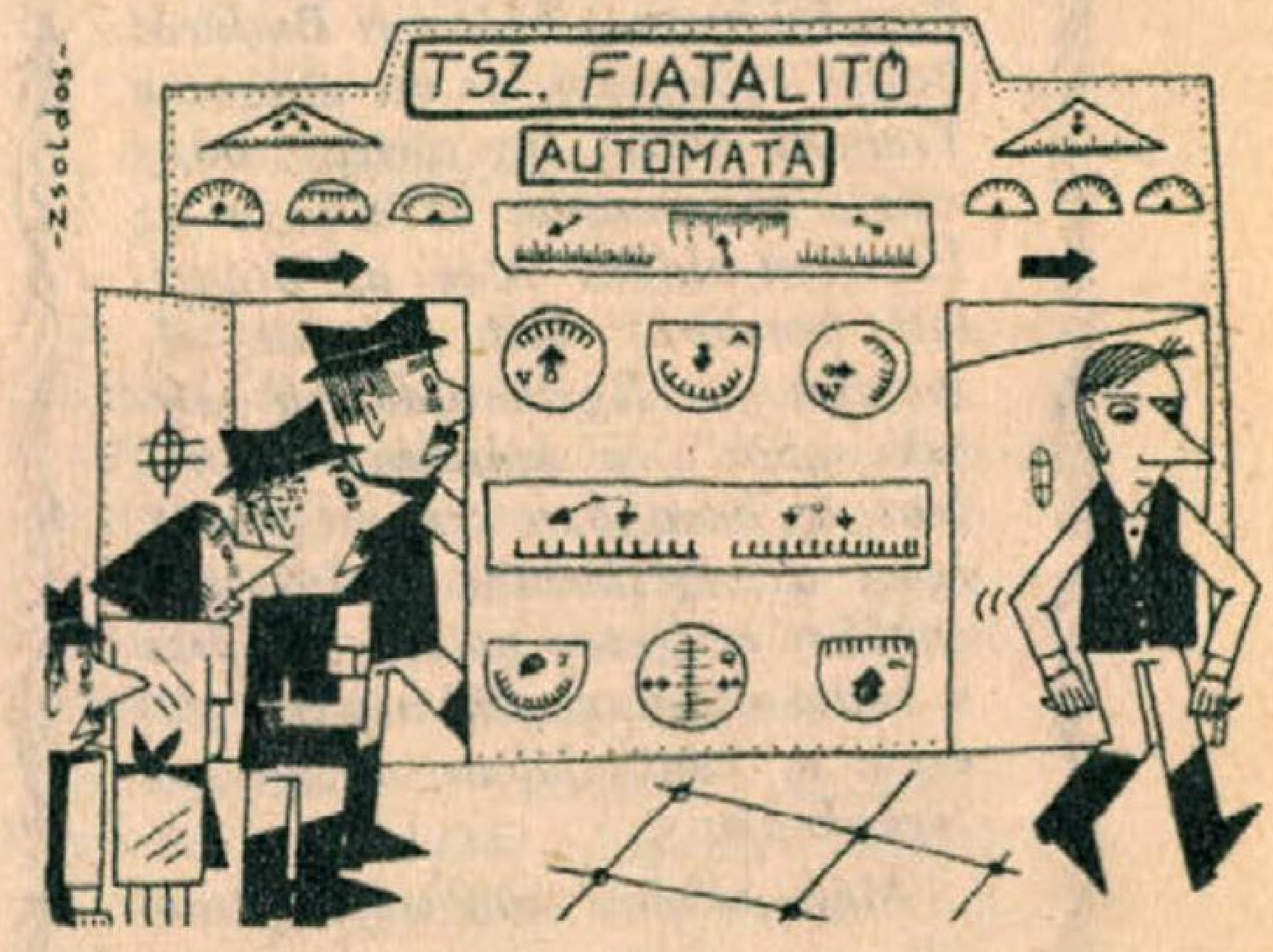

Ki az úr a pályán?

Szepes Béla rajzai

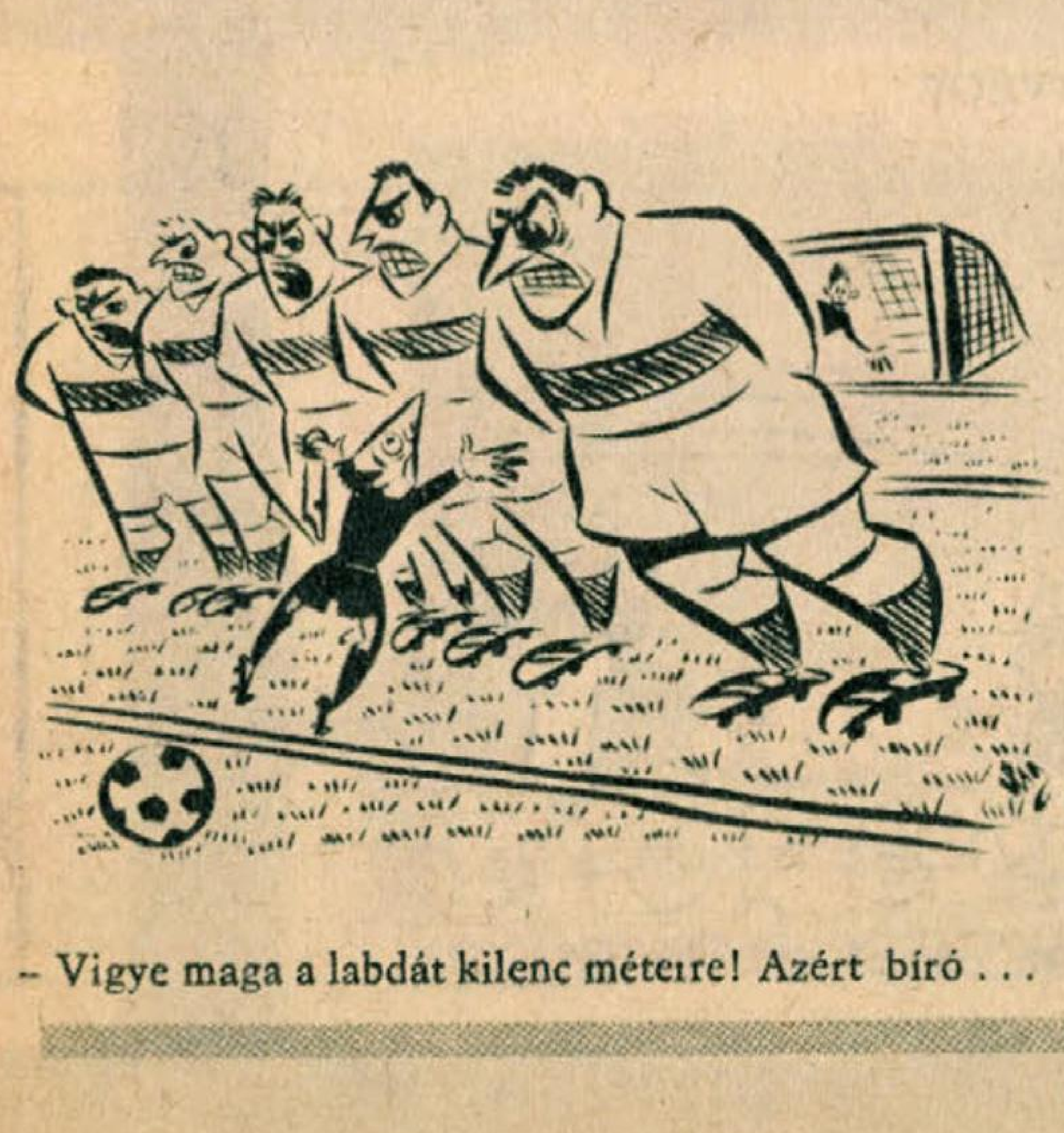

– Vigye maga a labdát kilenc méterre! Azért bíró ...

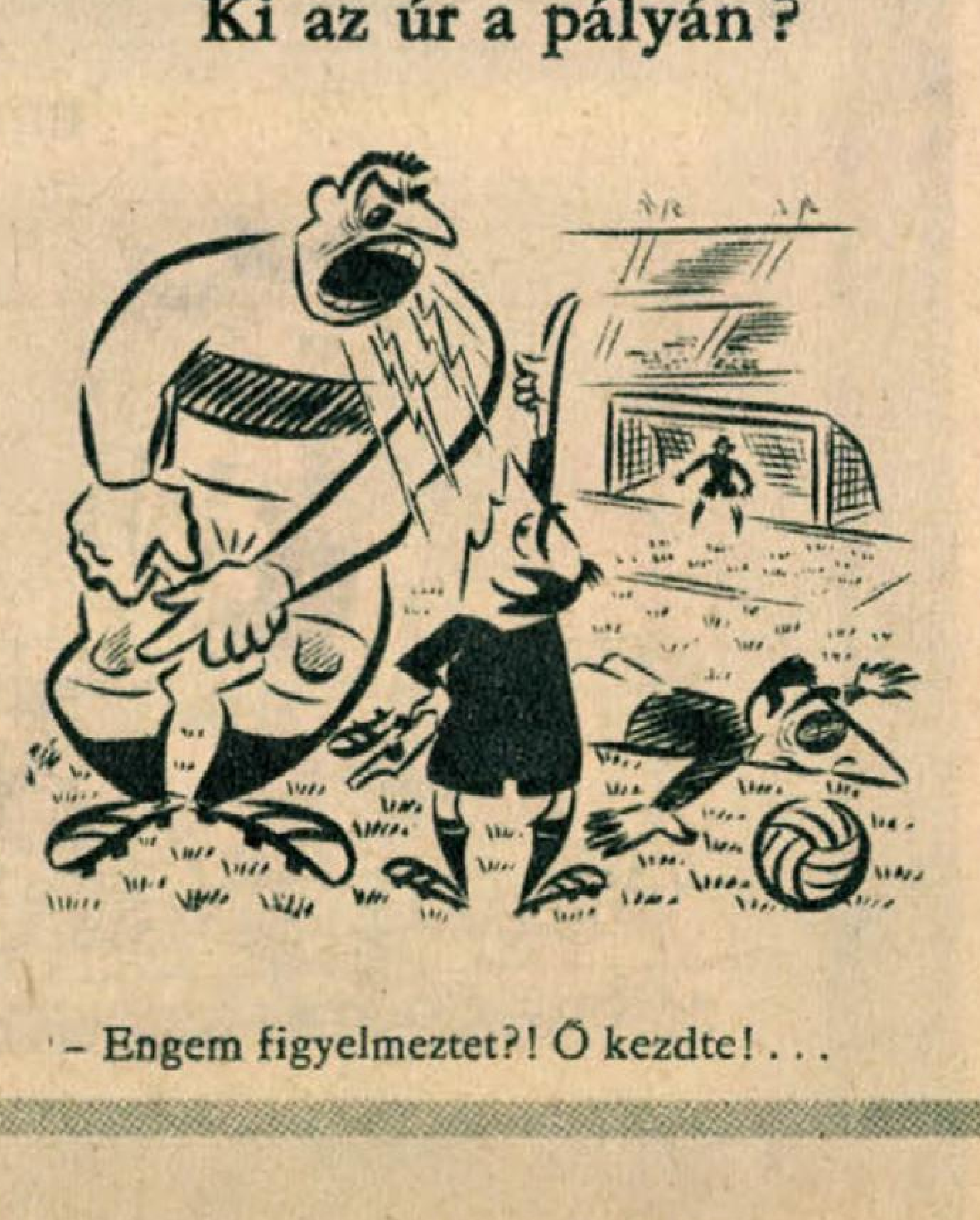

– Engem figyelmeztet?! Ő kezdte! ...

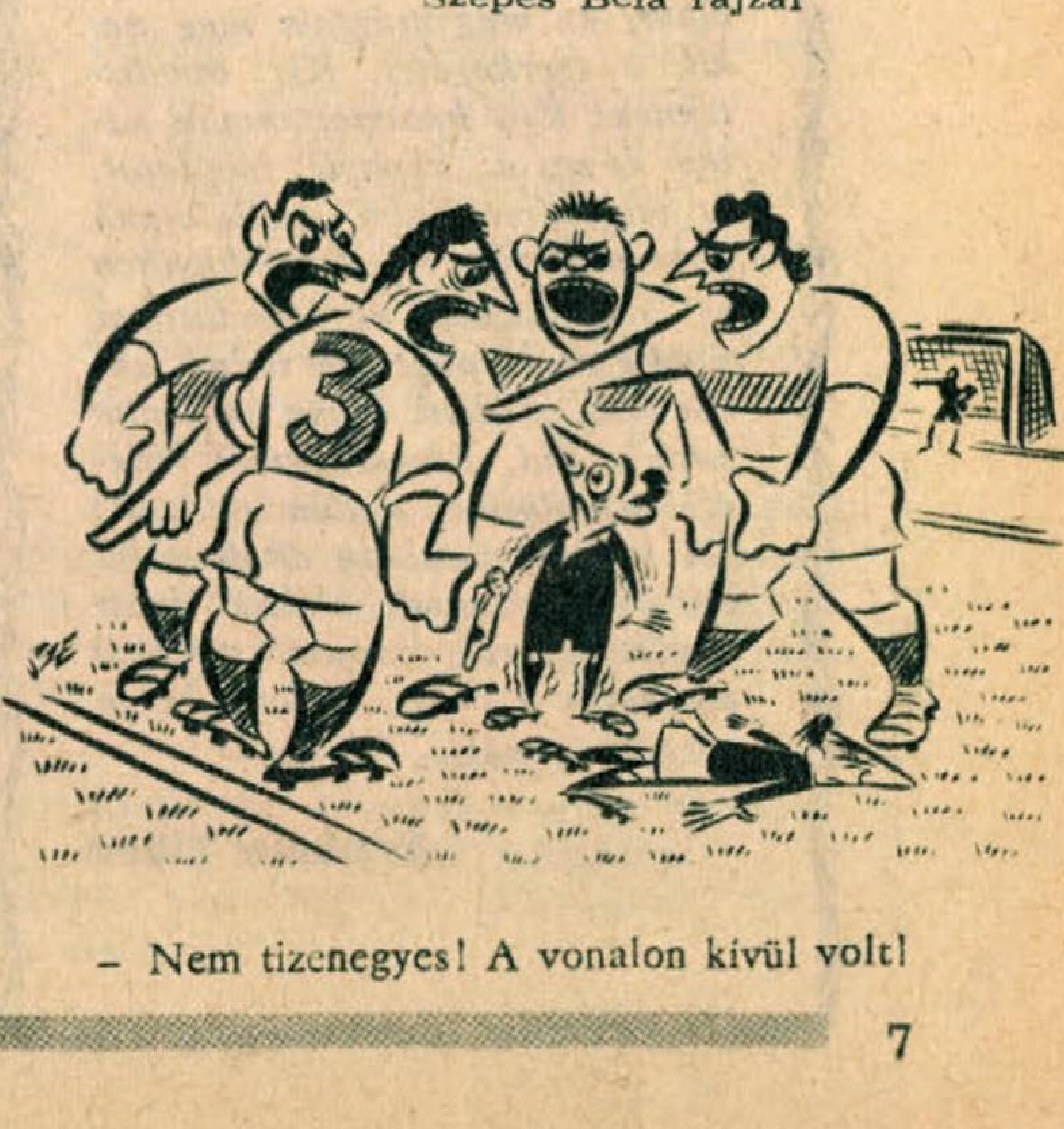

– Nem tizenegyes! A vonalon kívül volt!

Ludas Matyi
EMLÉKKÖNYVÉBE

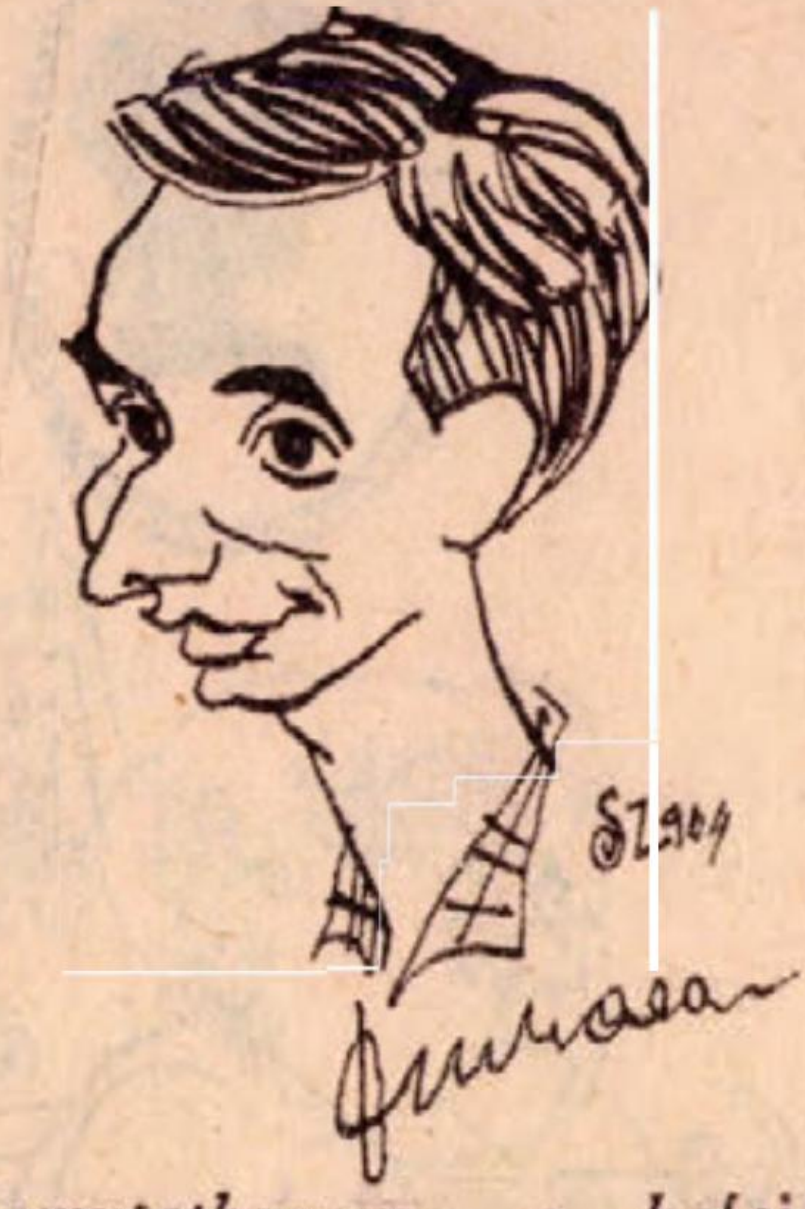

Bemutatkozom: a befejezés előtt álló Erzsébet-híd főépítésvezetője vagyok. A novemberben átadásra kerülő híd már átíveli a Dunát, és mint ismeretes, ünnepség követte az utolsó pályaelem beemelését. Én már hetek óta terveztem, hogy a söröshordó hagyományos átgurítása után elsőnek megyek járművel végig a hídon, Pestről Budára. Csak az ünnepség előtt tudtam meg: a szerelést végző Ganz-MÁVAG főmérnöke is ezt tervezi a Trabantjával. Nekem csak motorom volt, autóé az elsőbbség, ezért úgy határoztam, hogy a Trabant mögött megyek. A motorkerékpár a budai oldalon állt, és arra már nem volt idő, hogy megkerüljem a fél várost, ezért a Pannóniámon a hídon át Budáról Pestre robogtam, és ott álltam a Trabant mögé. Így történt, hogy mégis én mentem át először az Erzsébet-hídon. Még az átgurított bordóról kell valamit elmondanom. Egyik oldalára ráírták. „Sör", a másikra: „Bor". Nos, a bordóban csak víz volt. Igaz, a vizesbordót gurító dolgozókat rengeteg palacksör várta a budai oldalon, ami nagyon jólesett a kánikulában a szomjas torkoknak.

Még néhány szót a látogatókról.

Nemrég óvodisták érkeztek irodámhoz. Talán már a századik csoport a hídépítés kezdete óta. Az óvónő arra kért, hogy mutassam be a gyerekeknek a hidat, és magyarázzam meg nekik a szerkezetét. Kis óvodistáknak! Egy beosztottamnak adtam át ezt a „könnyű" feladatot, és este elmeséltem vállalatunk főmérnökének, hogy amennyiben az iskolásokat és óvodásokat mindig én kalauzoltam volna, akkor még a jövő évben se lenne kész a híd. Főmérnökünk megértően bólintott, azután így szólt: „A kisfiam második általánosba járt, és társaival, akikkel most együtt nyaral, nagyon szeretné megnézni a hidat. A jövő héten meglátogatnak..."

Penkala Tibor

megáll az ész!...

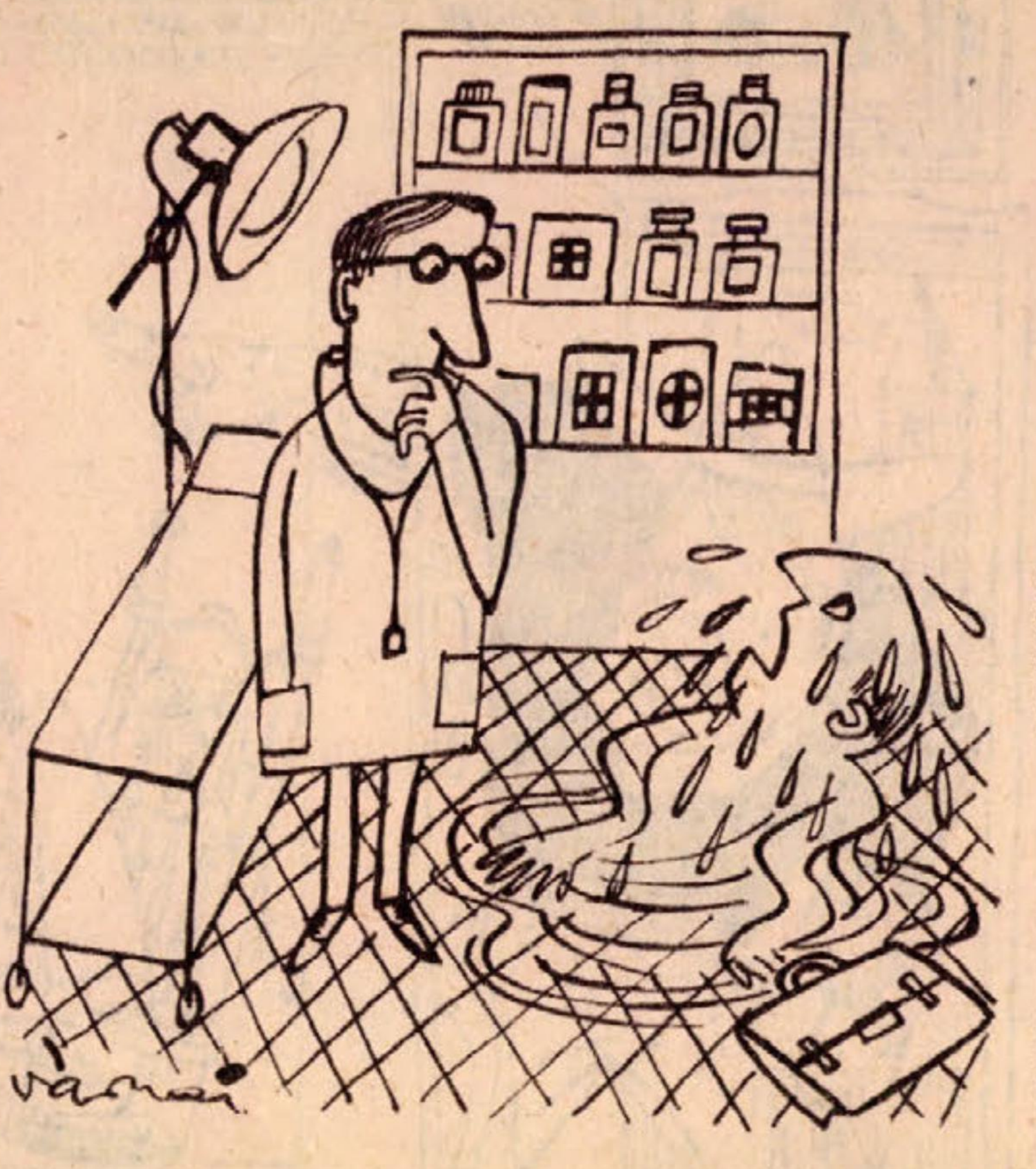

– Doktor úr, segítsen rajtam! Nem bírom ezt a hőséget!...

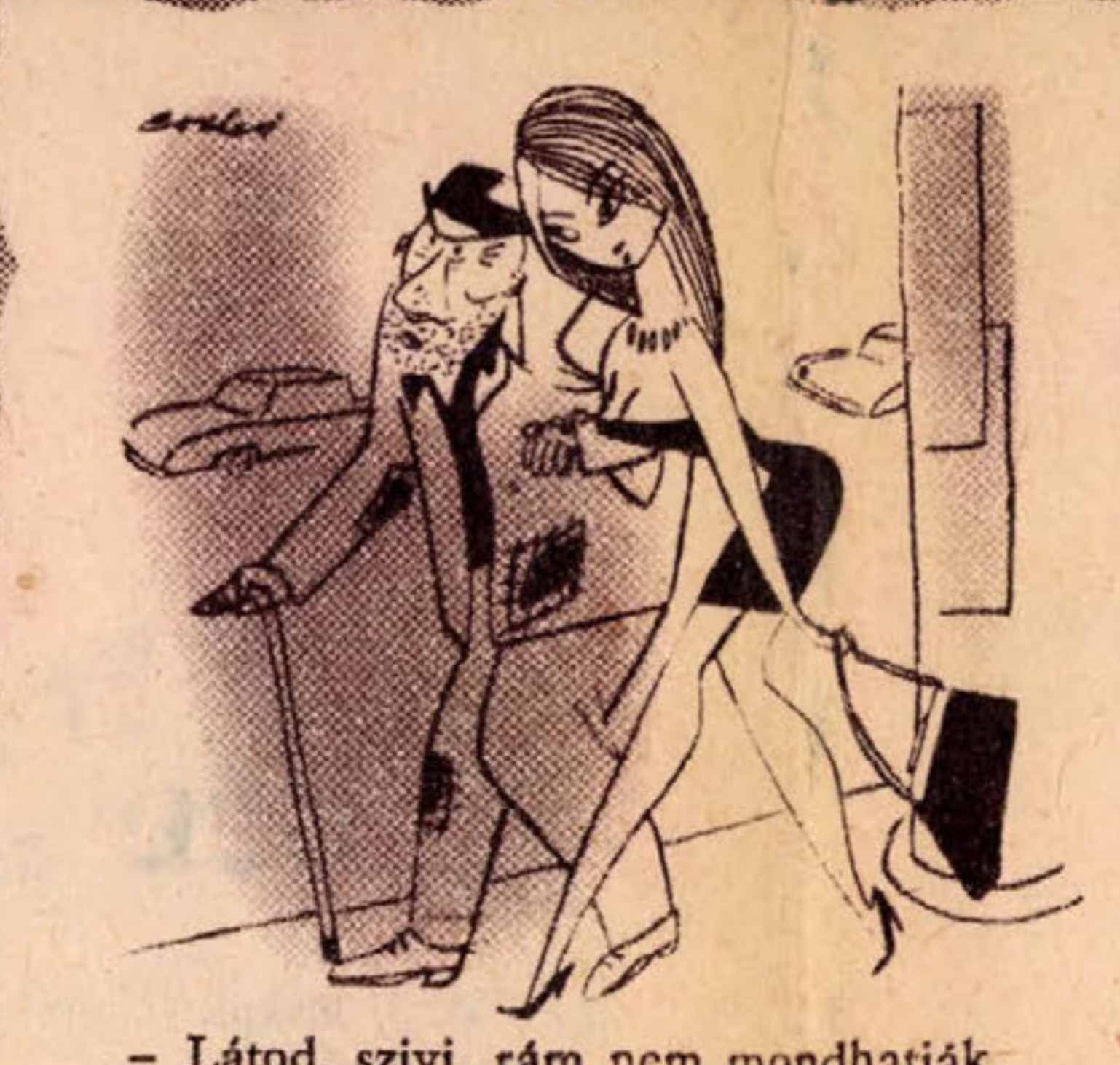

– Látod, szivi, rám nem mondhatják, hogy csak a pénzedért szeretlek.

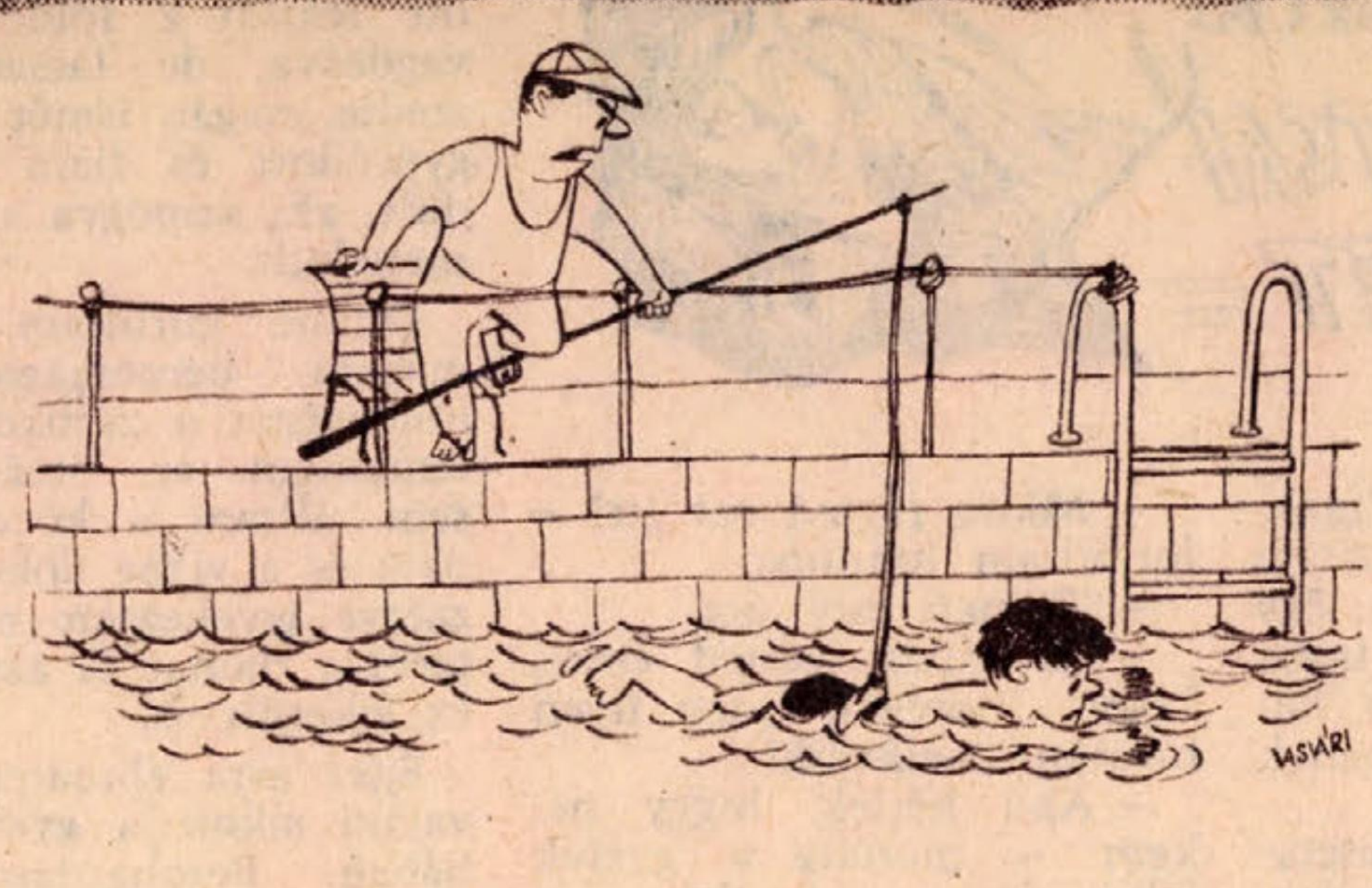

– Gyerünk, gyerünk! Nyakunkon a tokiói olimpia!

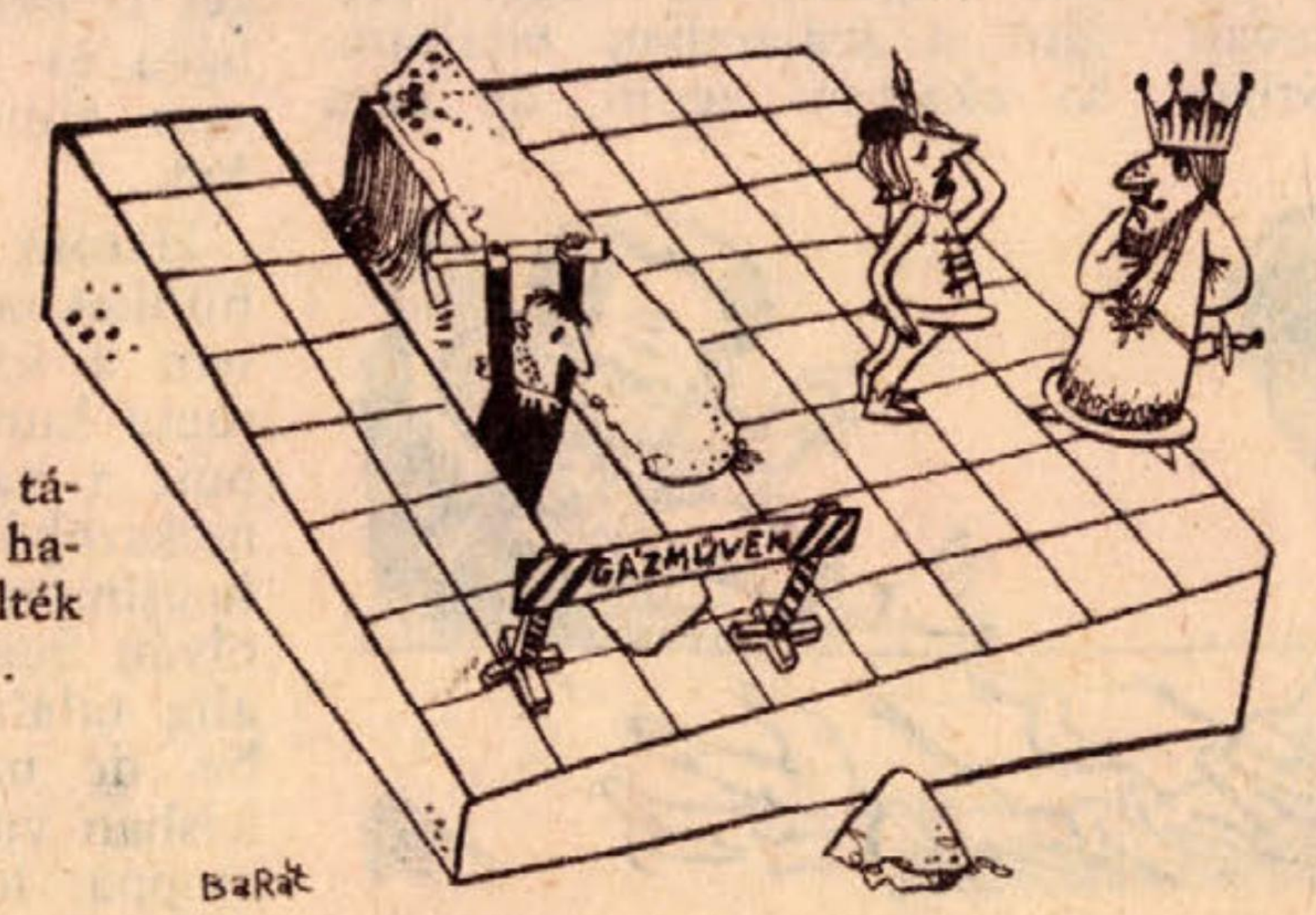

– Felség, a támadást el kell halasztani, felszedték a kövezetet...

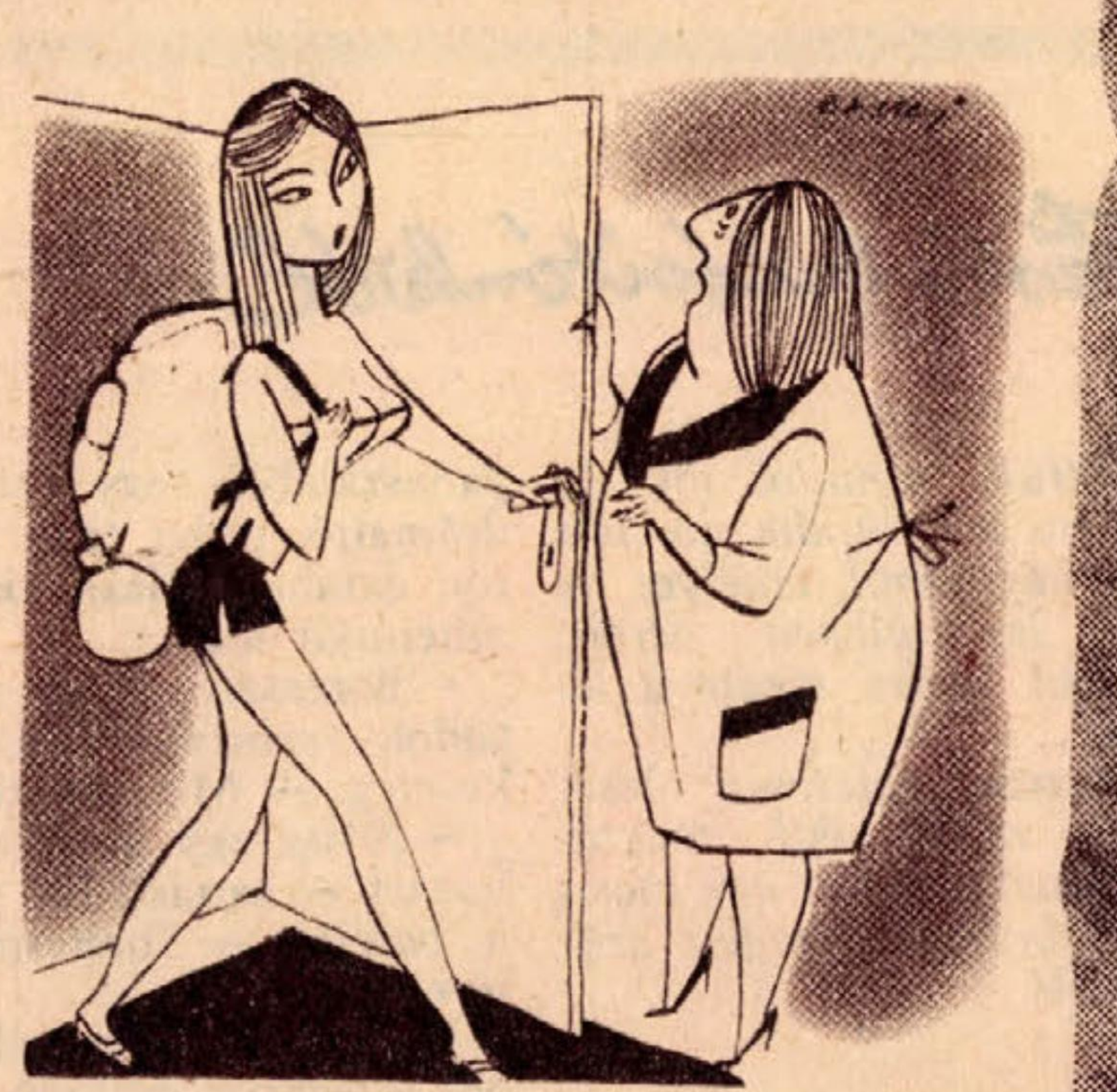

– Harmadik napja nem voltál itthon! Már azt hittem, fagylaltmérgezésed van!

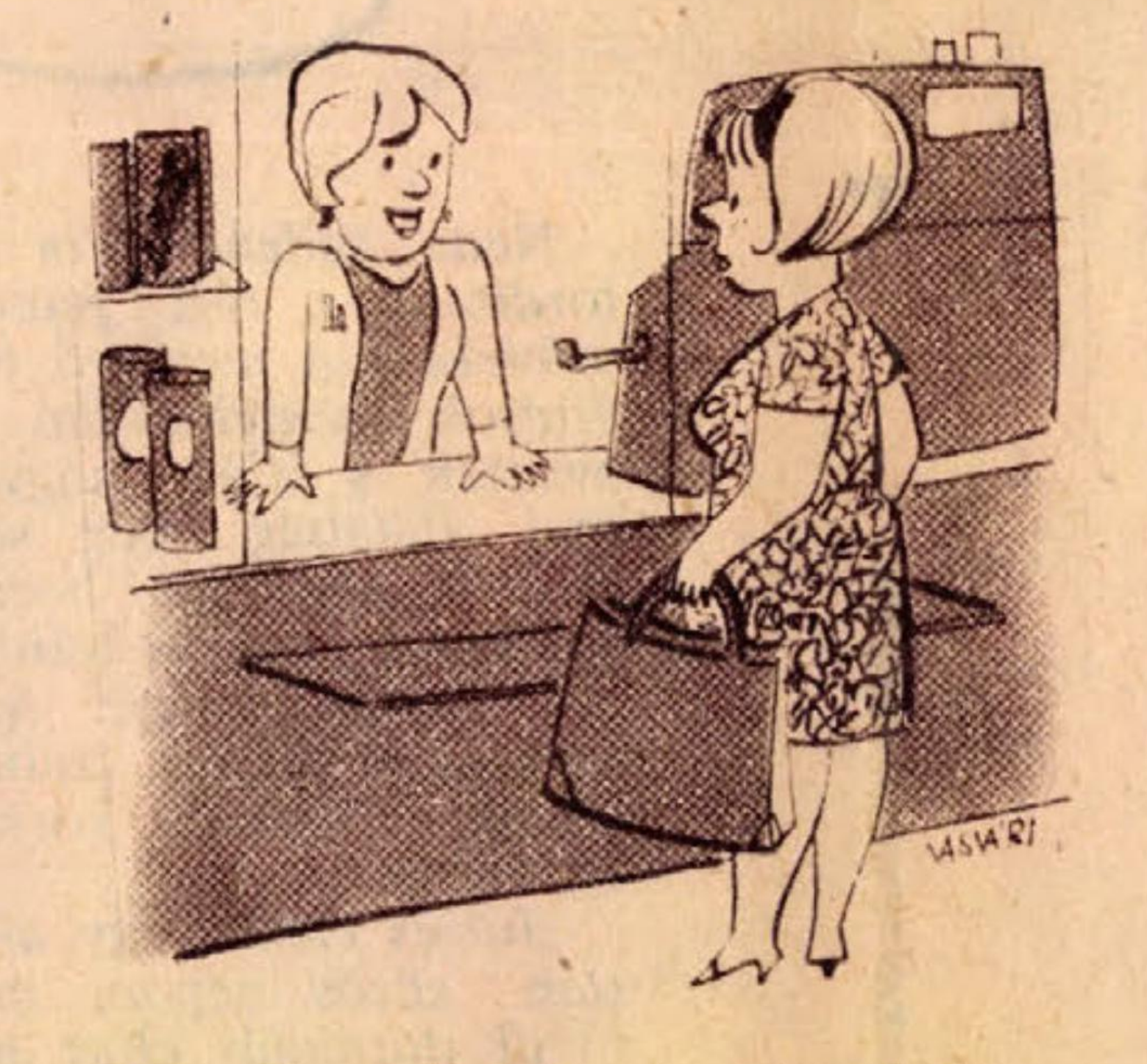

– Nincs, de tessék helyette papírszalvétát venni...

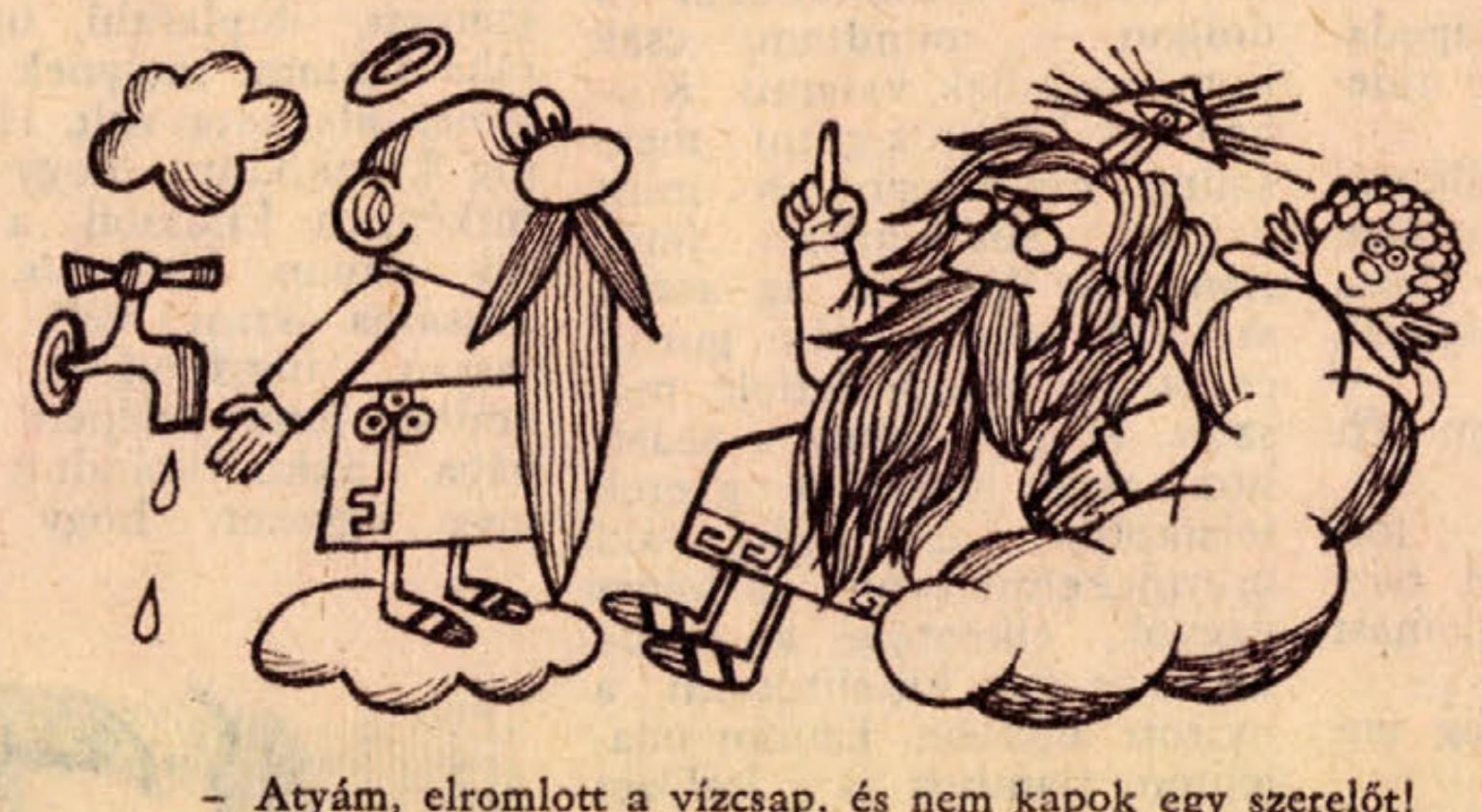

– Atyám, elromlott a vízcsap, és nem kapok egy szerelőt!
– Jól van, fiam, mindjárt magamhoz szólítok egyet.

HÉTVÉGE

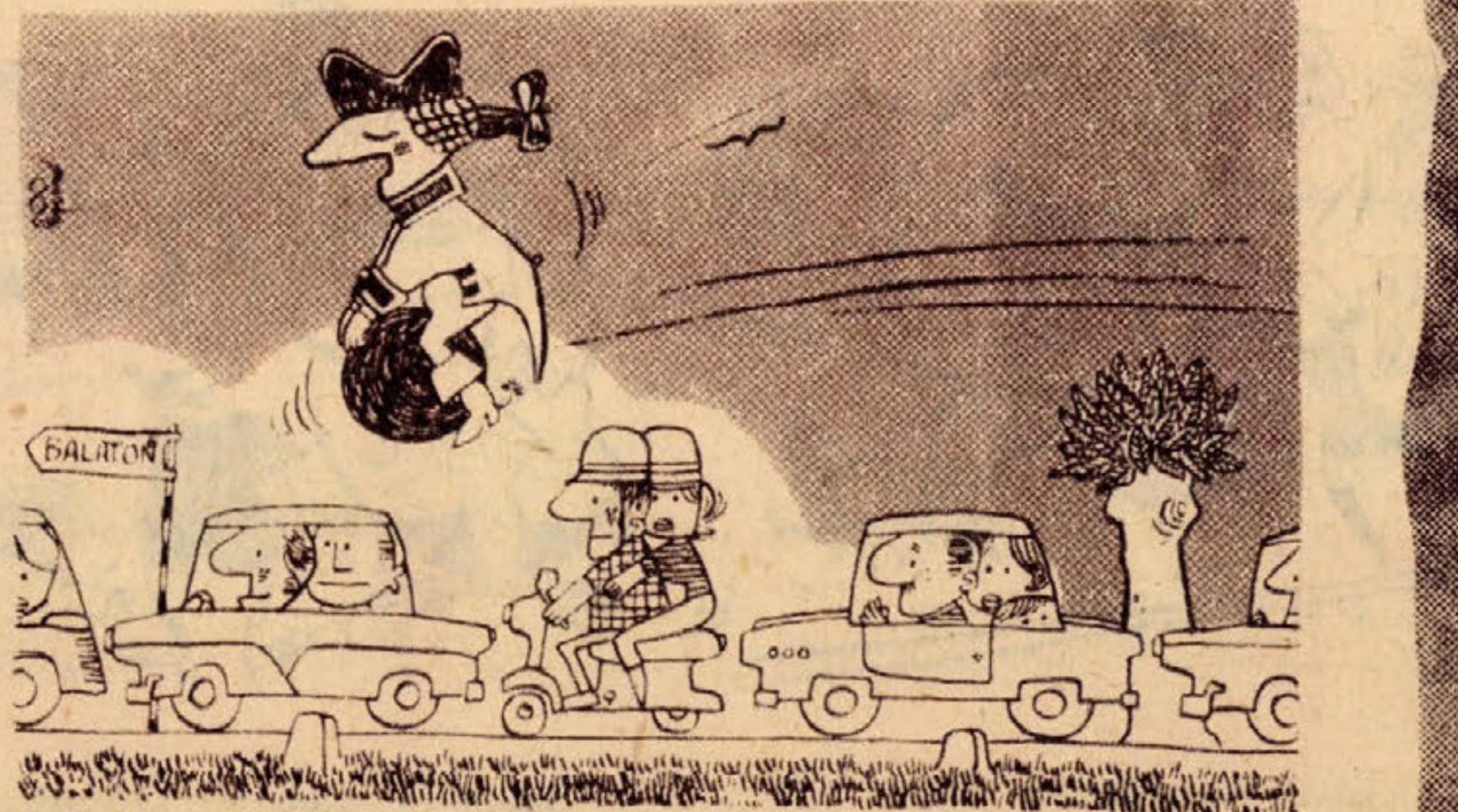

FELAVATÁS

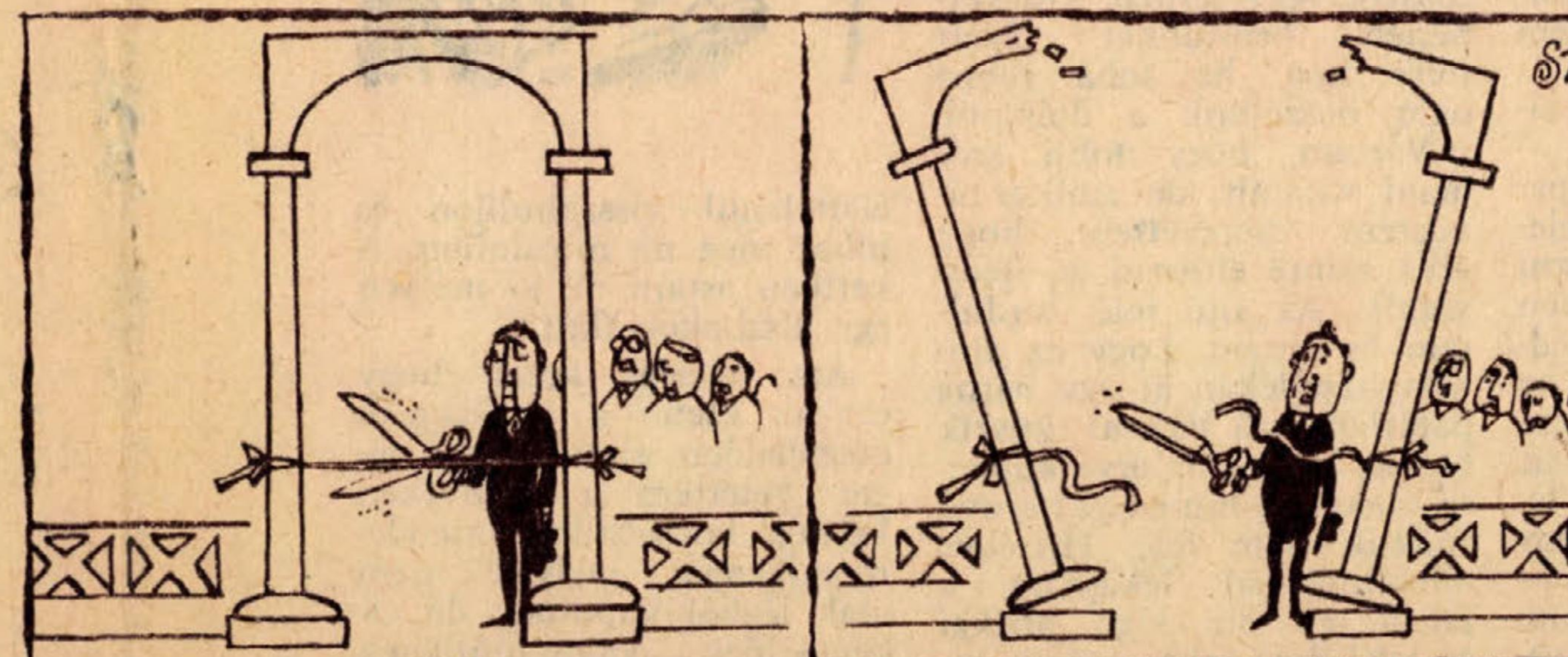

Ezt olvastuk...

NEM TÚL NEHÉZ A PÓRÁZ?

Az Esti Hírlapban, a repülőmodellezők világbajnokságáról szóló tudósításban olvastuk: „Minden modellnek egy kilométert kell megtennie és a gépeket egyetlen 35 milliméter átmérőjű acélhuzal segítségével kormányozzák, kilenc méter átmérőjű körpályán."

Ha a versenyzők valóban 35 milliméter, azaz három és fél centiméter vastag „acélhuzallal" kormányoznák modelljeiket, ugyancsak belefájdulna a kezük és a derekuk. Különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy a körpálya átmérője nem is kilenc, hanem 31 méter!

MIT CSINÁLT FLEMING?

A Tükör című lapból arról értesültünk, hogy Madridban szobrot állítottak Flemingnek, a penicillin *feltalálójának.*

Minthogy ezt az antibiotikumot a kanapenészek családjába tartozó néhány gombafaj termeli, a nagy angol bakteriológus érdeme abban áll, hogy *felfedezte* és nem abban, hogy *feltalálta* a penicillint.

Aminthogy Kolumbus is *felfedezte,* de nem *találta fel* Amerikát.

KÍSÉRTETJÁRÁS

A Népsport szerint a Vasas–Veszprémi Haladás Petőfi mérkőzésen Machos, aki a tudósítás elején közölt csapatösszeállításban nem is szerepel, két gólt lőtt. Az FTC–Dorog találkozón pedig a csapatösszeállításban ugyancsak fellelhetetlen Szuromi lövése volt eredményes.

Amennyiben a góllövő kísértetek a hagyományos fehér lepelbe burkolózva ügyködtek a pályán, érthetetlen, hogy a játékvezető hogyan adhatta meg a gólokat.

EGY KICSIT MÁSKÉNT VAN

A Lobogó „Hazatalált" c. cikksorozatának egyik legutóbbi közleményében olvastuk, hogy Jávor Pál a felszabadulás után Brodszky Miklós–Heltai Jenő „Csodabár" c. operettjének premierjén lépett először színpadra. Ezzel szemben:

1. A nagysikerű „Csodabár"-nak nem premierje, hanem felújítása volt Budapesten 1945-ben.

2. A „Csodabár" („Wunderbar") szövegkönyvét a magyar származású Herczeg Géza és Farkas Károly bécsi szerzők írták, zenéjét pedig Robert Katscher szerezte.

3. A „Csodabár" szövegét Harsányi Zsolt fordította, a verseket pedig Harmath Imre ültette át németből magyarra.

Több észrevételünk „Csodabár" ügyben nincs.

Dr. Árgus

JOHN STEINBECK:

AZ M... UTCAI ESET

Reméltem, hogy ez a rendkívül különös eset nem kerül a nyilvánosság elé, de fülembe jutott, hogy a környéken már rebesgetnek a dologról, sőt elferdítve adják szájról szájra a történteket. Ezért tartottam szükségesnek, hogy minden kommentár nélkül elmondjam a részleteit annak a történetnek, amely mint „Az M... utcai eset" vált ismeretessé.

Múlt nyáron Párizsba vittem családomat és az M... utcában béreltem ki egy kis házat. Családom feleségemből, két kisfiamból és felnőtt lányomból áll. Ha vizsgáljuk, ki a felelős a történtekért, kénytelen vagyok kijelenteni, hogy ebben a dologban kisebbik fiam, a nyolcéves John a ludas. Ez a fiatalember az elmúlt években Amerikában a buborék-gumi rágásnak volt, ha nem is rabja, de mindenesetre rendszeres gyakorlója és ezt a műveletet az amatőr szintet régen túlhaladó mesteri színvonalon űzte. Hogy a nem amerikai olvasó is tisztában legyen a buborék-gumi rágás jellegével és szabályaival, elmondom, hogy ez nagyobb, nyúlékonyabb, ellenállóbb és sokkal kellemetlenebb illatú, mint a rendes rágógumi. A buborék-gumirágó, miután hosszabb ideig gyúrta szájában a nyúlós anyagot, nyelve és foga közé veszi, erőteljes fújás útján buborékot képez belőle, amely azután hangos pukkanással széjjeldurran. A szétrepülő gumifoszlányok a műveletet végző arcán, állán és a hajában helyezkednek el. Ezeket azután egy kis ügyességgel össze lehet szedni, ismét maszszává gyúrni, szájba venni és a művelet kezdődhet előlről.

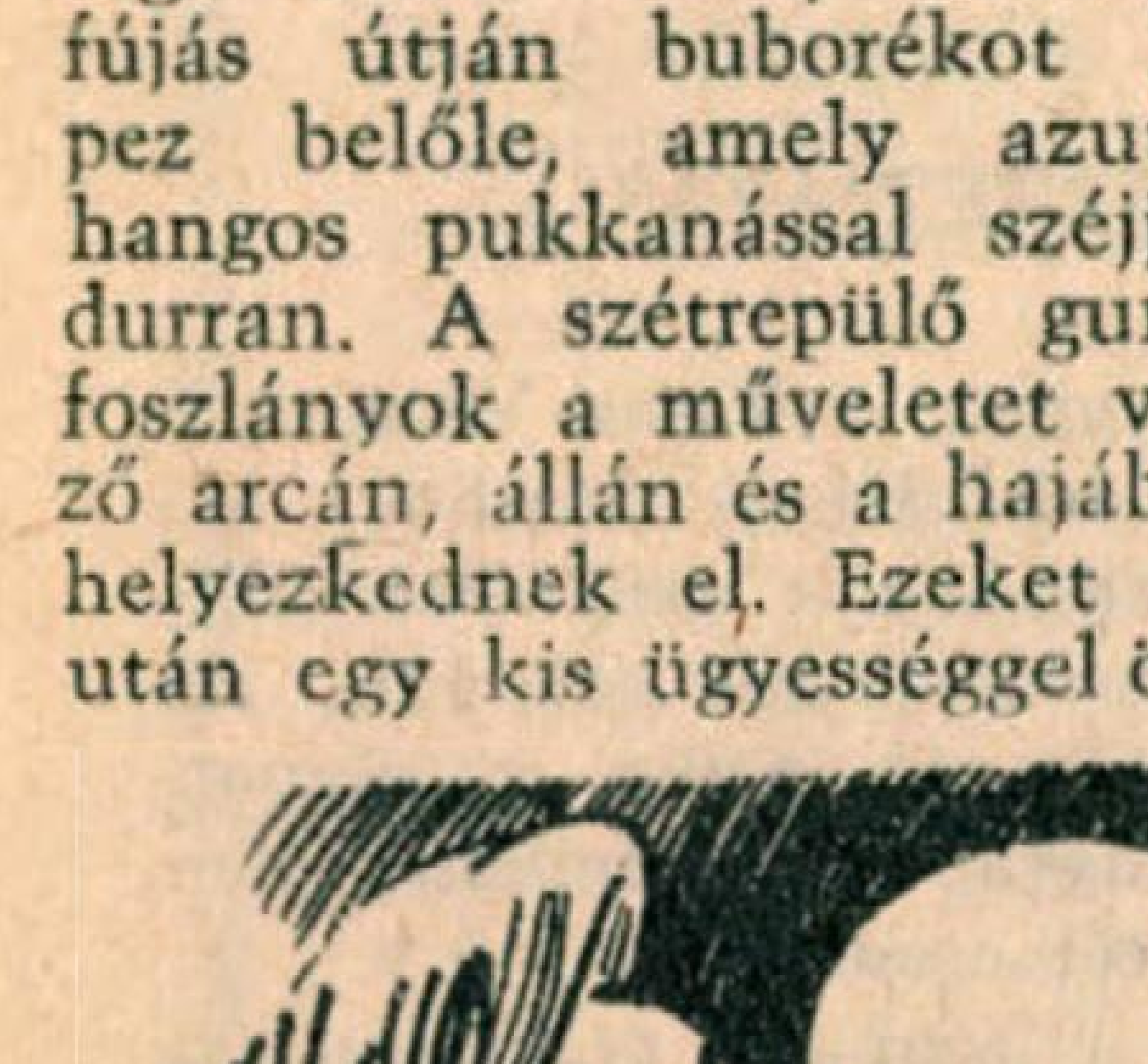

Párizsi tartózkodásunk első heteit kellemessé tette az a tény, hogy John fiam elfelejtett Amerikából buborék-gumit magával hozni. A gyerek kezdett érthetően beszélni, arcáról eltűnt a megszállottakra jellemző révetegség. Sajnos, ez az aranykorszak hamarosan véget ért, mert egyik amerikai barátunk egy csomag buborék-gumit hozott fiamnak ajándékba. Ettől a perctől kezdve John állkapcsa állandó mozgásban volt és olyan volt a tekintete, mint egy agonizáló kismalacé. Minthogy nem szeretem gyermekeim életét állandó tilalmakkal keseríteni, belenyugodtam a buborék-gumi rágásba. Egy dologban azonban nem ismerek tréfát: ha dolgozom, körülöttem halálos csendnek kell uralkodnia.

Egy délután az íróasztalomnál dolgoztam, amikor John csendesen dolgozószobámba lopakodott, leült a sarokba, amit máskor is meg szokott tenni. Hirtelen azonban a buborék-gumi jellegzetes pukkanása zavart meg a munkámban. Szigorúan néztem Johnra, aki izgalomtól kipirult arccal rágta a gumit.

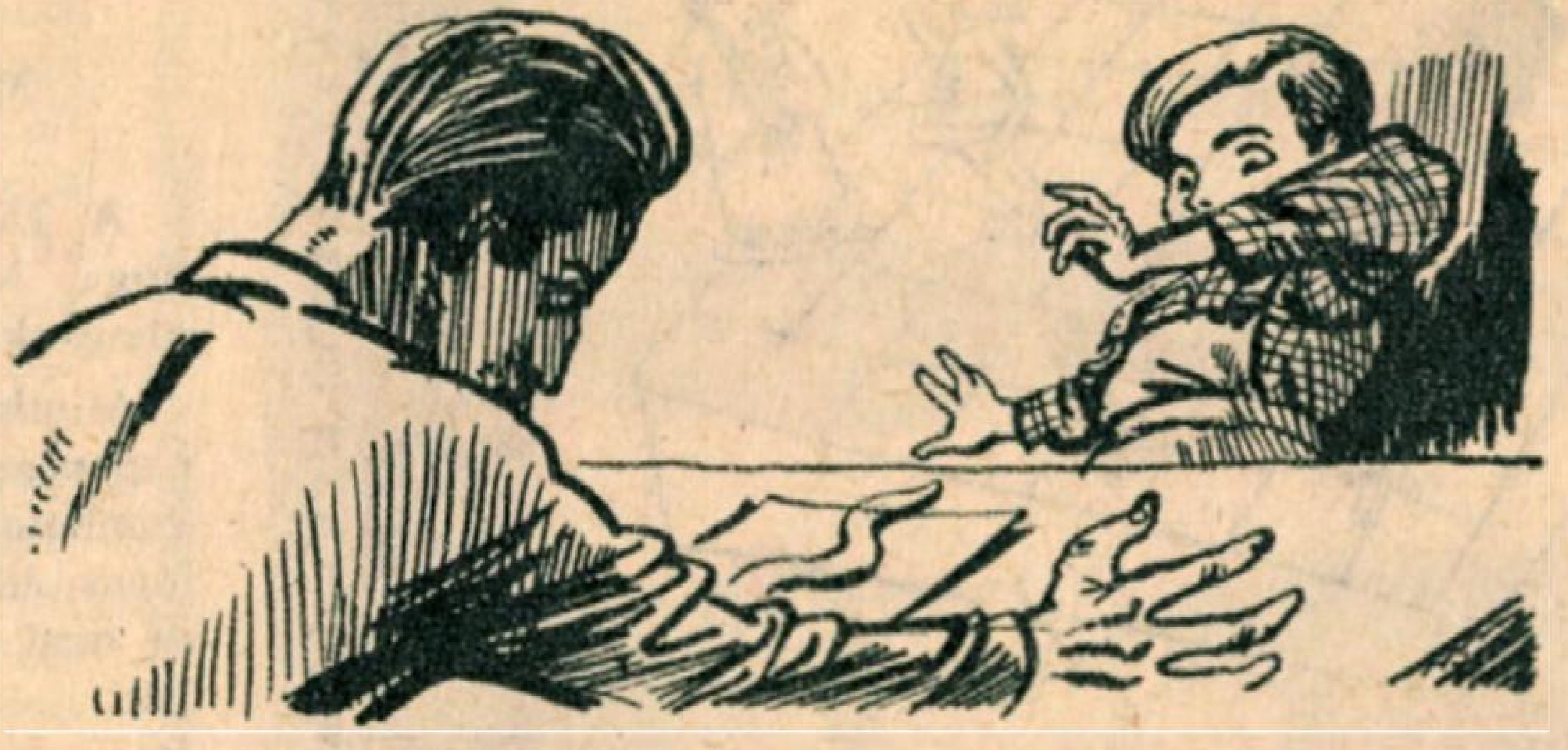

– Ismered megállapodásunkat?! – szóltam rá ridegen.

Legnagyobb csodálkozásomra könnyezni kezdett, keservesen tovább folytatta a rágást, majd teli szájjal, pöszén így szólt:

– Apu, igazán nem én voltam!

– Nem te voltál?! – förmedtem rá. – Hiszen tisztán hallottam a pukkanást és most újra rágod!

– Nem rágom, ő rág engem!

Ámulva néztem fiamra. A gyerek nem szokott hazudni, arra kellett tehát gondolnom, hogy ez az átkozott buborék-gumirágás az agyára ment. Nyugalmat parancsoltam magamnak, kinyújtottam a kezem és elkértem tőle a gumit.

– Nem enged el! – dadogta.

– Nyisd ki a szád! – parancsoltam, két ujjal belenyúltam a szájába és húzni kezdtem a gumit. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy kihúzzam az erős ellenállást kifejtő gumikupacot, melyet azután az íróasztalra tettem egy fehér papírlapra. A gumi egy darabig himbálózott a papírlapon, majd lassan, szinte ütemesen ide-oda mozgott, mintha még mindig fiam szájában volna.

– Mióta rágtad ezt itt? – fordultam Johnhoz.

– Tegnap este óta.

– És mikor vetted észre, hogy... szóval, hogy ilyen furcsán viselkedik?

– Apu kérlek, higgy nekem! – mondta a gyerek félig sírva. – Amikor tegnap este lefeküdtem, párnám alá tettem. Éjjel arra ébredtem, hogy ismét a szájamban van. Újra a párna alá dugtam, de reggel megint a szájamban találtam. Ki akartam venni, de nem hagyta magát. Mondd apu, mit tegyünk?!

– Majd gondolkodom a dolgon – mondtam, csak hogy mondjak valamit. Közben a buborék-gumi megszűnt himbálózni és mint valami csúszó-mászó féreg fiam felé kúszott, az asztal széléről John térdére gurult és onnan lassan felfelé mászott, látszott, hogy a szájához akar jutni. A gyerek felsikoltott, én pedig, aki gyermekeimért ölni is képes vagyok, elkaptam a ronda kupacot és kihajítottam a nyitott ablakon. Ezután odaléptem fiamhoz és a helyzet komolyságához illően így szóltam:

– Fiam, mi ketten tanúi voltunk itt valaminek, amit hiába mondanánk el anyádnak, nővérednek vagy másoknak, egyszerűen kinevetnének bennünket. Ezért jobb lesz, ha soha többé nem beszélünk a dologról.

Vártam, hogy John szól majd valamit, de amikor ránéztem, észrevettem, hogy arca szinte eltorzul az ijedtségtől. Az ajtó felé fordultam és láttam, hogy az ajtó alsó hasadékán át egy barna papírlapszerű valami kúszik befele, a szobába érve kupaccá alakul és mint egy hernyó mászik fiam felé. Hirtelen elhatározással lekaptam a falról az ott lógó afrikai csatabárdot, teljes erővel rávágtam a kupacra és addig ütöttem, kaszaboltam, amíg erőmből tellett. Egy darabig ott feküdt a földön összevagdosva, de lassan összeszedte magát, ismét kupacba gyúródott és fiam felé indult, aki szipogva a sarokba menekült.

Dühbe gurultam, fogtam magam, becsomagoltam a rondaságot a zsebkendőmbe, lementem az utcára, meg sem álltam a közeli Szajnáig és a vízbe dobtam. Hazaérve igyekeztem megnyugtatni a fiamat és azt hiszem ez sikerült is.

Éjjel arra ébredtem, hogy valaki sikolt a gyermekszobában. Berohantam. John ott ült az ágyában és minden erejével tépte, húzta szájából a nyakasan ellenálló buborék-gumit. Sajnos az egész család, sőt a személyzet is berohant a gyerekszobába és így kénytelen voltam elmondani a történteket.

Három hétig üldözött bennünket az átkozott. Elégettem a kályhában, de a hamuja kupaccá állt össze, kibújt a kályhából és a gyermekszobába lopózott. Gépkocsimon vidékre vittem, olyan messzire, hogy én is alig találtam vissza Párizsba, de másnap ismét a lakásban volt; úgylátszik autóstoppal jöhetett vissza valamilyen gépkocsi abroncsára tapadva.

Végül egy hermetikusan elzárt, külön e célból beszerzett, duplafalú üvegburába raktam, melynek ólomlemez alapzata volt. Hat napig küszködött, hogy valamiképpen kijusson, a hetedik napon kimerült, piszkossárga színt vett fel és lassan megdermedt. Csak amikor John belépett a szobába, akkor rándult meg még egyszer, hogy aztán élettelenül visszahulljon és többé meg ne mozduljon. A kertben ástam el, jó mélyen egy díszbokor alatt.

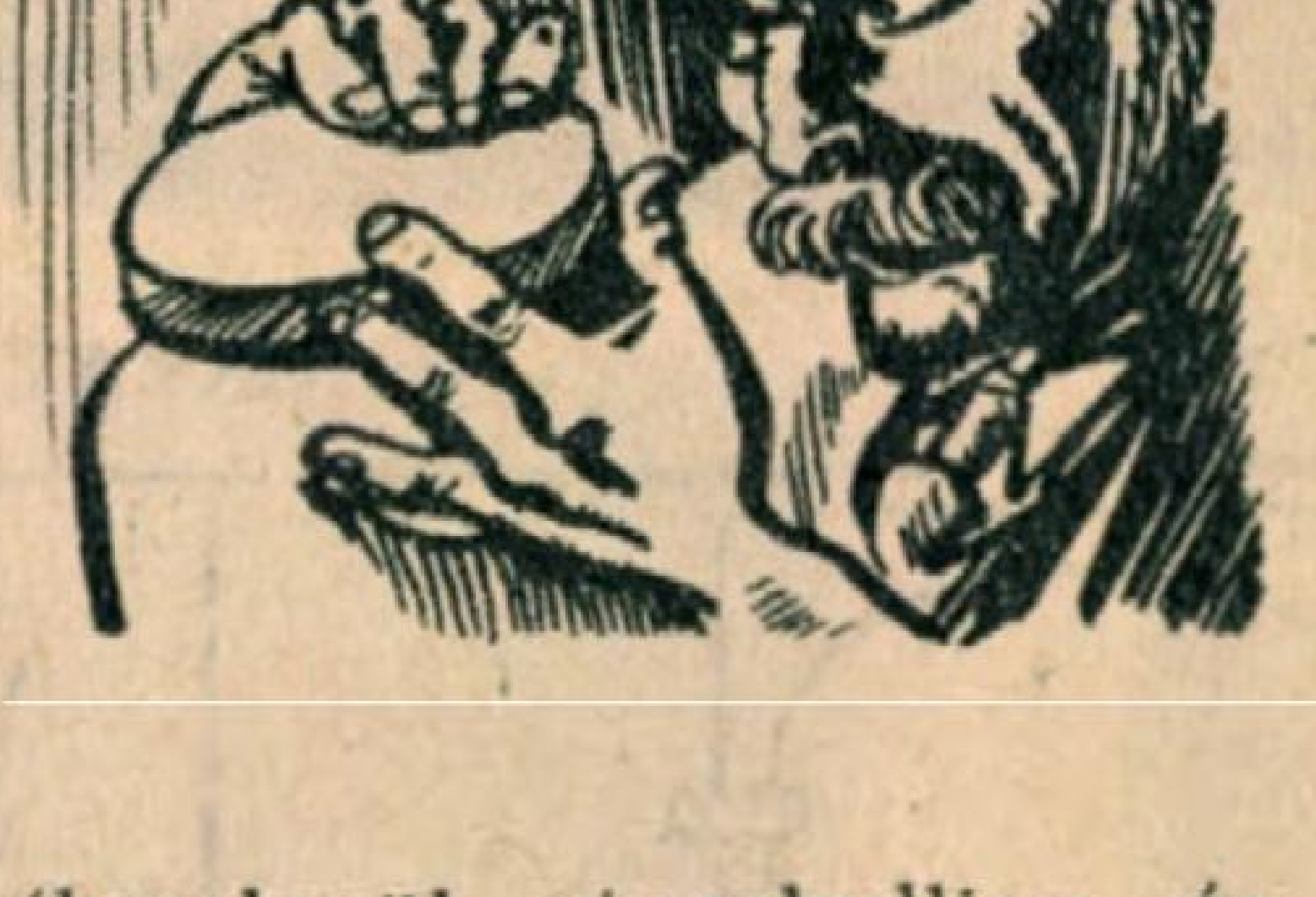

Azt hiszem azzal, hogy ezt az esetet a valóságnak megfelelően elmondtam, véget vetettem a környéken keringő fantasztikus mendemondáknak, melyek nem csak légből kapottak, de elképesztően valószínűtlenek is.

Fordította: Gerényi Tibor

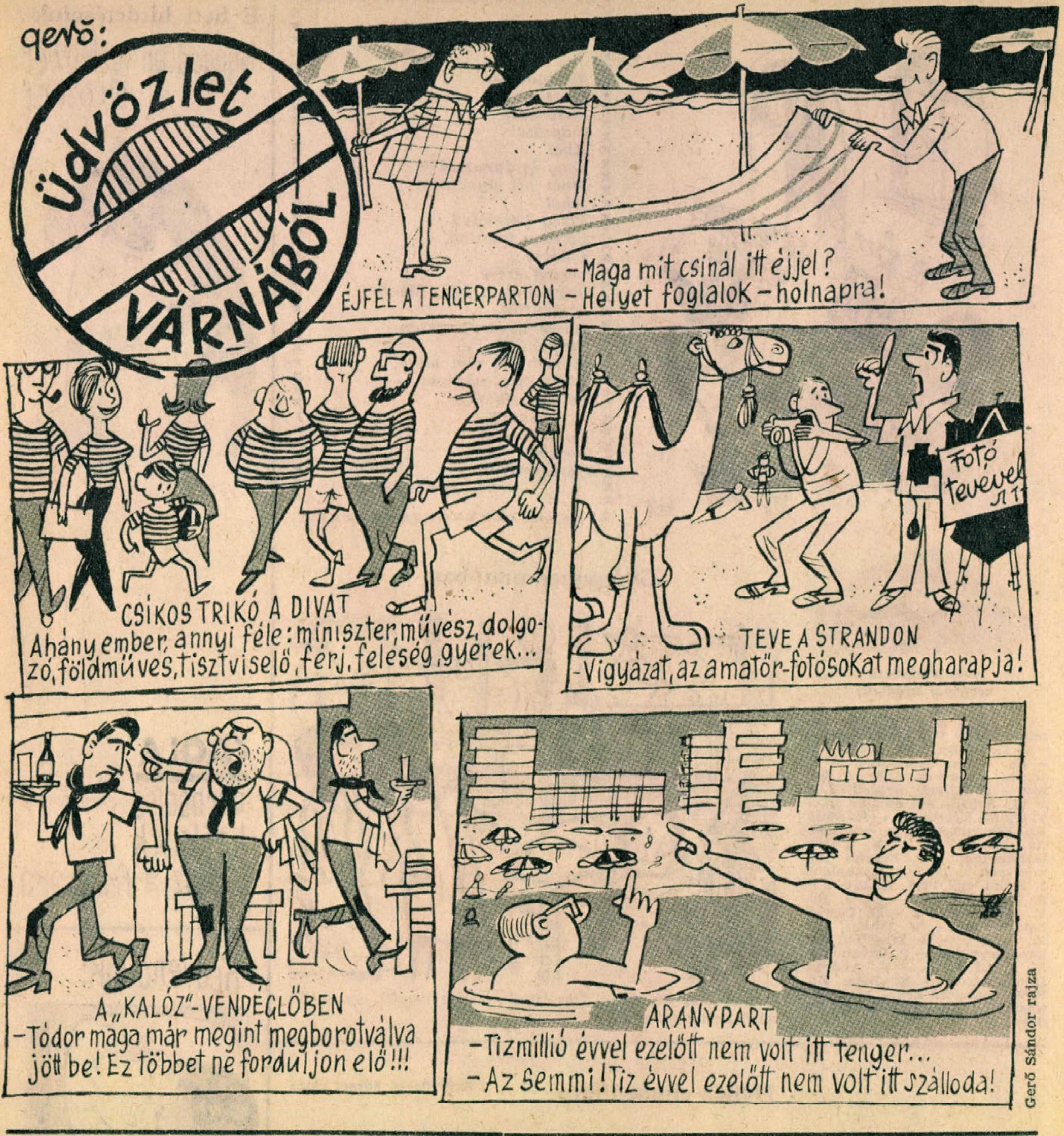
gerő:
Üdvözlet VÁRNÁBÓL
ÉJFÉL A TENGERPARTON
– Maga mit csinál itt éjjel?
– Helyet foglalok – holnapra!
CSIKOS TRIKÓ A DIVAT
Ahány ember, annyi féle: miniszter, művész, dolgozó, földműves, tisztviselő, férj, feleség, gyerek...
Fotó tevével
TEVE A STRANDON
– Vigyázat, az amatőr-fotósokat megharapja!
A „KALÓZ"-VENDÉGLŐBEN
– Tódor maga már megint megborotválva jött be! Ez többet ne forduljon elő!!!
ARANYPART
– Tízmillió évvel ezelőtt nem volt itt tenger...
– Az semmi! Tíz évvel ezelőtt nem volt itt szálloda!

Gerő Sándor rajza

A KÖPENICKI HADNAGY

Egy müncheni kocsmában nyugatnémet regruták ünnepelték egyik bajtársuk születésnapját. Illedelmesen danolgattak, amikor belépett a helyiségbe egy hadnagy és nagyot kiáltott:

— Vigyázz! Feküdj!

Az újoncok otthagyták a sört és a kolbászt és szabályszerűen a földre vetették magukat.

Félóráig folyt a gyakorlatozás a vendégek legnagyobb megrökönyödésére, ekkor a tulaj rájött, hogy nem üzlet neki, ha a vendégek ivás helyett a földön fetrengenek és értesítette a katonai rendőrséget. Mire a járőr megérkezett, a hadnagy úr kereket oldott.

Egy óra múlva találtak rá egy másik lokálban. Hangosan komendérozva éppen csípőgyakorlatokat végeztetett az ott szórakozó katonákkal. Igazoltatták. Kiderült, hogy Knut Hausgutnak hívják, leszerelt katona.

— Irodában dolgoztam két évig, — vallotta —, sohasem volt alkalmam, hogy parancsokat osztogassak. Annyira vágytam egzercíroztatni az embereket!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A „Slupszk" nevezetű, nem nyíló, és behorpadt párnázatú rekamiéval kapcsolatos kalandjaim – amelyek fejleményeit „Jegyzőkönyvön nem tudok aludni", majd „Kinyílt a rekamiém" címmel panaszoltam el a Ludas Matyi június 25-i, illetve július 16-i számban – hepienddel végződtek: a Bútorértékesítő Vállalat kicserélte a selejtes bútordarabot.

Kedves Ludas, köszönet az eredményes közbenjárásért!

(zs—n)

Provokáció

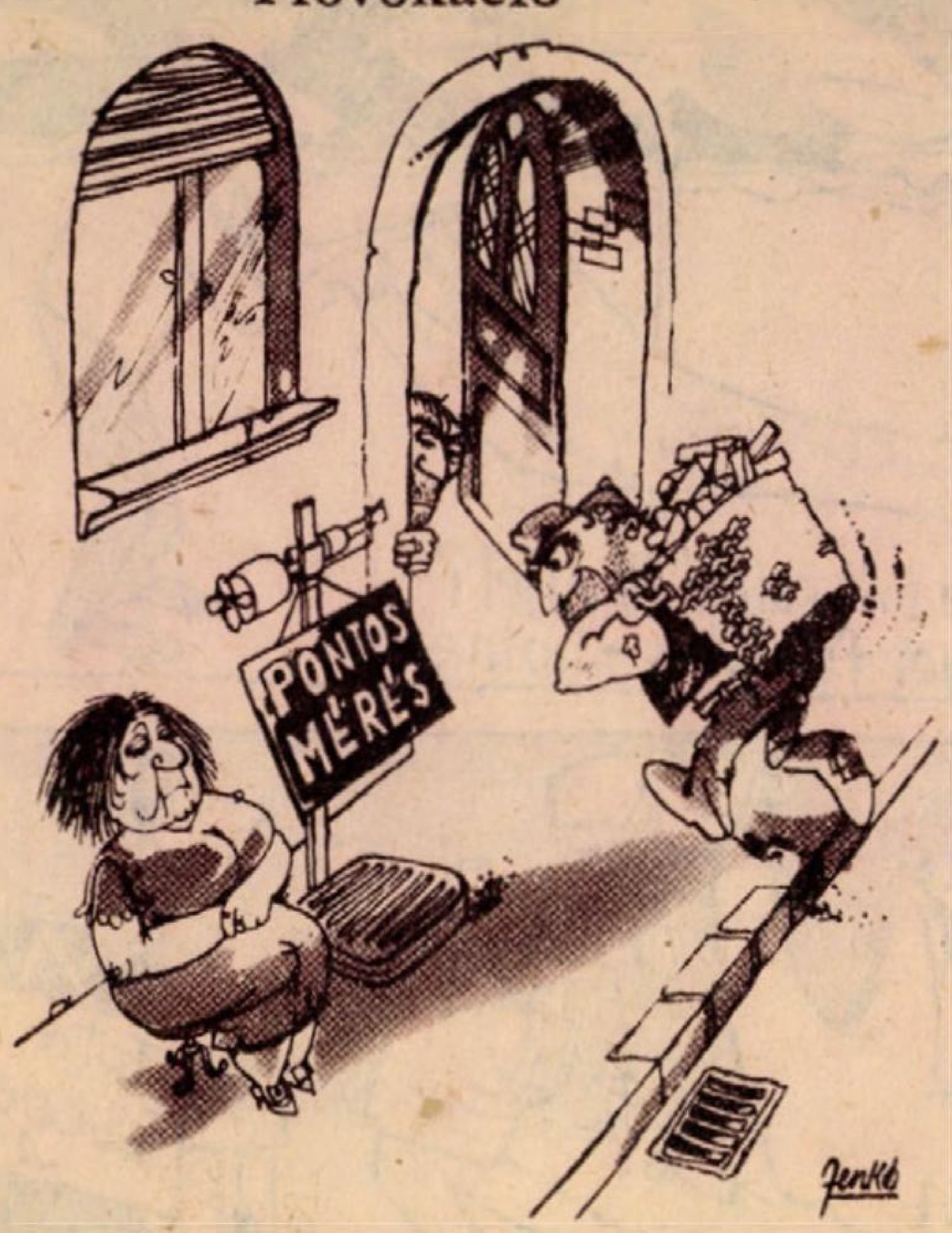

A darázs

Mézrabolás,
fúrás-marás
bűntettese
a darázs!
Ahol
dong és duruzsol —
nincs ott nyugalom
sehol.
Elzúg kerekded
potroha feletted,
s késve
veszed észre,
hogy mint a bősz Macbeth
Macduffőt,
fulánkjával mérgesen
megdöföttt.
A méhnek van méze,
szorgalma, varázsa —
de mi szükség,
mi szükség,
mi szükség
döfködő
darázsra!?

Békés István

Nem közölhető kéziratot küldtek:

Gy. Antal, Miskolc. – Sz. János, Eger. – V. Gábor, Sopron. – P. Ilona, Bp. XIII., Dagály u. – Zs. Lajos, Tatabánya. – V. József, Kaposvár. – Sz. A. Lórév. – B. Ferenc, Árpádföld. – – M. Árpád, Bp. Polgár u. – V. Gyula, Keszthely. — R. Ákos, Bp. XIV., Thököly út. – J. Zsófia, Bp. XVIII. – N. Lajos, Mátészalka. – T. Ferenc, Rákoscsaba. – D. Éva, Sashalom. J. Erika, Bp. VIII., Krúdy u. – S. József, Balsa. – O. S. Bp. V., Alkotmány u. – B. László, Salgótarján. – V. István, Bp. X., Kőér u. – B. Erzsébet, Balatonakarattya. – F. István. Bp. II., Lóczi L. u. — F. András, Dunaújváros. – N. Béla, Bp. XIV., Hungária krt. – M. Géza, Keszthely. – K. Miklós, Bp. V., Szerb u.

Gyógyszerkutatóban

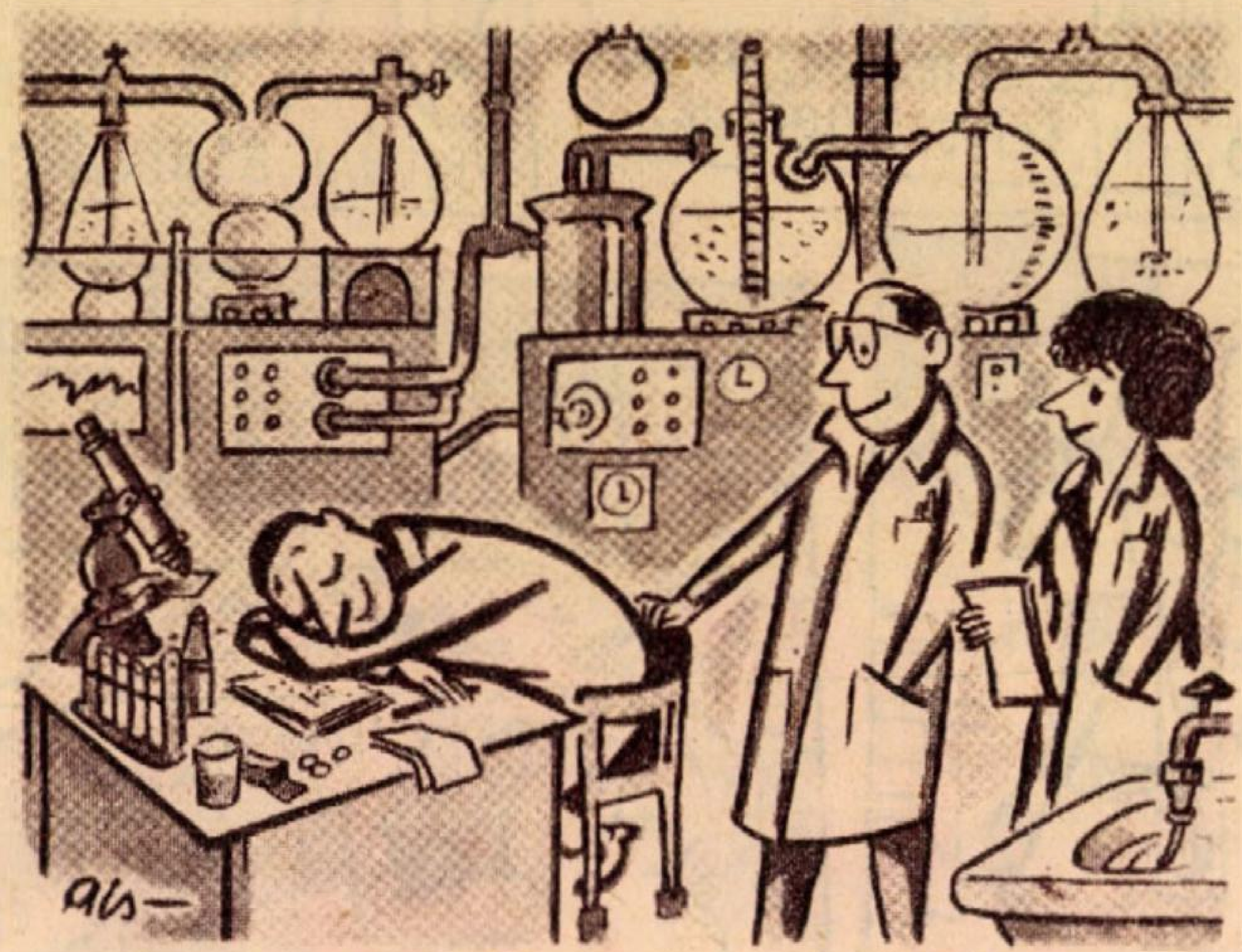

– Tegnap óta alszik. Úgy látszik, megint sikerült egy új, kitűnő altatót gyártani.

Nehéz elmozdítani

Szűr-Szabó József rajza

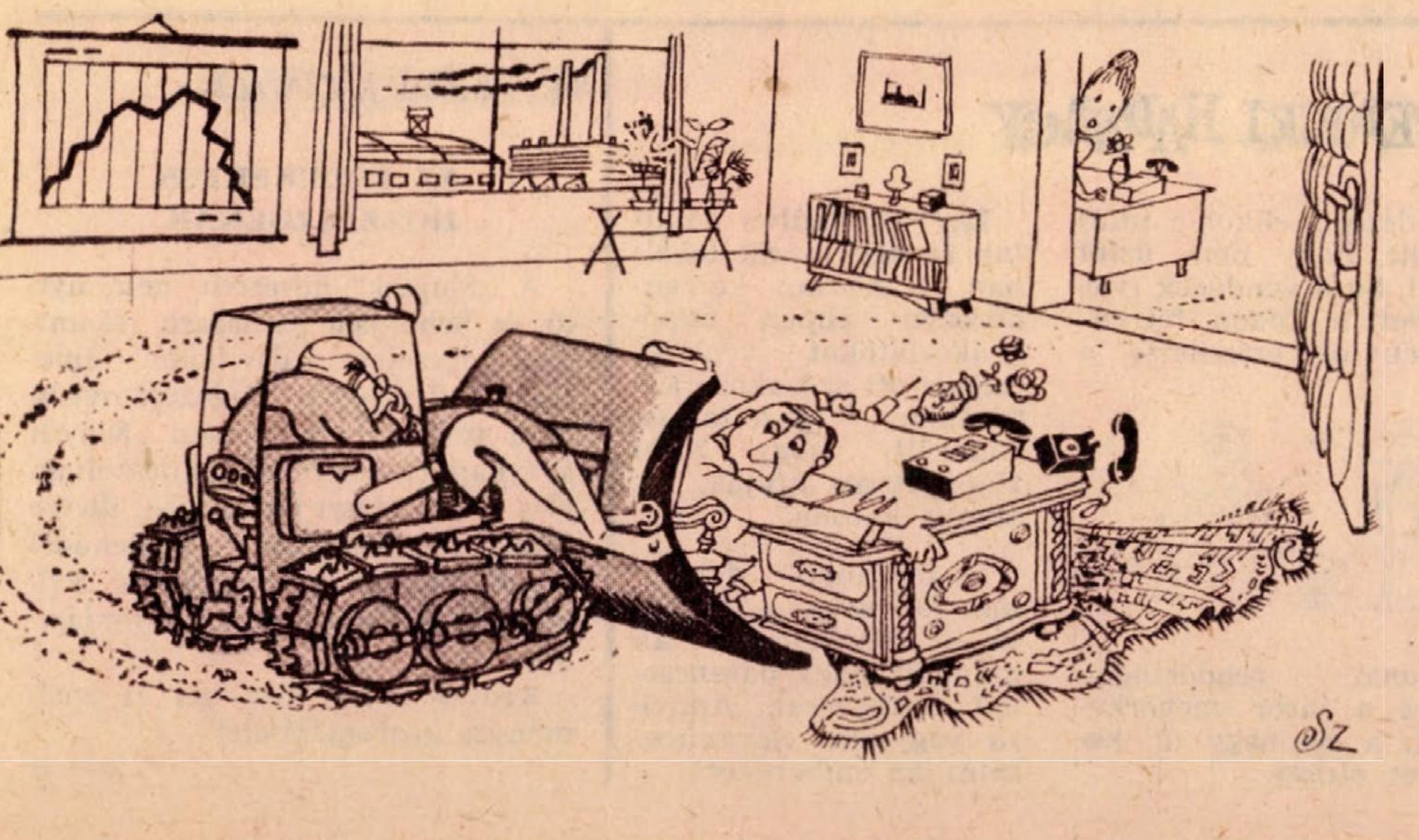

E heti hirdetéseink

Nyugodtan vetkőzhet
öltözhet

CAOLA
aerosolos
hajlakk
vigyáz a frizurára

Kedvencünk:

ALBA
REGIA
televízió
FŐVÁROSI
KERAVILL

OTP hitellevélre
is kapható

Gondos ember

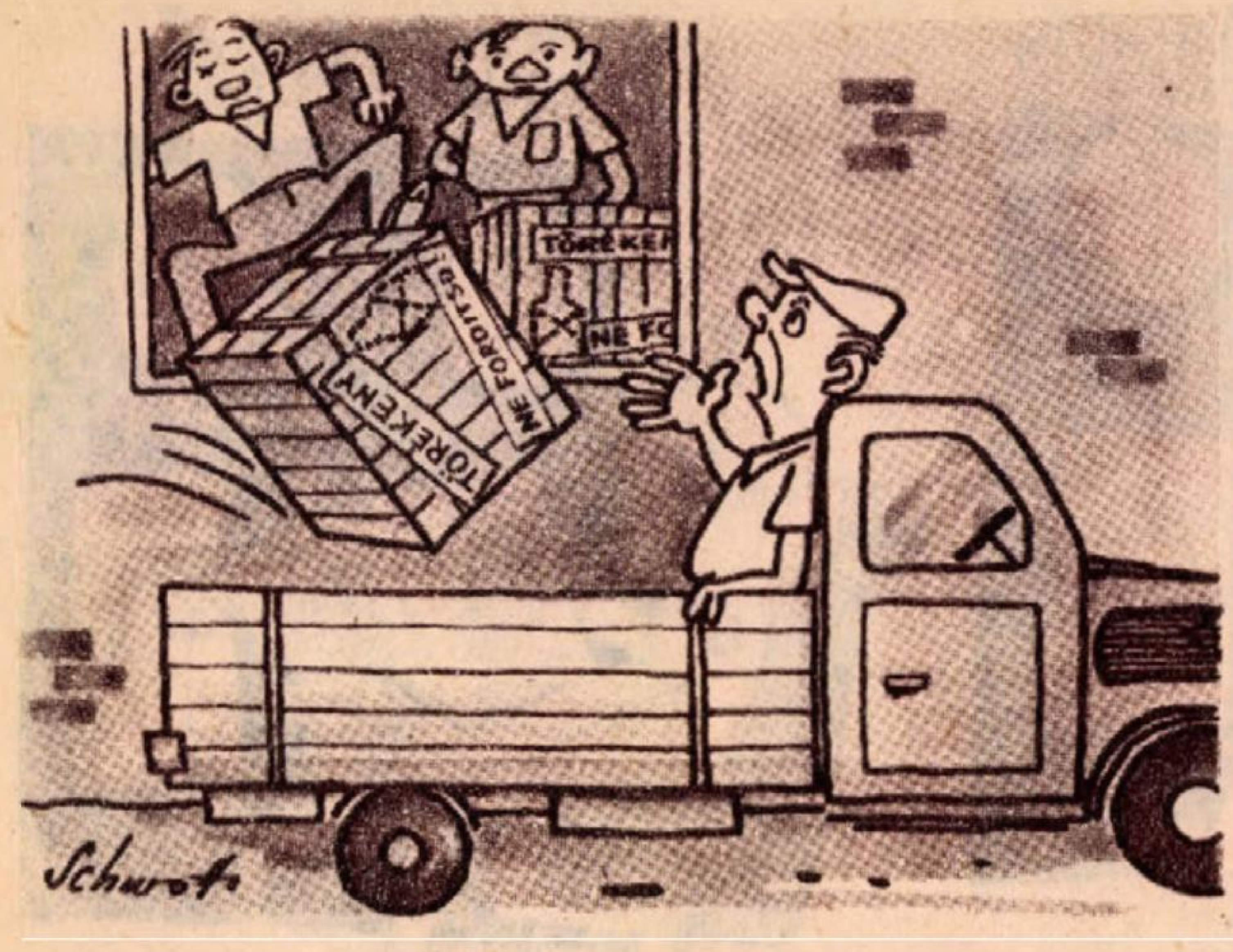

– Hányszor mondjam, hogy ne fordítva dobjátok a törékeny ládákat! . . .

Vakáció

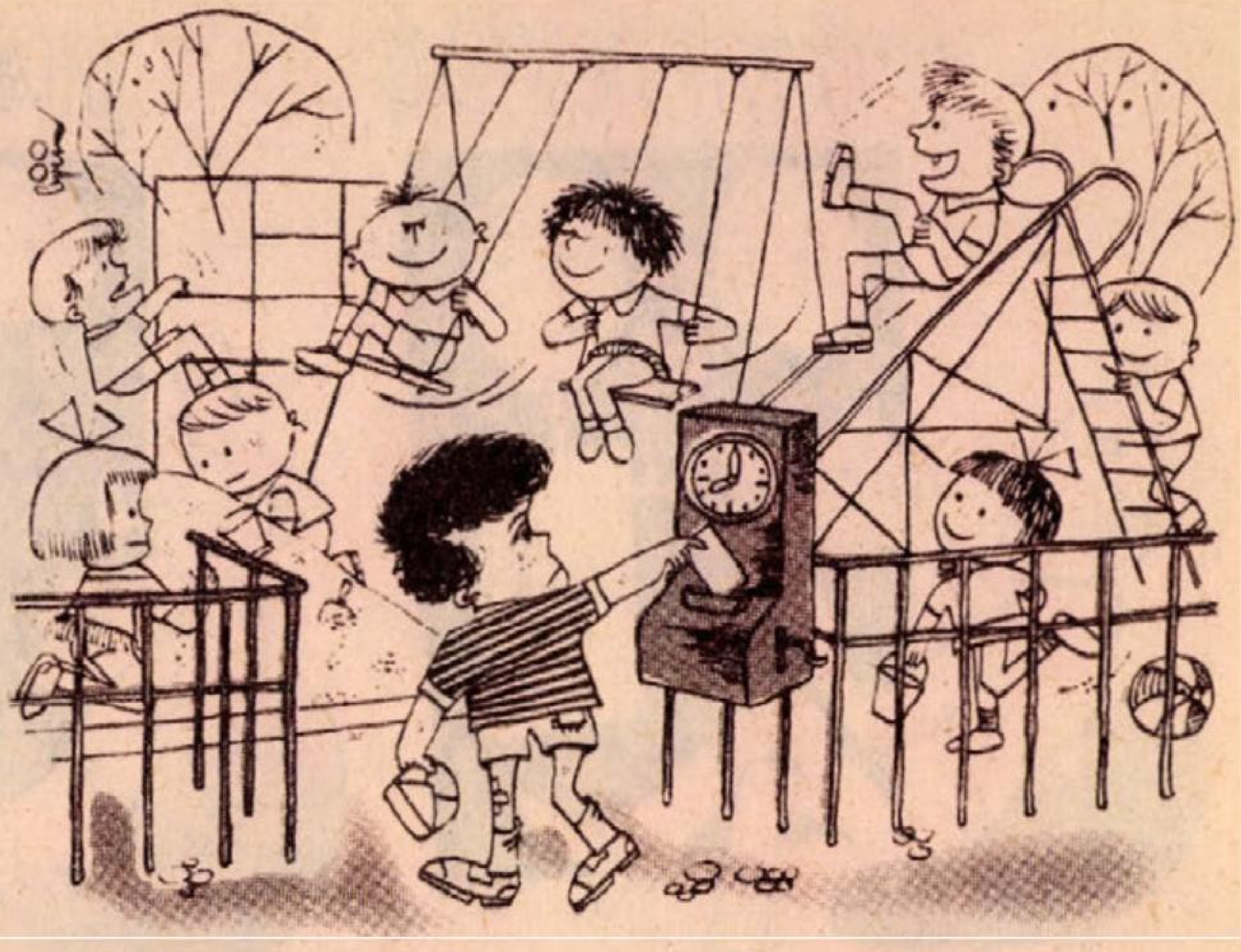

TÁRSALGÁSI zsebkönyv

KIEGÉSZITŐ RÉSZ!

Nyár van, nagy az idegenforgalom, a vendégekkel beszélgetni kell. Jó találmány erre a társalgási zsebkönyv, mely előregyártott mondatokkal segíti az arra rászoruló, az idegen nyelvben járatlanabbat, a társalgásban.

A társalgási zsebkönyv alapfeltétele tehát, hogy olyan mondatokat tartalmazzon, melyeknek előfordulása közhasznú, gyakori és a legáltalánosabban felhasználható a külföldi vendéggel való barátkozás és beszélgetés lefolytatására.

A társalgási zsebkönyvek gazdaságosan összeállított mondatai híven tükrözik a kort, melyben megjelentek, s hangulatos képét adják a mindenkori társadalomnak. Ezért elsőrendűen fontos, hogy a társalgási zsebkönyv mindig friss és időszerű legyen. Az olyan társalgási zsebkönyv, melyben efféle mondatok szerepelnek: „Uram, a postakocsi előállott!" – lejárt, elévült. Döntő tényező ennélfogva e zsebkönyvekben szereplő mondatok időszerűsége. Erre hívnám fel a figyelmet, s egyben hozzájárulnék néhány aktuális mondattal a folyamatos szerkesztés munkájához.

Társalgási szövegek:

Út — utazás — az utcán

– A legközelebbi benzinkút hatvan kilométerre van.

– Sajnálom, hogy lecsavarták a gépkocsija címerét.

– Erre sem férünk fel, viszont nálunk a legolcsóbb a közlekedés.

Étteremben

– Ez ma kivételesen lassan megy.

– Bizonyára ellopták a szappant.

– Az X, azt jelenti, hogy elfogyott.

– Nem, nem kéregető, hanem lottóárus.

Bolt — vásárlás

– Nem ajánlom, hogy esőben viselje.

– Azért vasalni kell!

– Téliszalámi csak szeletelve van.

– Az a sor ott? Nem, az nem húsbolt, hanem az olasz konzulátus.

Elszállásolás — Hotel

– Szállodaáraink ma már elérik a világszínvonalat!

– Nem számolhatunk ekkora forgalommal.

– Próbáljon száz forintot odanyomni!

Épület — Építkezés

– Most tatarozzák ebben az évben negyedszer.

– Önöknél mennyi ideig tart?

Kultúra — Szórakozás

– Ennél már jobb filmjeink is vannak.

– Nyáron csökkennek az igények.

– Nem tudom lefordítani. Magyarul sincsen értelme.

Udvarlás — Szerelem

– Üljünk talán ide, erre a padra . . .

– Nem az apja. A férje.

Pénz — Kereset

– Nem abból vettem.

(somogyi)

Hölgyvezető

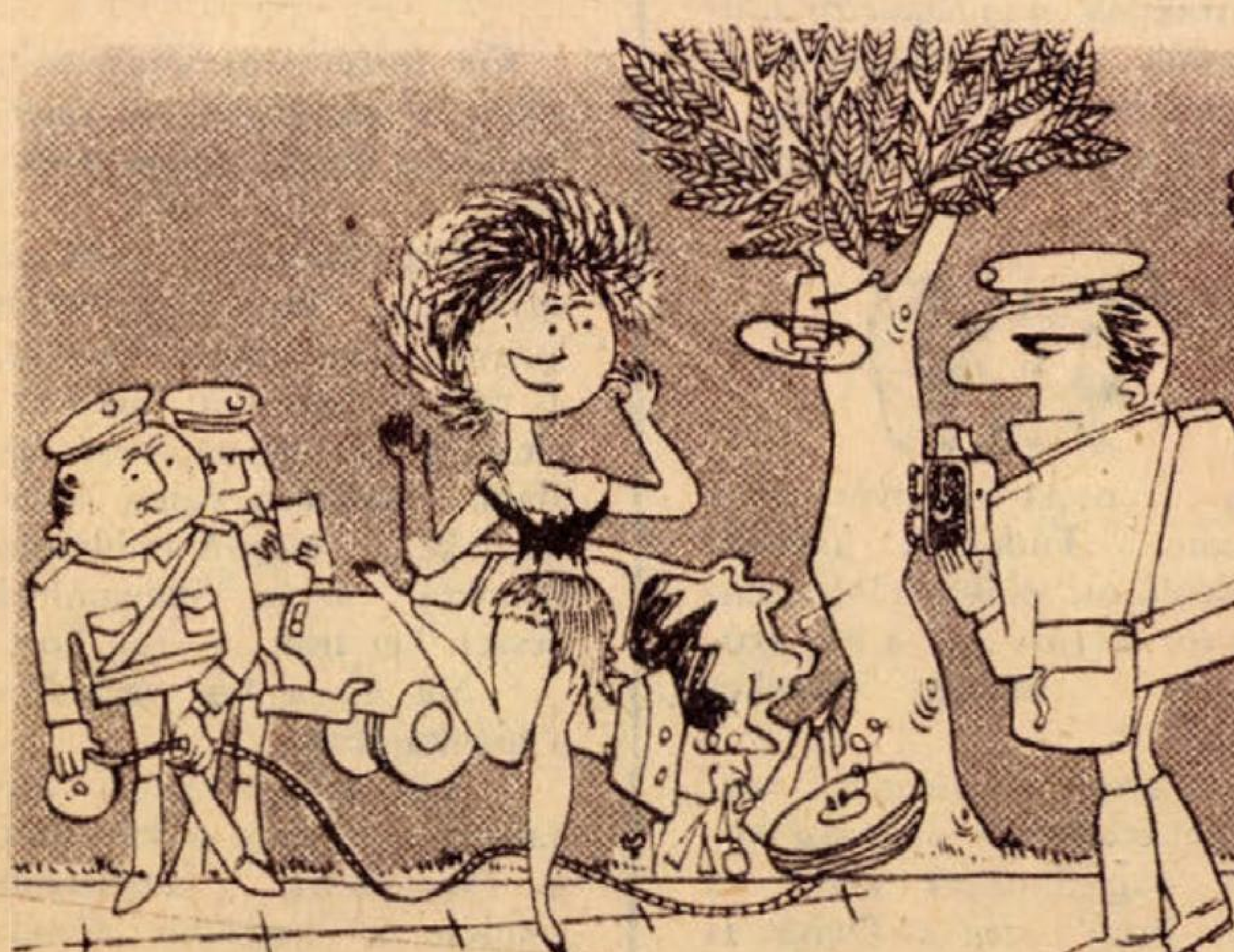

– Fényképezés is lesz? Hova álljak? . . .

Izgalmas munkaidő

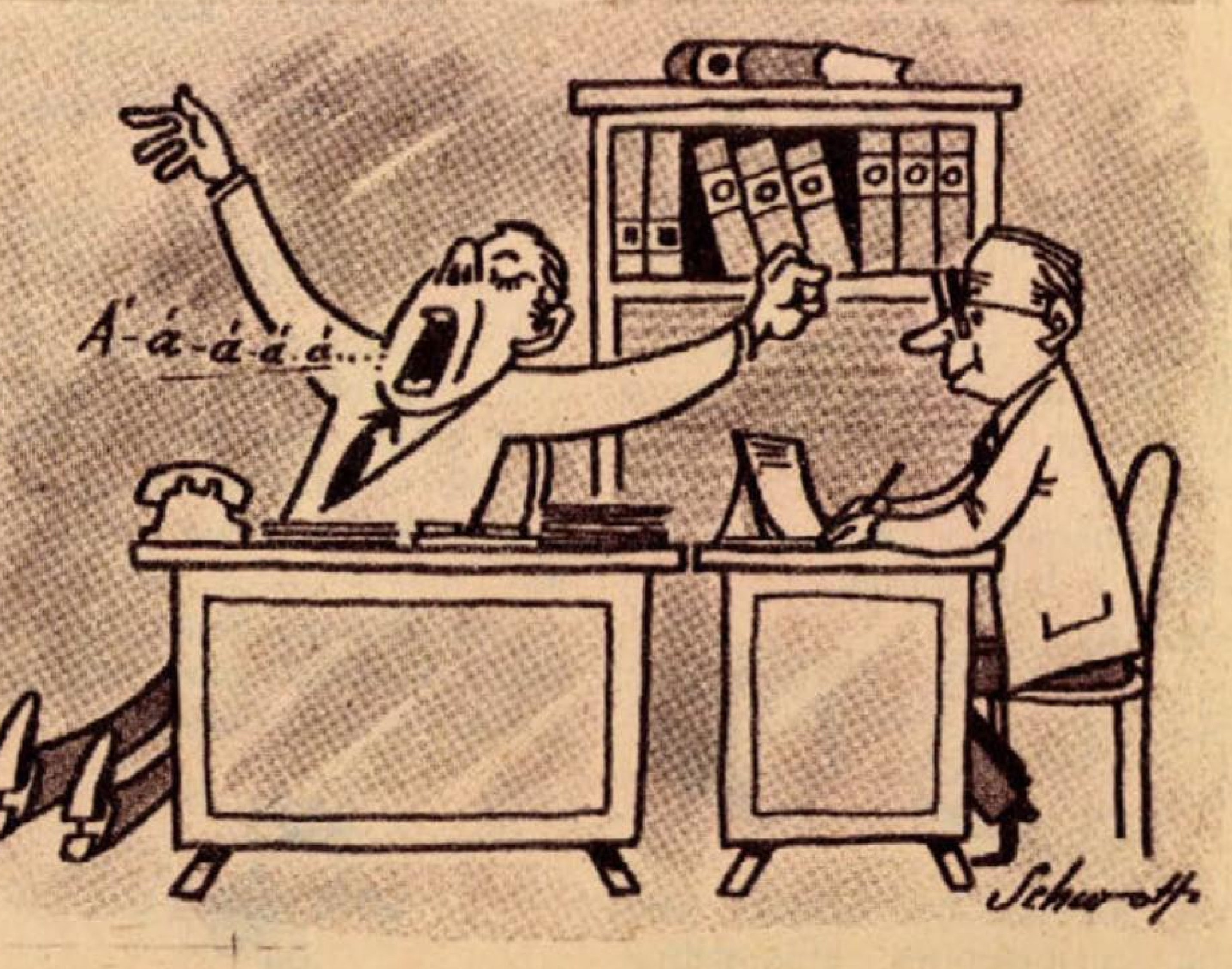

– Rettenetes álmom volt! Azt álmodtam, hogy bejött a főnök . . .

MODERN HADSEREG

Mészáros András rajza

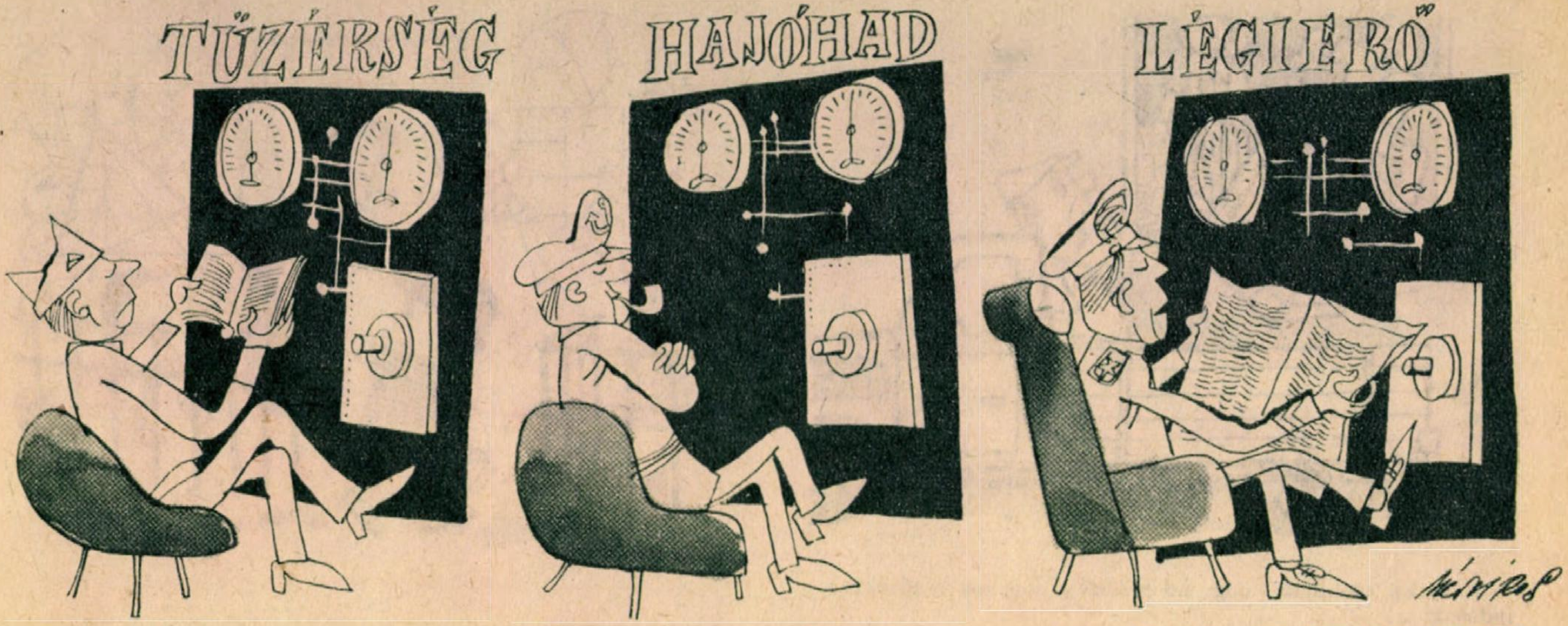

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

BAJAI irka-firka

A bajaiak kedvenc pihenőhelye a Duna közeli mellékága, a Kamarás-Duna, más néven Sugovica. Nemzeti eledelük a hal. Ez után a kis bevezető után pedig rátérek Baja bajaira:

A halpiac mellett, a parton végre megvalósult a motorcsónak-tulajdonosok régi hő vágya. egy törpebenzinkút. Tudniillik a harmincezer lakosú városban nem kevesebb, mint kétezer motorcsónak szaladgál, és nem valami kényelmes dolog az üzemanyagot a két kilométerre levő, régi benzinkúttól fuvarozni a Sugovicához. Ha már kész a törpebenzinkút!

De a várva várt intézmény még mindig nem üzemel! Hát ez bizony még egy törpebenzinkúttól sem valami óriás teljesítmény . . .

A bajai autóbuszok egy részén nincs kalauz, hanem a viteldíjat egy perselybe kell bedobni. Tanúja voltam a következő esetnek: már ment a busz, amikor egy kendős nénike feláll az ülésről, odaimbolyog a perselyhez és becsúsztat egy forintot:

– Tetszenek tudni, elfelejtettem a felszállásnál!

A magánerőből történő családi lakóházépítés előmozdítása érdekében a városi KISZ-bizottság lakásépitési szövetkezetet létesített. Ennek a remek intézménynek az a különlegessége, hogy a jelentkezők maguk is dolgoztak az épülő házakon és munkájukat az OTP beszámította az előlegbe. Az ifjú házasok így aránylag olcsón, takaros kétszobás ikerházak boldog tulajdonosaivá váltak.

A KISZ-lakótelep közművesítése (amelyet már a város finanszírozott) természetesen még növelte az ingatlanok értékét. Néhány vállalkozó szellemű tulajdonos a közművesítés után eladta a lakását.

Nem valószínű, hogy ráfizetéssel . . .

A Béke téren van egy kis pavilon, a JÓZAN-CSÁRDA, ahol „motoros-fröccs", azaz jegelt citromszörp kapható.

S a térről nyíló Attila utcában pedig tábla hirdeti egy bolt felett:

„GARAI ÁLLAMI GAZDASÁG TEJTERMÉKEI"

De odabent sajátos módon csak szőlőterméket, mármint bort lehet vásárolni. Kérdésemre azt válaszolták, hogy a tejtermékek árusítása nem vált be . . .

Úgy látszik, Baján, ha a vér nem is válik vízzé, de a tej borrá – annál inkább!

A városnak saját különbejáratú csillagvizsgálója van, ahol hivatásos tudósok a műholdak figyelésével foglalkoznak.

A Sugovica partján viszont láttam lelkes amatőröket, akik a hagyományos hold megfigyelésével foglalkoztak kettes csoportokban.

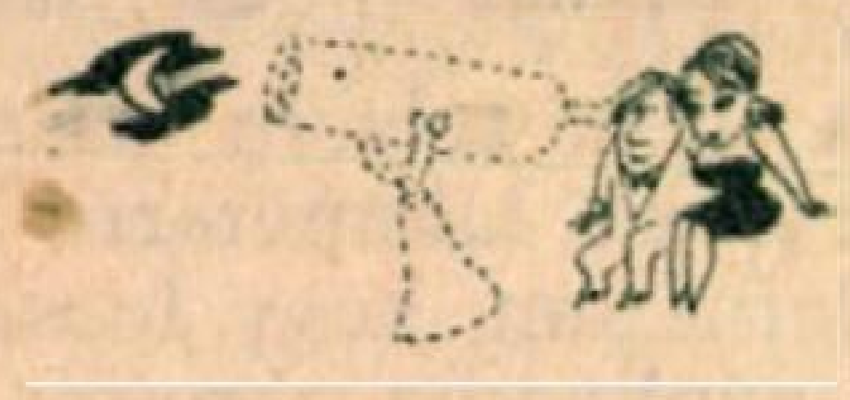

Épül most Baján potom 180 millió forintocska beruházással egy korszerű hűtőház. Ha minden jól megy, 1965 végére készen lesz az utolsó szögig. Igen ám, de csak akkor üzemelhet szegény, ha be tudják kötni a városi csatornahálózatba, ami szintén most épül, illetve csak épülne, merthogy a csatorna beruházását el akarják halasztani. Akkor pedig Bajának lesz is modern hűtőháza, meg nem is. A turistáknak mindenesetre mutogathatják majd idegenforgalmi nevezetességként, mint a rossz koordináció vadonatúj műemlékét . . .

Baja mostohatestvérvárosa Kecskemét. Tudniillik akárhol megfordultam, előbb-utóbb mindenütt sor került erre a két szóra, hogy: „Bezzeg, Kecskemét . . .!"

Sőt, a bajai rossznyelvek szerint a kecskemétiek állítólag komolyan foglalkoznak azzal a tervvel, hogy még a Dunát is elvezetik Bajáról Kecskemétre . . .

Csak visszafelé a hajón jutott az eszembe, hogy a legfontosabbat elfelejtettem: tudni-

illik Baján, Észak-Bácska fővárosában, azaz a tett színhelyén bácskai rizseshúst enni!

Pesten pótoltam a mulasztást . . .

Dalmáth Ferenc

Háthа valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két férfi arról vitatkozik, vajon a szeszesitalnak tényleg káros hatása van-e az emberre.

– Hát bizony, – szól az egyik –, én borzasztóan igénybe vett ember vagyok, és rajtam csak a jó itóka segít. Képzelje el, naponta legalább százötven üzleti levelet kell megválaszolnom. Ilyenkor aztán magamhoz veszek két liter jó öreg bort.

– Na és a bor sarkallja a munkájában?

– Azt éppen nem. De amikor megittam a két liter jó öreg bort, a legkisebb gondom is nagyobb annál, hogy százötven üzleti levélre válaszoljak.

Budapesti éjszaka

Kora reggel dolgom akadt a Soroksári úton, egyszerre csak úgy éreztem, hogy káprázat űz velem csalfa játékot – ahogy költőtársaim mondanák. Kit látok kisétálni a most megnyílt és máris népszerű kijózanító szobából? Nem mást, mint szeretve tisztelt Pista barátomat, Debrecen egyik tekintélyes dolgozóját, a példás családapát. Zavartan pislogott felém.

– Te itt? Te innen . . .? – kérdeztem megdöbbenve.

Lesütötte a szemét és a kijózanító szoba felé mutatott.

– Ott töltöttem az éjszakát.

– Rémes!!

– Egyáltalán nem volt rémes. Tiszta ágyhuzat, csend, kellemes légkör. Kaptam egy injekciót, nagyszerűen aludtam.

Csillogó szeméből optimizmus sugárzott. Látszott rajta: tökéletesen kipihente alkoholmámorát. Nem tudtam magamhoz térni. A mértékletességnek és a tisztességnek ez a mintaképe átdorbézolt egy éjszakát!

Elhatároztam, prédikálni fogok a bűn útjára sodort barátomnak. Először azzal akartam kezdeni, hogy „az alkohol öl, butít és nyomorba dönt", de erről csakhamar lemondtam, gondolván, ezt úgyis kifejtették előtte az illetékes kijózanító szervek. Inkább a családi érzésére apelláltam:

– Mit szólna hozzá a feleséged, ha megtudná, hogy a kijózanító szobában töltötted az éjszakát?!

– Hogy hogy megtudná? Hát mit gondolsz, ő hol töltötte az éjszakát? Ugyanott! Mint jó feleség megesküdött, hogy se jóban se rosszban el nem hagy.

– Mint hitvest, őt is bevitték?

– Nem mint hitvest, hanem mint tökrészeget.

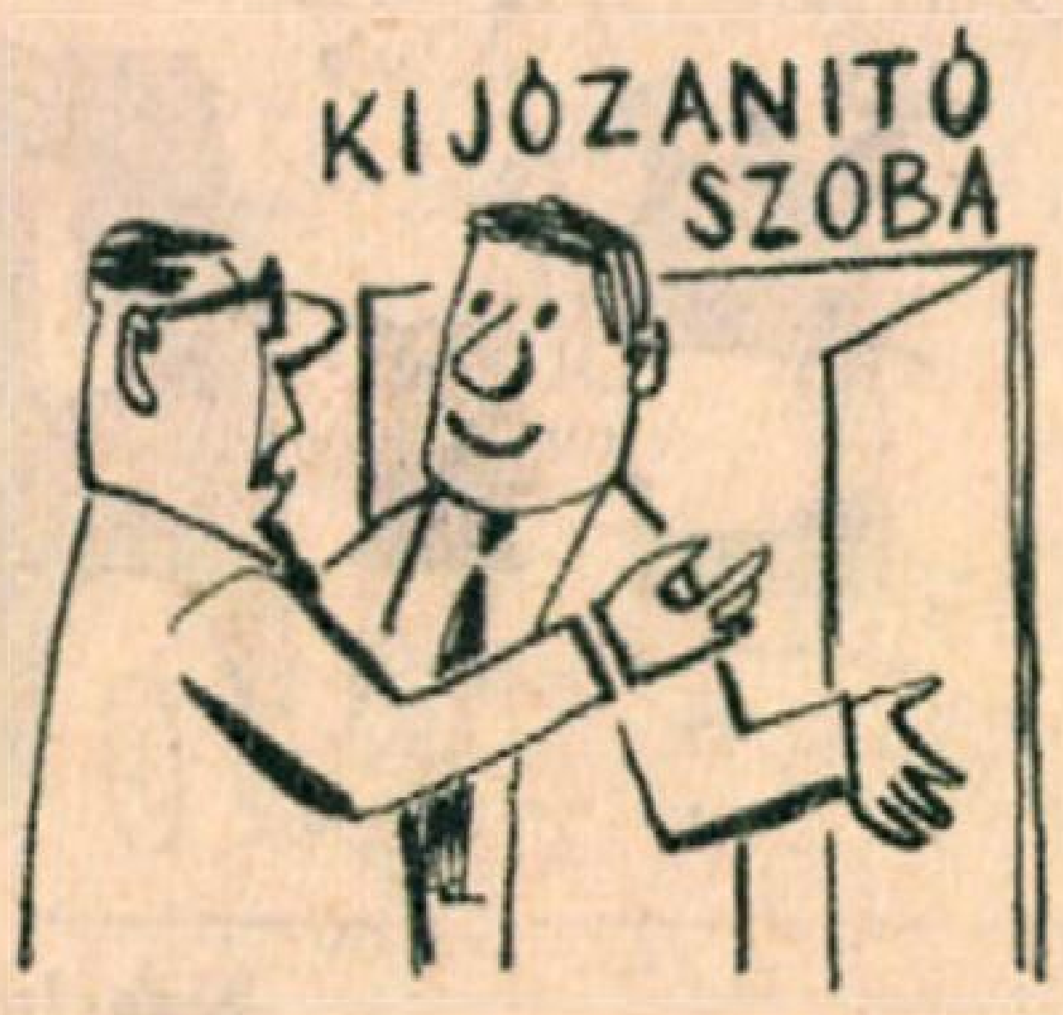

Elkomorodtam. Hova süllyedt ez az ember, az erkölcs és a jellem egykori bajnoka!

– Mit ittatok tulajdonképpen?

Egykedvűen válaszolt:

– Az asszony málnaszörpöt, én birslevet. Sajnos langyos volt!

Újabb szomorú meglepetés. Szegény barátomnak az agyára ment az alkohol.

– Hiszen az előbb azt mondtad, hogy a feleséged tökrészeg volt.

– Csak azt mondtam, hogy mint tökrészeget vitték be. Velem együtt. Megjátszottuk a részeget. Addig kurjongattunk, amíg a rendőr be nem kísért a kijózanító szobába. Én tele torokkal énekeltem, hogy szép a rózsám nincs hibája . . ."

– Miket beszélsz?

– ". . . libelibe-libegős a járása . . ." Úgy látom nem érted, hadd magyarázzam meg. Késő este érkeztünk kocsin Debrecenből. Hat szállodában jártunk, sehol nem kaptunk egy szobát, ahol lehajthattuk volna fáradt fejünket. Olvastam az újságban erről a kijózanító szobáról. Remek intézmény, barátom!

– A végén fizetni is kell!

– No és? A szállodában is kell fizetni, azzal a különbséggel, hogy ott nincs szabad ágy. Ma este is a Soroksári úton alszunk! Akarsz velem holnap délelőtt meginni egy pohár sört?

Másnap a sörözőben találkoztunk. Feltűnt barátom gyűrött ruhája, tétova tekintete.

– Bocsáss meg, az autóban aludtunk, attól vagyok ilyen görnyedt.

– És a kijózanító szoba?

Keserűen legyintett:

– Már tíz órakor ott voltunk tántorogva és a Toscát danolva. Nem fogadtak be. Minden ágy foglalt volt.

Stella Adorján

Cserben hagyta áldozatát . . .

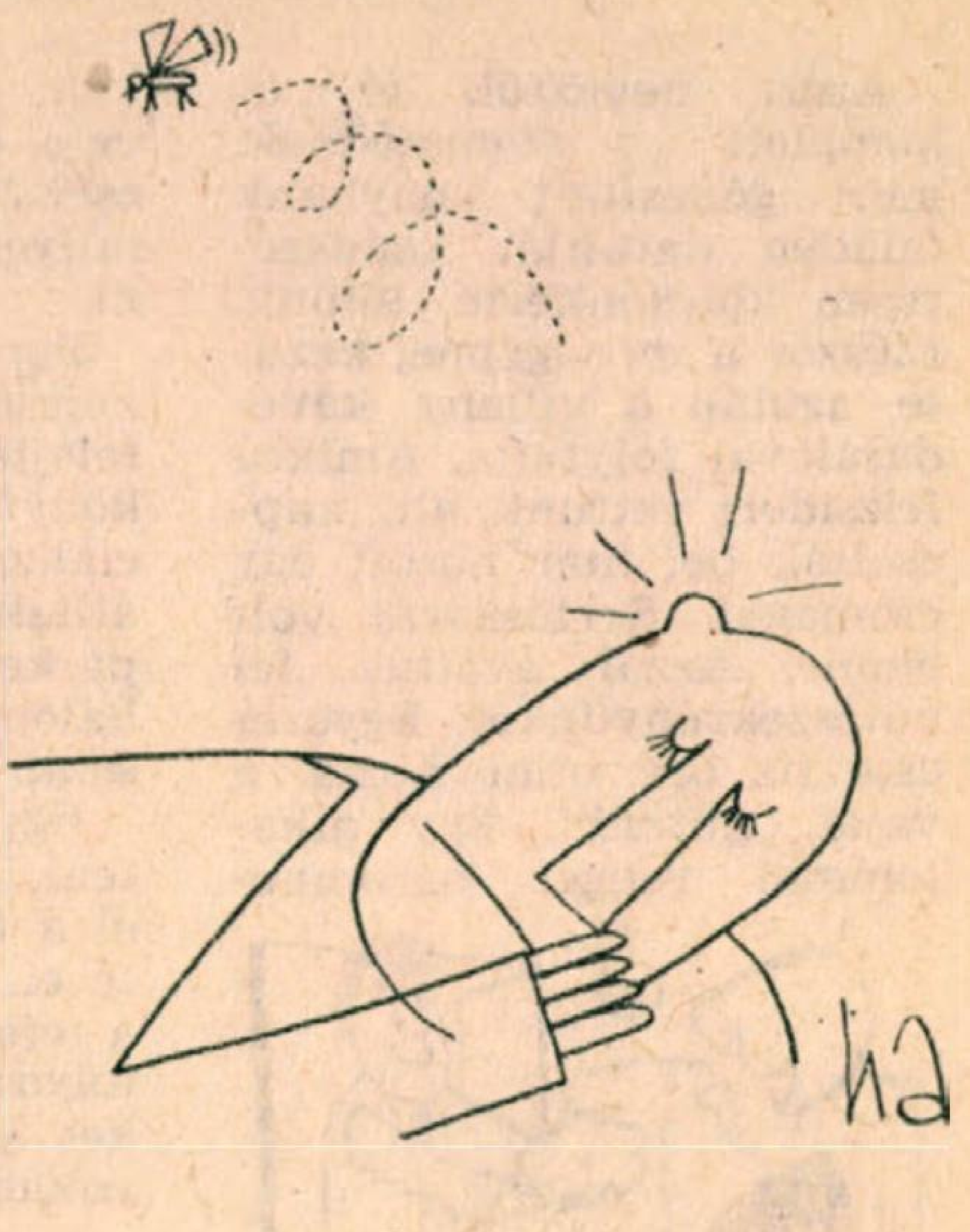

Nyári vetélkedő

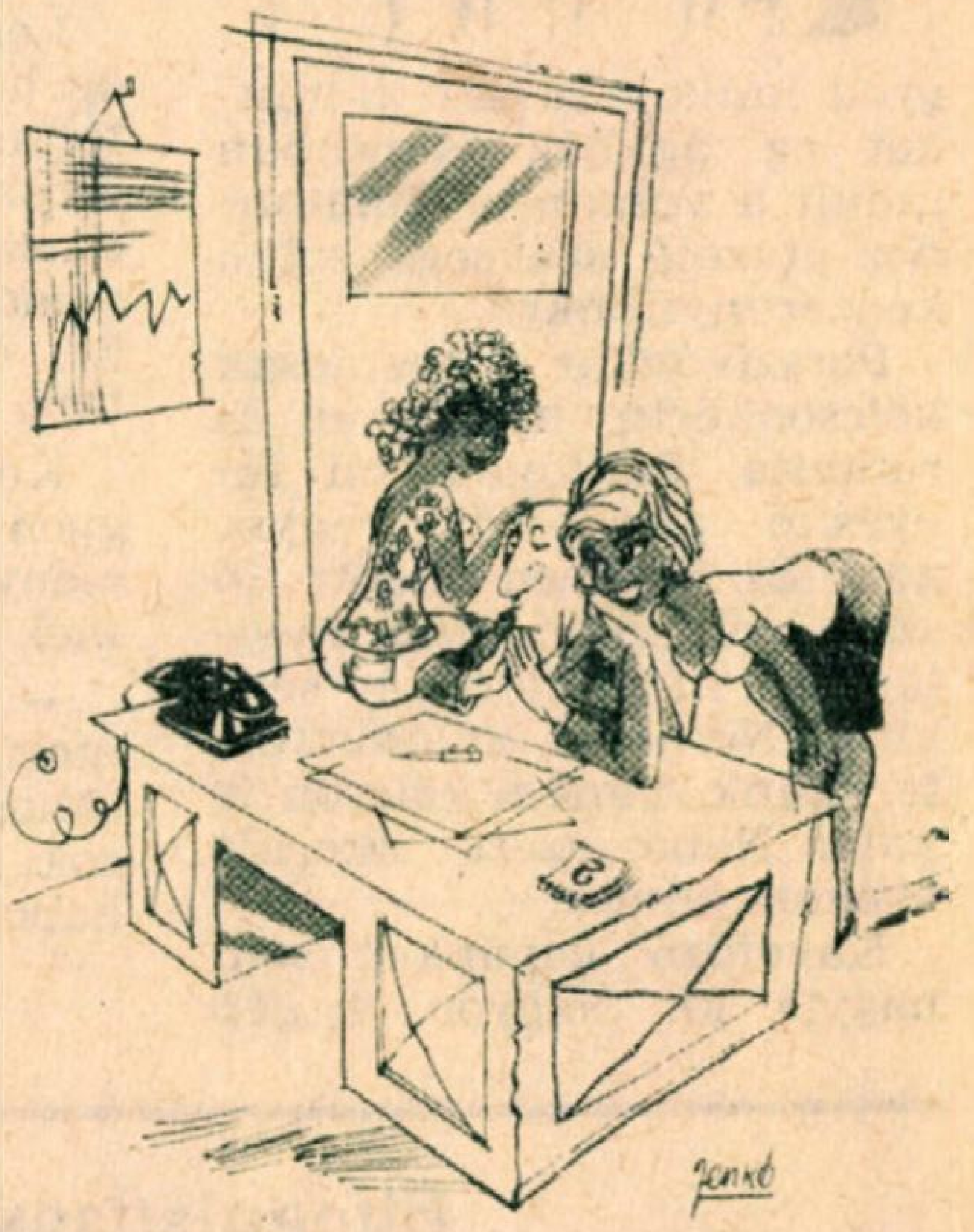

– Ugye én vagyok a barnább, Pemete kartárs?

Előzékeny turistaétterem

Balázs-Piri Balázs rajza

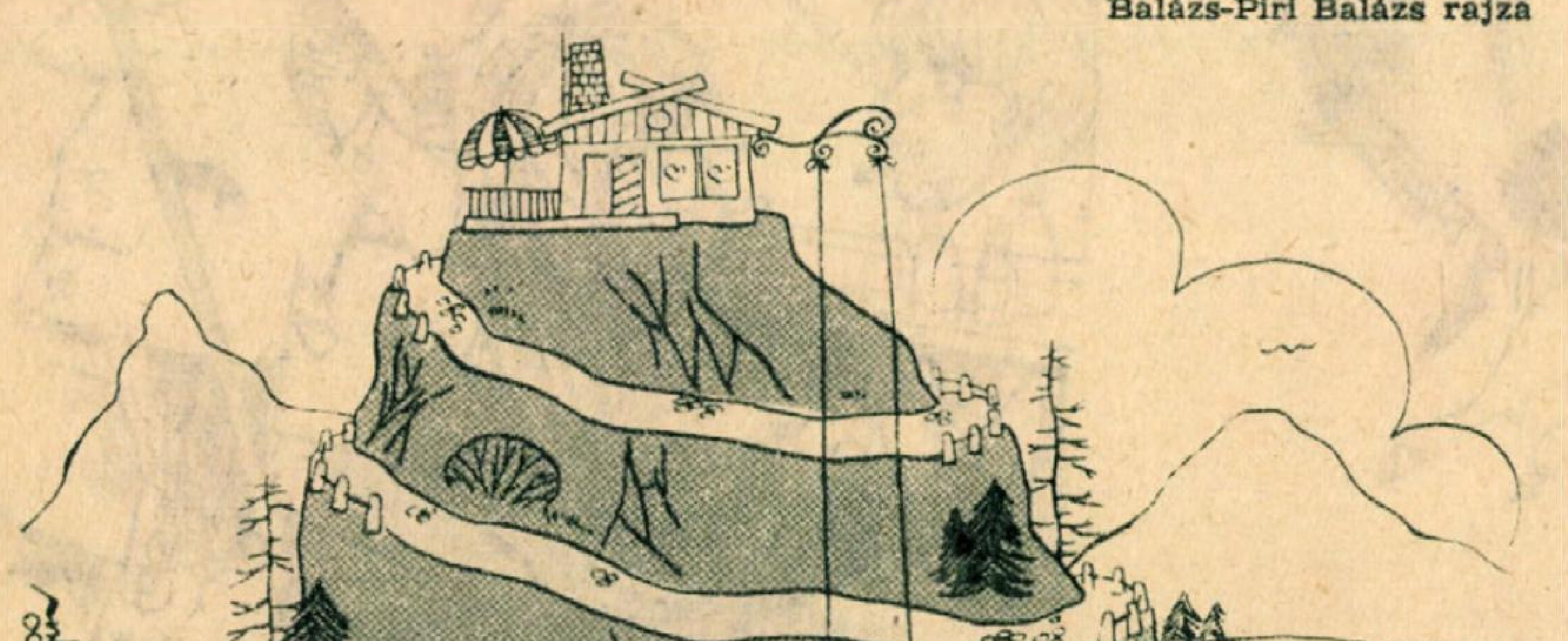
ÜDÍTŐITAL NINCS!

Játékkedv

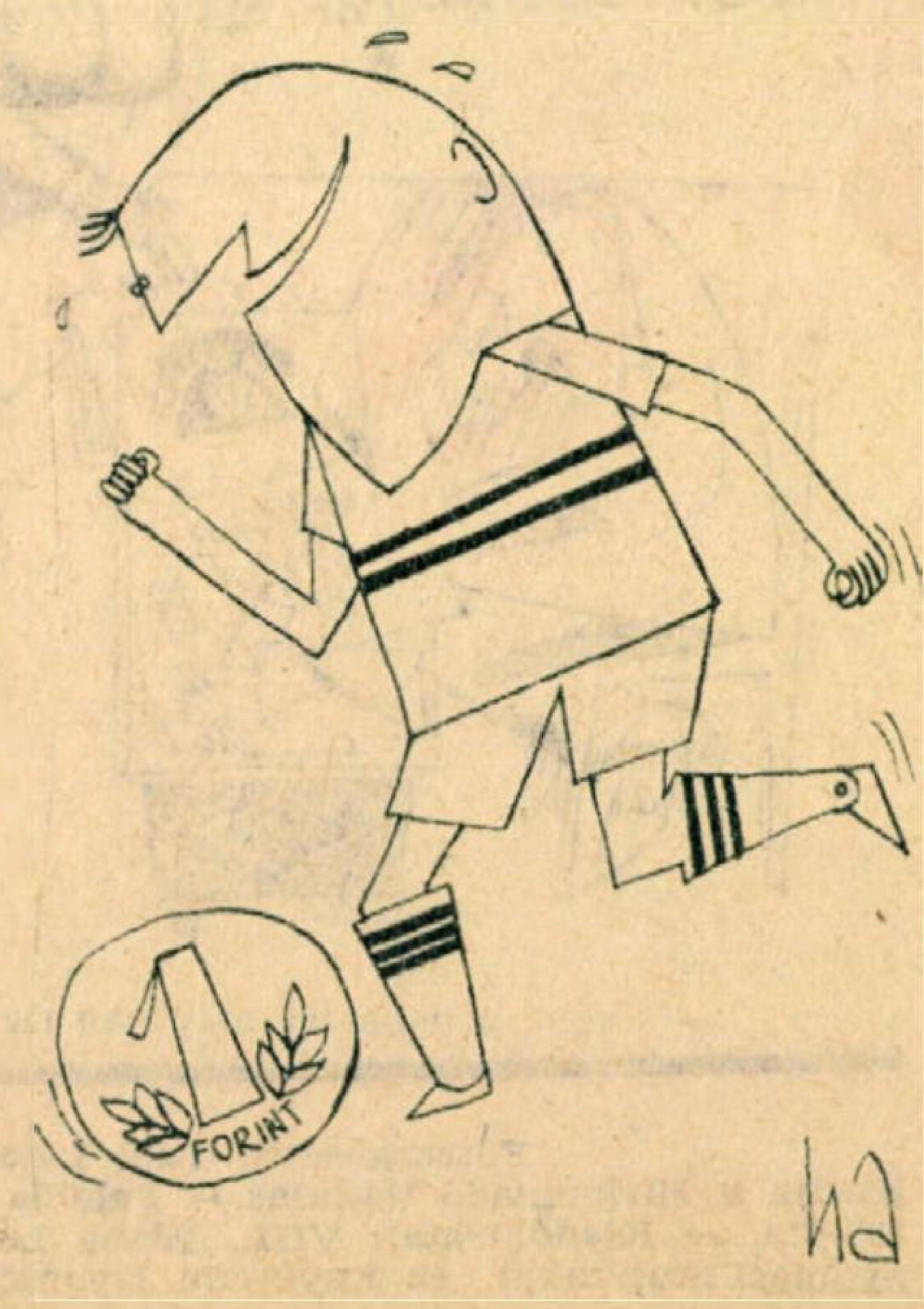

KOMPLETT SZOMSZÉD

Azért neveztük el őt komplett szomszédnak, mert gépesített konyhánk minden darabját rendszeresen kölcsönkérte tőlünk. Először a mosógéppel kezdte, azután a villany kávédarálóval folytatta. Amikor frizsidert vettünk, alig kapcsolták be, már hozott egy csomagot. Sertéskaraj volt benne. Azzal avattuk fel hűtőszekrényünket. Egyszer este tíz óra után hozta a vajat „hűteni”. Egy alkalommal reggel háromnegyed hatkor zavart ki minket az ágyból. Korábban indult a vonata, a Balatonhoz utazott, szüksége volt a konzervnyitónkra.

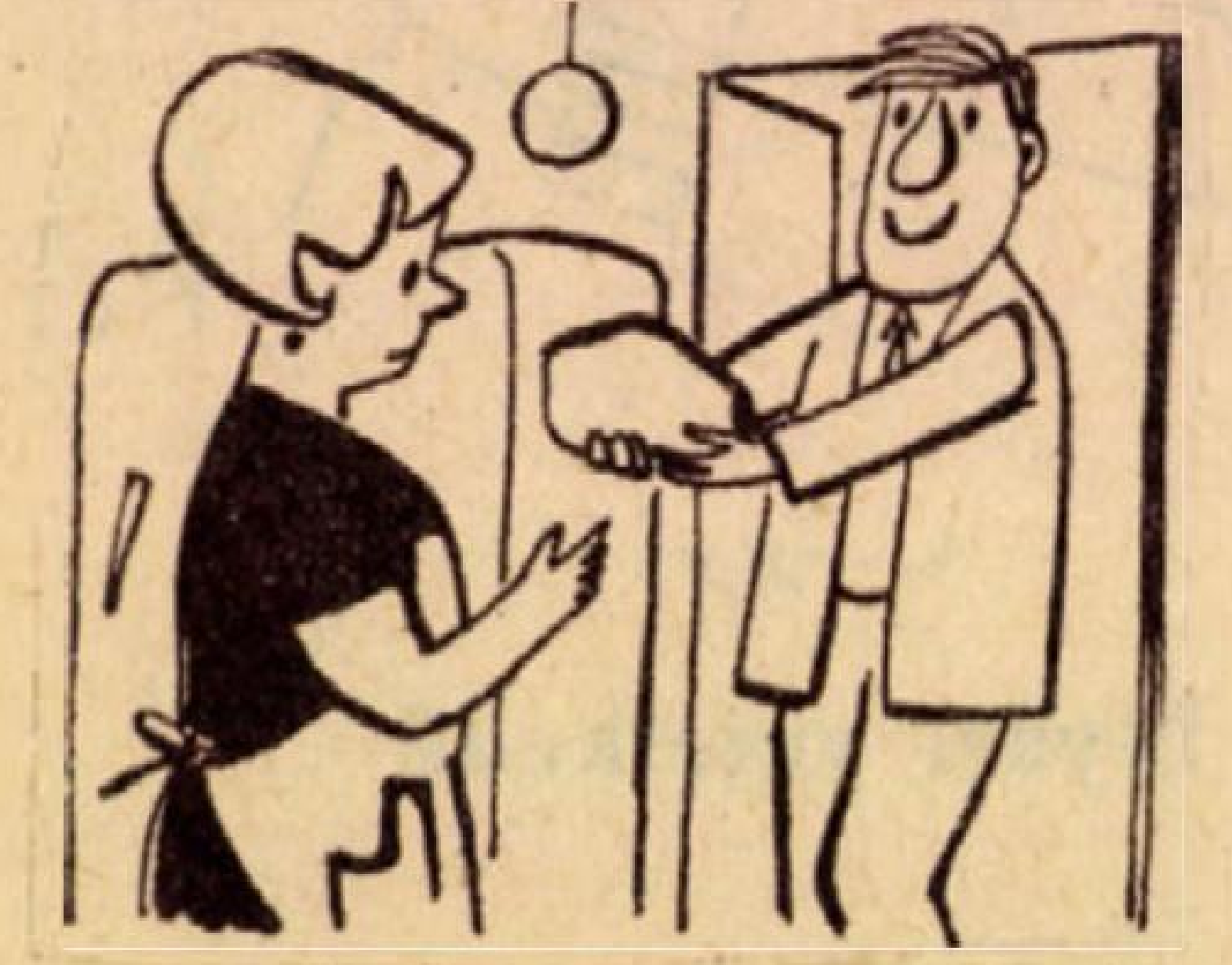

Porszívónkat nemcsak kölcsönkérte, hanem el is rontotta. Padlója a mi fényesítő gépünktől ragyogott. És amilyen áldott jó szíve volt, nem tudta megtagadni húsdarálónkat senkitől. Nemcsak kölcsönkérte tőlünk, hanem kölcsön is adta. Néha azért sikerült visszakapnunk.

Kávéfőző gépünket sem hagyta ki. Nagyon jó gép volt, remek kávét lehetett vele csinálni. Meg is dicsérték őt látogatói, hogy milyen erős kávét tud főzni.

Persze, könyveket is kért kölcsön, és legtöbbször elfelejtette visszaadni. A könyvekre különösen specializálta magát: halomban álltak a könyvek a lakása parkettjén. Egyre nagyobb halomban: könyvespolcot senki sem ad kölcsön.

Egyszer tejet hozott hűteni. Éppen akkor romlott el a frizsiderünk. Nem hitte el. Duzzogva vitte vissza a tejet, s hallottuk, amint a folyosón így szidott minket a szemben lakó szomszédunknak:

— Micsoda emberek vannak! Képzelje, azt hazudták, hogy elromlott a hűtőgépük!

Legutóbb akkor toppant be hozzánk, amikor kibontottam egy csomagot. Villamoskészülék volt benne, amelyen ropogós, meleg szendvicset lehet készíteni. Fél órával előbb vásároltam.

Komplett szomszéd nagyon megörült új szerzeményünknek. Kitörő örömmel mondta:

— Nagyon szeretem a meleg szendvicseket. Van itthon sonkám, rögtön hozok két szendvicset. Addig kapcsolják be a gépet . . .

(palásti)

Pesti jégrevü

Gerő Sándor rajza

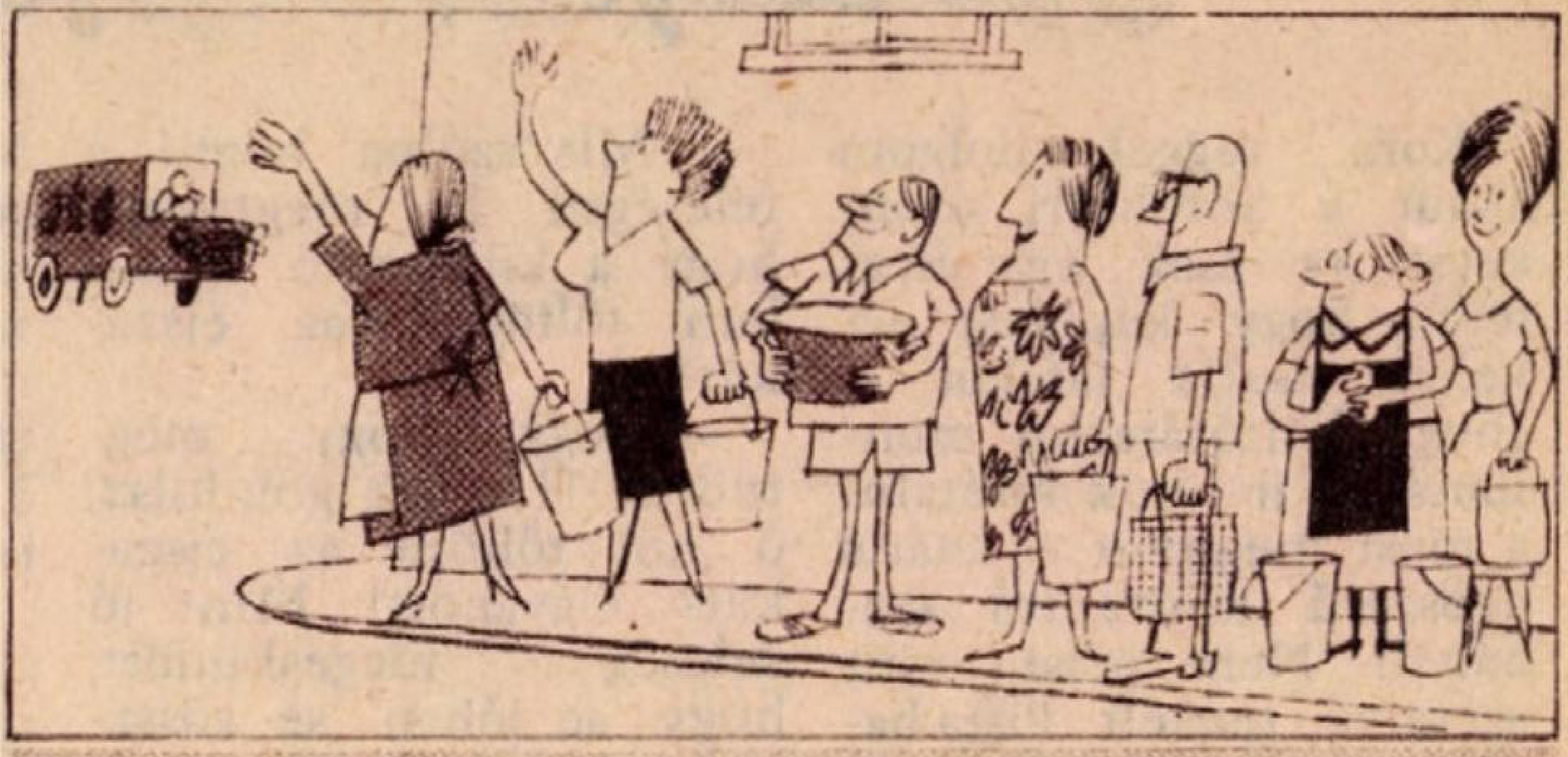

Nyitány

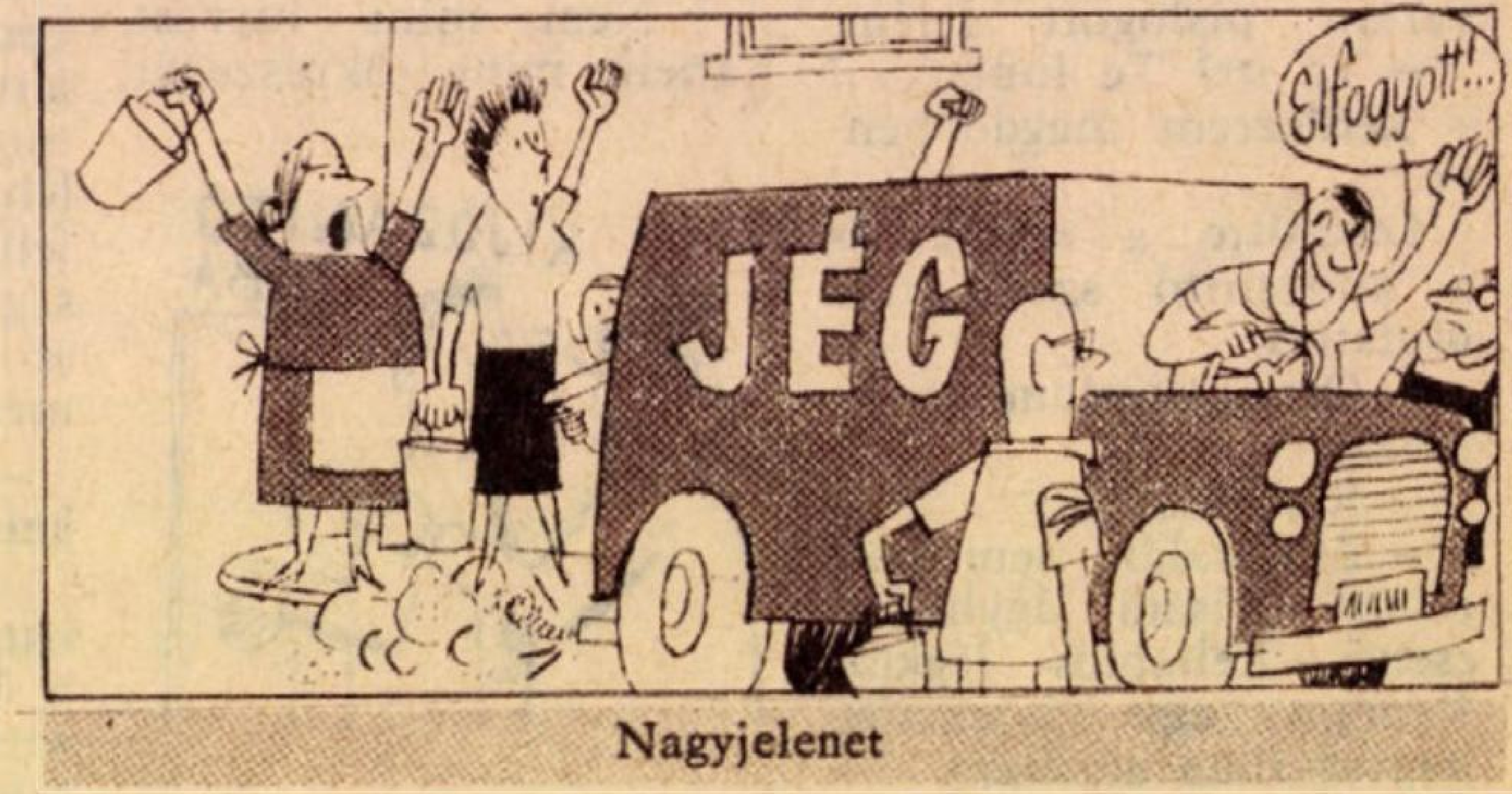

Nagyjelenet

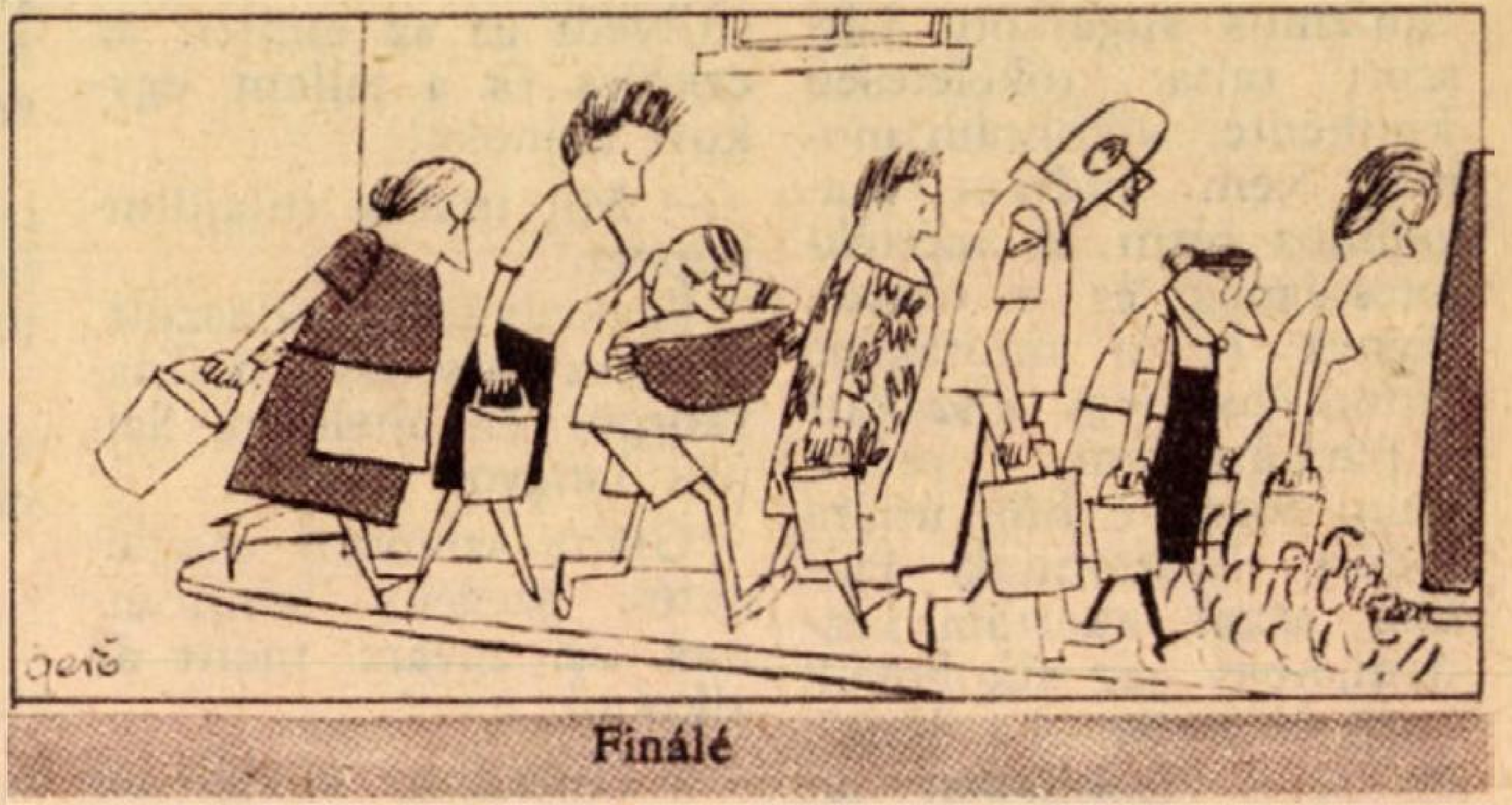

Finálé

Elfogulatlanság

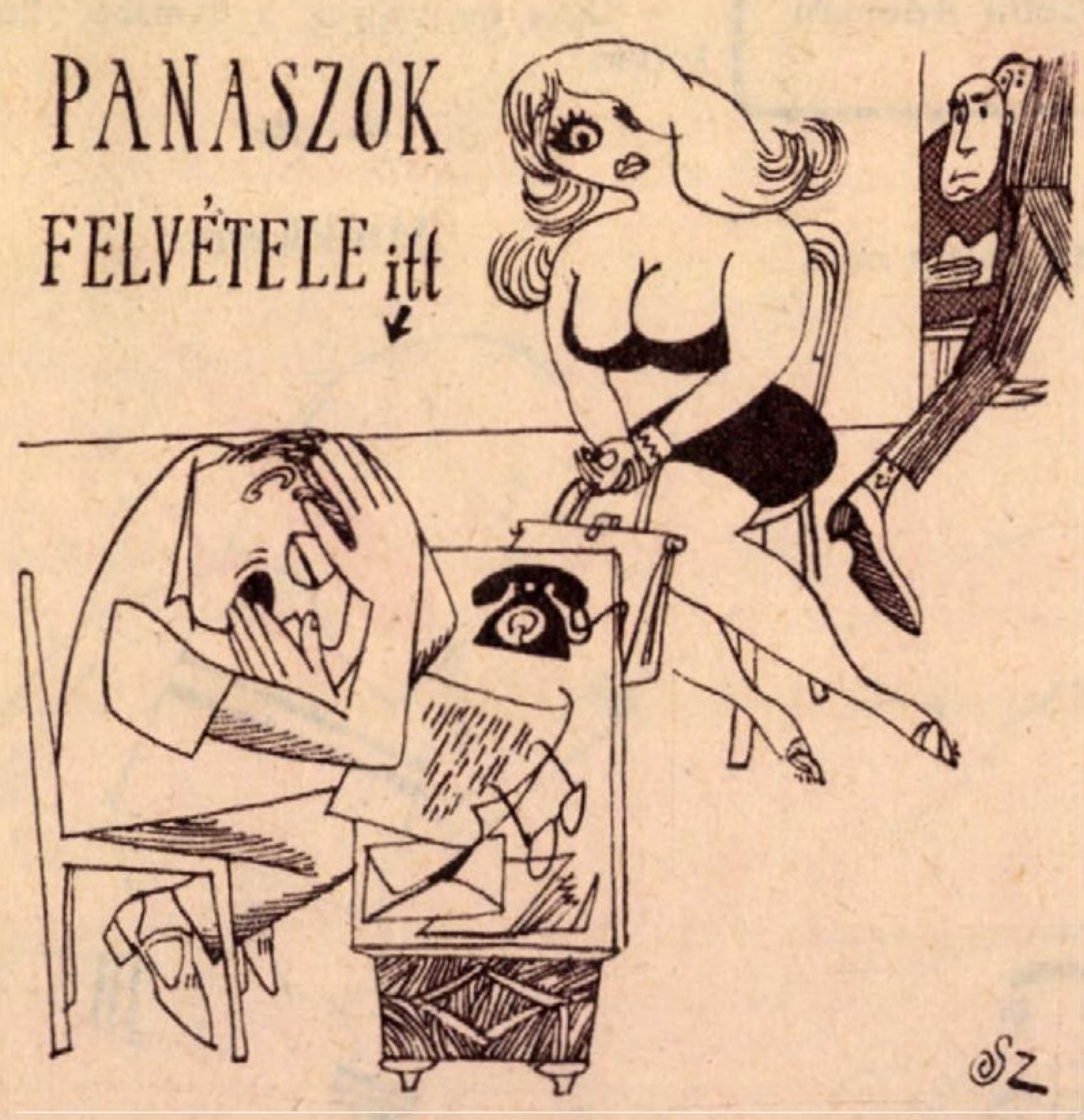

– Uram, a panaszát alaposan megvizsgáltuk!

Aratás idején

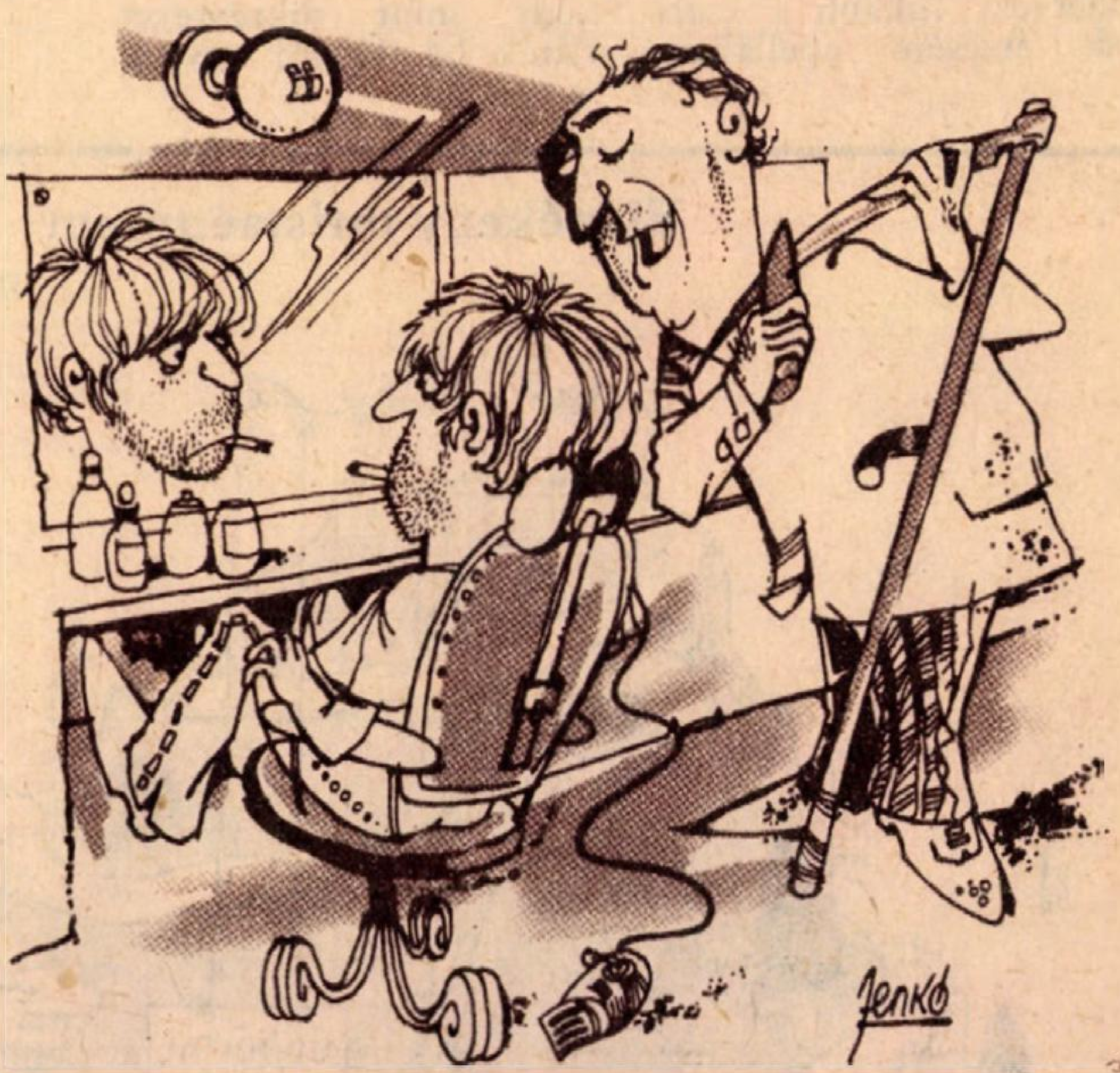

– Sajnos, ezt nem lehet géppel vágni . . .

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.. 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 64.4721. — A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte. 64.5721 — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504